

Ken Mc Clure

# Obětní beránek

## KAPITOLA PRVNÍ

AVEDISSIAN LEŽEL V POSTELI a sledoval očima světlý paprsek, který pronikal štěrbinou v závěsech. Zase další den, další ničemný, bezvýznamný den, kdy bude muset jít a přesvědčovat lidi, aby si koupili zboží, které nechtějí a o jehož účelu on sám není přesvědčen. K čemu to všechno? uvažoval, ale tak vlastně uvažoval každé ráno už celé dva poslední roky. Vzápětí začal vzpomínat, kolik ginů do sebe včera večer obrátil, a když se upamatoval, okamžitě propadl depresi. Vstal a šoural se do koupelny.

Mléko, kterým si polil vložky, bylo trochu nakyslé, ale namlouval si, že si toho nevšiml. Až mu patro vzadu v ústech začalo hrozit odvetnou akcí, jestli bude s touhle šarádou pokračovat. Vyhodil zbytek z misky do odpadků a spokojil se s kávou. Proč jen nemám trochu systém, ptal se sám sebe, nějaký systém v nakupování jídla? Nebylo by přece tak těžké zapisovat si, co je třeba koupit; vždyť žije sám a má dost jednoduché nároky.

Celý problém spočívá v jeho apatii, musel si připustit, ale dokáže z ní vybřednout? Neměl by se trochu snažit? Ale o co? Přišel o povolání, přišel o ženu, tak proč by se měl starat o takové prkotiny? Když mu zkysne mléko, koupí si prostě nové. Když dojde chleba, koupí si nový. Vždyť to tak docela vyhovuje. Oblékl si kabát, popadl tašku a vydal se do kanceláře.

Dáma, která tam seděla, zvedla oči od psacího stolu, pohlédla na hodinky a pravila: „Pan Furbush s vámi chce mluvit.“

„Kdy?“

„Ihned,“ odpověděla s uspokojením.

Avedissian přede dveřmi chvíli otálel, ale uvědomil si, že nemá cenu odkládat, co je nevyhnutelné. Tiše zaklepal.

„Vstupte.“

„Chtěl jste se mnou mluvit?“

„To jsem tedy chtěl,“ pronesl příkře Fimbush. „Pojďte dál a posaďte se.“

Avedissiana švalo, že s ním jedná jako se školákem, ale nedal to na sobě znát a posadil se.

Fimbush si nasadil své do modra zabarvené brýle v kovových obroučkách a prohlásil: „Rád bych věděl, proč v posledních dvou měsících poklesl prodej ve vašem okrsku o patnáct procent.“

Avedissian pokrčil rameny. V duchu si přiznal, že tahle otázka se dala čekat. Ale vyslechnout ji od takového odporného ropušáka, jako je Fimbush, se dalo snést jen těžko. Odpověděl však: „Maximovy Zdravotnické pomůcky vyhodily na trh novou sérii výrobků, které našim konkurují.“

„No a... co?“

„Ty jejich jsou lepší.“

V místnosti se rozhostilo smrtelné ticho, načež Fimbush zlomil tužku, kterou držel v ruce.

Avedissian si domyslel, že Fimbush zlomil tu tužku úmyslně, kvůli efektu. Patrně to někdy viděl v nějakém filmu. Jestlipak si ten chlap nacvičuje své vyšetřovací techniky doma před zrcadlem?

Fimbush promluvil chraplavým šepotem: „A vy si, Avedissiane, neuvědomujete, že musíte lékařskou veřejnost přesvědčit o opaku?“ A dodal zvýšeným hlasem: „To je totiž jediný úkol, který v životě máte!“ Ta myšlenka zasáhla Avedissiana jako příval zmrzlého deště, ale ovládl se a řekl: „Jistěže.“

„Tak proč to neděláte? *Jste* přece doktor, nebo aspoň jste býval, tak proč to sakra neděláte? Musíte přece vědět jak na to.“

„Jako doktor...“

„Jako ex-doktor!“

„Jako ex-doktor, jak jste mi laskavě připomenul, můžu těžko doporučovat něco, co pokládám za méně kvalitní.“

Klid, s jakým Avedissian odpověděl, zřejmě Fimbush znechutil víc než sama odpověď. Přestal se ovládat a obličej za namodralými brýlemi mu mrtvolně zbledl. Naklonil se přes psací stůl

a opřel se o něj oběma zaťatými pěsti. „Tak teď laskavě poslouvejte, Avedissiane,“ zasyčel. „Největší potíž s vámi je, že si

myslíte, že jste na tuhle práci příliš dobřej. Ve skutečnosti jste jen snobskej felčar, kterej si nechce špinit ruce žádnou počestnou prací!“

„O té počestnosti bych měl své pochybnosti.“

„Vy už nejste lékař, Avedissiane!“ vybuchl Furbush. „Vaše jméno z toho magickýho seznamu vyškrtnli a nemáte ani špetku naděje, že by se tam zase vrátilo. Na vraždu se ani po letech nezapomene!“

„To nebyla žádná vražda!“ odpověděl Avedissian s větší prudkostí, než zamýšlel, a také hned zalitoval, že spolkl Furbushovi jeho návnadu.

Furbush větřil krev. „Ale ano, byla,“ pronesl zvolna. „Tak to totiž označil soud. Tak to bylo.“

Avedissian neměl, čím by se bránil. Zůstal zticha.

Furbush se vzepnul ke smrtelnému zásahu. „Jste vyřízenej jako doktor a teď jste vyřízenej i u týhle společnosti! Máte padáka!“ Čekal nějakou odezvu, ale žádná nepřicházela.

Avedissian pokrčil rameny, vstal a šel ke dveřím. Už je chtěl otevřít, když zaslechl Furbushovo zamumlání.

„Chudák ta vaše žena, dobře udělala.“

Tahle poznámka překonala jeho sebeovládání. Otočil se, třemi dlouhými kroky byl u Furbushe a popadl ho za klopy.

Mrňous si uvědomil, že zašel moc daleko, a v jeho pohledu se objevila panika. Tohle nebylo v plánu. V plánu bylo, aby Avedissian odcházel jako zpráskaný pes a on, Cyril Furbush, aby mohl v klidu odejít domů a vyprávět manželce, že toho doktora byl nucen vyrazit... Nemá z toho radost, ale někdo ve společnosti už takové tvrdé kroky dělat musí a on má koneckonců natolik významné postavení... Jenže teď ho ten člověk vyzvedl z jeho vznešeného koženého křesla a táhne ho přímo před jeho psací stůl, z něhož smetl všechny papíry – ne, tohle se nemělo stát.

Avedissian připlácí Furbushe na stěnu jako motýla. „Co se to opovažujete vykládat?“

„Spáchala sebevraždu, ne?“ zaječel Furbush v zoufalé snaze uchovat si důstojnost, ale když spatřil výraz v Avedissianově obličejí, zkroutily se mu útroby.

„Zapište si za uši! Já jsem to dítě nezavraždil! Já jsem jenom musel ukončit jeho utrpení na tomhle světě, jehož zákony přikazovaly, aby ještě další měsíc prožívalo peklo. Byl jsem za to odsouzený, ale nelituju toho. A co se mé ženy týká...“ Avedissian zesílil stisk, „Linda si vzala život kvůli tomu, co nám natropily noviny a jedovatí pisálkové a všichni ti

pokrytečtí prďolové, jako jste vy. Všechno ve jménu... křesťanských ctností!“

„Poslyšte...“

„Co vás na bolesti druhých lidí tak těší, Fimbushi?“ zeptal se Avedissian.

„To je urážka!“

„Nejradši bych vás...“ Avedissian měl sto chutí ho pořádně zmáčknout, ale udržel se. Prudce od sebe Fimbusha odstrčil, až se celý roztrásený zhroutil na zem. Když se vyhrabal na kolena, zatápal po páčce interkomu. „Slečno Carlislová... Slečno Carlislová!“

Cestou ven se Avedissian protáhl okolo Fimbushovy sekretářky a utrousil: „Panstvo si přeje kávu.“

Bylo už po jedenácté večer, když Avedissian dorazil do ponurého bytu, kterému po Lindině smrti říkal domov. Vypil toho tolik, že se jen obtížně střefoval do zámku, a teprve po třetím pokusu se mu podařilo odemknout. Pak se dveře rozletěly a pohltila ho zatuchlá studená hala, která ho obklopila svou osamělostí. Tenhle okamžik snášel každý den ze všeho nejhůř, okamžik, kdy člověk dorazí domů a dojde mu, že je na světě naprosto sám.

Avedissian se uchýlil k odvetné rutině. Rozsvítil světla, zapálil elektrický krb, zapnul televizi, aby dodala trochu rámusu. Krátce pohlédl na obrazovku a spatřil, že tam v jakémsi kvizovém pořadu s nenasytnou lačností vyskakuje nahoru dolů nějaká ženská. Moderátor cenil do kamery zuby v nacvičeném úsměvu a předstíral, že sdílí její nadšení.

„Jdi do hajzlu,“ zabručel Avedissian, ale přístroj nevypnul. To by znamenalo ticho a samotu, a tomu bylo třeba zabránit za každou cenu. Po chvilce vystupňovaného napětí se ženská odhodlala, že „do toho půjde dál“, a Avedissian se rozhodl odejít do kuchyně.

Po krátkém zápase s jídelním nožem se z plechovky pomalu vysoukal hranatý blok mletého masa a dosedl na talíř do loužičky šlemu. Od víka plechovky fazolí mu už potřetí sklouzl otvírák a Avedissian se při dvě stě sedmdesáti stupních rozhodl vykašlat se na technologii a použil hrubou sílu nože. Ale jak víčko odskočilo, sjel mu nůž na palec a rozřízl mu kůži na kloubu. Vyřinula se krev.

Avedissian strčil palec do pusy a stále jej tam držel, zatímco běžel do koupelny a druhou rukou pátral ve skřínce nad umyvadlem po náplasti. Pak si na palec pustil vodu a hlasitě nadával. Do toho zazvonil u dveří zvonek.

Avedissian si obalil palec aspoň toaletním papírem a šel otevřít. Stáli tam dva muži a jeden z nich se zeptal: „Jste Mark Avedissian?“

„To jsem já.“

„Můžeme jít dál?“

„A kdo jste?“

Ten, co obstarával mluvení, vytáhl a otevřel pouzdro a ukázal mu průkaz. „Policie, pane.“

Avedissian na okamžik zavřel oči, a když je otevřel, svolil rezignovaně: „Tak pojd'te.“

Při spatření průkazu se mu v mozku znovu probudily noční můry minulosti. Co to proboha bude tentokrát?

Oba muži vešli dovnitř a rozhlíželi se kolem sebe jako turisté při prohlídce zámku.

„Posad'te se,“ nabídl jim Avedissian židle.

„Nějaký úraz, pane?“ Muž koukal na smotek toaletního papíru na Avedissianově ruce, který už mezitím červeně prosakoval.

„Jen jsem se řízl,“ zabručel Avedissian. „Omluvte mě, prosím, na chvíličku.“ Obrátil se, že se vrátí do koupelny.

„Ale ovšem, pane. Nemůžeme vám nějak pomoci?“

Avedissian to odmítl a vešel do koupelny. Zavřel za sebou dveře, opřel se o ně zády a zamumlal: „No ovšem, Fimbush! Ten podělanej srab.“

Zavázal si palec, a než se vrátil k policistům, trochu se uklidnil.

Zatímco byl pryč, oba dva vstali a procházeli se po pokoji; jeden držel v ruce Lindinu fotografii, která stála na psacím stole. Avedissian se na něj upřeně zahleděl a muž ji postavil zpátky.

„Dostali jsme stížnost od jistého Cyrila Fredericka Fimbuse, pane. Pan Fimbush tvrdí, že se stal obětí nevyprovokovaného napadení z vaší strany.“

„Neřekl bych, že bylo nevyprovokované,“ řekl tiše Avedissian.

„Takže připouštíte, že k napadení došlo, pane?“

„Stalo se to.“

„Mohli byste nám sdělit svoji verzi té události?“

„Myslím, že nemohl,“ odpověděl vyčerpaně Avedissian.

Policisté se na sebe podívali a pak se zeptali: „Jste si tím naprosto jistý, pane?“

Avedissian se chabě usmál, když mu došlo, že se mu ten člověk snaží pomoci, a řekl: „Naprosto jistý.“

„Měl už jste v minulosti nějaké obtíže, pane?“

„Ano, jednou.“

Zase výměna pohledů.

„Opravdu, pane? O co šlo?“

„O vraždu.“

Tak už je to tady, pomyslel si Avedissian a nalil si sklenici. Je nezaměstnaný a půjde před soud za nějaké pitomé napadení. Do otupujícího účinku ginu se mísil tísnivý pocit zahanbení. Poprvé po mnoha letech si vzpomněl na své rodiče a byl rád, že se nedožili toho, v jakém se ocitl postavení. Položil se na postel a zavřel oči.

Jméno Avedissian měl po svém arménském pradědečkovi, ale byl Angličan a vyrůstal na vesnici poblíž Canterbury, což je jedno z nejmírumilovnějších anglických měst. Byl jediným dítětem úspěšného obchodníka a jeho dětství mohlo sloužit přímo za vzor pořádku a dobrého prospěchu.

Jelikož byl Avedissian chytré dítě, bez problémů dosahoval studijních úspěchů, ze kterých měli jeho rodiče velkou radost. Teď už byli mnoho let po smrti, ale dožili se ještě jeho vstupu do armády. Později však schválili i jeho rozhodnutí armádu opustit a vystudovat medicínu.

Matka na něj byla prostě pyšná, tak jak je na svého syna pyšná každá matka. Avedissian s dojetím vzpomínal, jaký legrační klobouček se závojičkem si pořídila na jeho promoci. Postoj jeho otce byl však zcela odlišný.

John Avedissian byl ovšem také hrdý na to, že se jeho syn stal doktorem, ale odjakživa mu stejnou měrou záleželo na jeho rozvoji jako člověka. Vždycky mu kladl na srdce, aby hleděl být „čestným mužem“ s vlastním názorem. „Rozhodni se, co je správné, a pak se toho drž,“ naléhal na něj. „Nenech se strhnout stádem. Nemysli si, to není snadné, ale odolávej! Buď sám sebou.“

Že to není snadné! Avedissian se při té vzpomínce ušklíbl. Vida, co s ním tahle zásada – být sám sebou – udělala! Jeho otci zřejmě nedošlo, že lidé, kteří říkají jen pravdu, lidé, kteří dělají to, co je správné, jsou pro společnost obtížáci. To, co společnost opravdu potřebuje, jsou lidé, kteří drží s partou, ano, lidé, kteří vědí, jaká jsou pravidla, a hrají se svým týmem... Nebo snad pocházejí všechny tyto myšlenky jen ze sebelítosti a cynismu, posíleného ginem? Takže si Avedissian nalil další.

Smírčí soudce byl shovívavý. Viděl v Avedissianovi odborníka, kterého postihla smůla, a když došlo na otázku trestu, snažil se trochu manévrovat. To, že se Furbush jevil jako hnusný a slizký Uriáš Heep, také

Avedissianovi posloužilo. Ani pomačkaný oblek a poněkud ušmudlaná nevyžehlená košile nemohly popřít skutečnost, že Avedissian patří do společnosti, kam se Cyril Frederic Furbush i přes parádní kravaty golfového klubu nikdy nedostane. Justice je možná slepá, ale oči pana Gillese Carringtona-Smythe byly ještě natolik bystré, že to skončilo jen malým vlídným pokáráním.

Avedissian zaplatil pokutu a vyšel ven do odpoledního vzduchu; moc si nelámал hlavu s tím, jestli z té záležitosti vyšel lehce, nebo ne. Jeho hlavní starostí bylo vyhledat nejbližší hospodu a poručit si velký gin. Podíval se na hodinky. Chybělo deset minut do zavírací doby.

Než dorazil k Hraběti z Essexu a vešel do chladného a šerého výčepu, bylo už po druhé hodině.

„To bylo o chlup, pane. Co to bude?“

Avedissian si poručil velký gin a odnesl si jej ke stolu. Barmanovi řekl, ať si drobné ponechá.

Barman děkoval tak přehnaně, že to Avedissiana až otráвило. Kam se poděla lidská důstojnost? pomyslel si. Proč mi neřekne, ať si svoje prachy strčím za klobouk? Bojí se, že by přišel o práci? Ne, v tom to není. Prostě je rád, když mu někdo strčí peníze. Moc hezká a prostá filozofie.

Avedissian si pořádně lokl ginu. Možná že má Furbush pravdu. Možná že je nad požadavky trhu příliš povznesený, ale to už teď není důležité, protože on už na trhu nepůsobí. Je vyřízený a osamělý. Ještě v jedné věci měl Furbush pravdu, že totiž jeho kariéra jako lékaře navždycky skončila. Už nikdy nebude léčit lidi a tohle pomyšlení v něm hlodalo jako podebraný vřed.

Pomyšlení, že bude muset žít bez možnosti pracovat v oboru, který miloval, bylo jakžtakž snesitelné, dokud byla Linda naživu. Ale s její smrtí mu vyhaslo slunce. Nejen že se nedokázal se sebevraždou své ženy smířit, ale nedokázal jí porozumět, a to bylo na tom to nejhorší. Vždyť se k sobě dokonale hodili. Vládla mezi nimi intelektuální harmonie, která je oba tak těšila, až se zdálo být nemyslitelné, že by jeden před druhým mohl skrývat tajné myšlenky na smrt. Znamená to snad, že ji nikdy opravdu neznal? Byla to snad domýšlivost, když byl přesvědčen, že znal? Měla v sobě Linda nějakou tajnou bytost, vylekanou a osamělou bytost, která mu nedokázala dost důvěřovat? Tohle pomyšlení bylo nesnesitelné.

„Lituju, pane, ale teď už zavíráme.“

Avedissian barmana nevnímal, až když mu své upozornění zopakoval. Podíval se na člověka v bílé vestě a přikývl.

„Děkuju, pane.“

Avedissian vstal a usmál se. „Možná máte pravdu vy, a já se mylím,“ řekl.

„Ano, pane,“ přítakal nechápavě barman, sebral sklenici a utřel stůl.

Dny přicházely a odcházely. Avedissian vnímal čas jako nevýznamnou prázdnotu, v níž jediným organizujícím prvkem byla pravidla vymezující dobu podávání alkoholu. Jednou v pátek večer, když se se smysly příslušně otupenými vracel domů, zaslechl na chodbě hlasy dvou sousedek. „Nechutnej chlap,“ řekla jedna. „Naprosto,“ odpověděla druhá.

Jak stoupal dál po schodech, teprve si uvědomil, že mluví o něm. Náhle měl pocit, jako by ho někdo polil ledovou vodou.

„Nechutnej?“ On? Myšlení se mu vyjasnilo, ale než odemkl byt a došel do koupelny, nohy mu stále šlapaly nejistě. Rozsvítil světlo a zůstal civět na zanedbanou postavu s kruhy pod očima, s pětidenním strništěm na bradě a pocintanou košilí, kterou spatřil v dlouhém zrcadle proti sobě. „Panebože,“ zašeptal. Poprvé po dlouhé době se jasně viděl.

Avedissian se rukou zavěsil zajeden kohoutek, zatímco druhý naplno roztočil a začal si šplíchat studenou vodu do obličeje. Jak se nad umyvadlem ohnul, vhrkly mu do krku žaludeční šťávy s příchutí ginu a žluči, palčivé a hnusné. Zuřivě si strčil dva prsty dozadu do úst a vyzvracel celý obsah žaludku do umyvadla. Zápach ho přinutil k dalšímu dávání.

Zapátral ve skříňce nad umyvadlem po holicím strojku, a než nějaký našel, rozházel okolo sebe všechno, co mu přišlo pod ruku. Pak se začal horlivě holit. Natočil do tří čtvrtin plnou vanu a dvakrát nebo třikrát se úplně ponořil do vody a celý se vydrbal, až ho bolela kůže.

Téměř vyčerpaný tím úsilím ulehl zpátky do vany. Cítil, jak z něj vyprchává zlost a zoufalství, ale vystřídala je apatie, která ho pomalu vtahovala dolů jako pohyblivý písek. Aby se jí zbavil, vstal a začal se zuřivě třít osuškou. Aspoň zpočátku, pak se paže unavily a rozbolely ho, takže se jen tak oplácal ručníkem. Znovu se šel na sebe podívat do zrcadla a zbledl. Pořád ještě měřil šest stop a vlasy měl stále tmavé, ale to bylo zřejmě to jediné, v čem se podobal člověku, který se pohyboval po chodbách nemocnice Sv. Judy. Ten člověk v zrcadle měl propadlý hrudník, věnec těsta kolem pasu, svislá ramena a potřeboval nutně ostříhat. Kůže, kdysi opálená díky dvěma dovoleným za rok, měla v současné verzi bledou, bílou barvu. Oči, které bývaly pronikavě modré,

ztratily veškerý lesk, bělmo bylo spíš nažloutlé a prokvetlé žilkami. Vyplázl na sebe jazyk a raději ho hned zatáhl. Snad bude nejlepší, když si dá panáka.

Ten dopis vězel mezi účtem za elektřinu a naléhavou výzvou, aby uzavřel životní pojistku pro své drahé. Vypadal zajímavě, byl běloskvoucí a orazítkovaný v Cambridgi. Papír byl lichotivě drahý, a když jej Avedissian otevřel, spatřil v záhlaví vypouklý znak Trinity College, Cambridge. Přečetl jej s úžasem

a pak ještě jednou. Bylo to pozvání, aby se příští čtvrtek v deset hodin dostavil k pohovoru o možnosti svého zaměstnání „se zaměřením k vlastnímu oboru“. Co má tohle kčertu znamenat? podivil se. O žádné zaměstnání si nezažádal a v Cambridgi nikoho nezná.

Pátral po nějaké známce, že by si ho někdo spletl, ale vzpomněl si, co mu říkával otec: když někdo vysloví Avedissian, tak to myslí vážně. To není jméno, které by si lidé pletli, jako Smith nebo Brown. Četl dále. Výdaje mu budou hrazeny podle tarifu pro „Číslo 3“, ubytování v ceně 34,15 liber za nocleh, jakož i cestovné ve druhé třídě. Není tohle nějaký kanadský žertík? Proč by měl proboha na základě nějakého nezaručeného dopisu cestovat do Cambridge? Protože nemá nic jiného na práci, to je ten důvod.

Chestertonova ulice byla tmavá, ale noc byla teplá a vlídná, jeden z těch anglických letních večerů, které optimisté rádi nazývají „typickými“, ale které jsou ve skutečnosti čestnou výjimkou. Když Avedissian stoupal po schodech k hotelu, kde se měl ohlásit, cítil ve vzduchu vůni květů.

Hotel byl slušný, ale pouze v tom smyslu, jak jsou slušné mnohé jiné: anonymní výzdoba, anonymní hosté. Co však mluvilo v jeho prospěch, byla poloha. Stál na břehu řeky Cam.

Avedissian si dal něco k snědku v baru a poté se vydal na pomalou procházku po vlečné stezce. Poslouchal útržky hovoru a smíchu, které sem zaléhaly z hausbótů zakotvených proti línému toku. Když došel k mostu, musel sklonit hlavu pod oblouk, který nebyl ochotný se trochu zvednout, a zaslechl ozvěnu svých kroků, která se odrážela o vlhký kámen.

Ze spodní strany oblouků byl cítit mech. Vzbudilo to v něm dávno zapomenutou vzpomínku z dětství, kdy trávil celé letní dny rybařením pod smutečnými vrbami. Jejich vesnicí protékala říčka, na jejíchž březích si s kamarády báječně užíli. U vesnického kostela byl most, pod nímž to páchlo úplně stejně jako tady.

Na druhé straně se z pobřežní restaurace vyhnuli ven návštěvníci, smáli se a popíjeli pod hvězdami. Avedissian si uvědomil, že je v tom určitý symbol: smích a veselí je tam na druhém

břehu řeky, zatímco tady kráčí on sám ve tmě. Přišlo mu však až trapné, že na takové věci vůbec myslí. U Magdaleně College vystoupil po několika schodech z vlečné cesty na silnici. Už je to dlouho, co byl v Cambridgi. Rozhodl se, že zkusí, jestli si ještě vzpomene, kudy se jde k Trinity College. Povedlo se mu to.

Avedissiana probudily zvonky cyklistů a slunce, které se mu dralo do pokoje, jako by jej chtělo zcela zaplnit. Podíval se na hodinky a uklidnil se: má spoustu času. Cítil se dobře, protože večer vůbec nepil a po procházce u řeky se mu krásně spalo.

Jiná věc byly jeho pocity z nadcházejícího pohovoru; ty byly dost složité. Převládala v nich zvědavost, ale trochu taky znechucení. Tancuje tady, jak někdo píská, a to ho štvalo, protože už tím, že se tu vůbec bez jakýchkoliv protestů objevil, vlastně vzdává první kolo.

Než by se pouštěl do zápasu s nepřiléhajícím závěsem a provizorním držákem sprchy, které sem zřejmě dali jen kvůli americkým letním turistům, raději se vykoupal. Přitom přemýšlel, jakou roli se má pokusit při pohovoru sehrát. Nemůže předstírat, že je dychtivým kandidátem, když vůbec nemá tušení, o jaké zaměstnání se jedná. Na druhé straně zas nemůže jednat z pozice síly, protože je po pravdě řečeno úplně v koncích. Náhle si uvědomil, že tohle má něco společného s jeho znechuceným pocitem. Pramenilo to z faktu, že ten, kdo s ním bude hovořit, musí tohle všechno vědět.

Vyšel ven do ranního slunce a cestou k Trinity College přešel na druhou stranu ulice podívat se na řeku. Dělal mu dobře, že zase jednou jde někam úmyslně. Otevřel vysokou železnou bránu a vstoupil na území koleje. Na chvíli se zastavil, potěšil se pohledem na zeleň, která se sem šířila od řeky, a začal hledat vchod, udaný v dopise. Opět se zastavil na jednom můstku a pozoroval, jak dole pomalu plyne voda. Poblíž kotvila osamělá pramice.

Nádvoří bylo tiché, a když jím procházel, vzhlédl nahoru na věž, kde minutová ručička na ciferníku právě poskočila na tři minuty před dvanáctkou. Když vešel do budovy, hned k němu přistoupil uniformovaný vrátný, a než se mohl sám ohlásit, řekl: „Doktor Avedissian? Tudy prosím.

Výtah stoupal tak pomalu, že to Avedissiana přimělo prohodit: „Je tu takový klid...“

„Prázdniny, pane,“ vysvětlil portýr, aniž by odtrhl zrak od stupnice poschodí.

„No ovšem,“ odpověděl Avedissian a tím konverzaci zakončil.

V chodbě byl cítit prach, kůže a leštadlo na podlahy. Ten pach měl Avedissian rád. Připomínal nadčasovost knihovny.

„Račte sem, pane.“ Vrátný otevřel dveře a přitiskl se k nim, aby mohl Avedissian projít.

V pokoji už ho čekala usměvavá mladá žena, něco přes dvacet. Napřáhla ruku a řekla: „Ráda vás poznávám, doktore. Já jsem Sarah Mileková, asistentka sira Michaela.“ Úsměv připadal Avedissianovi uklidňující a byl rád, že konečně slyší nějaká jména, protože dopis, který dostal, nebyl podepsaný.

„Sira Michaela... a dál?“ zeptal se.

„Sir Michael bude stačit,“ odpověděla. „Pojďte prosím za mnou.“

Avedissian následoval ženu do přívětivého prosluněného pokoje. U stolu tam už seděli a čekali čtyři pánové. Všichni byli obráceni zády k oknu. On tudíž bude přinucen se do něj koukat.

„Doktor Avedissian,“ ohlásila ho Sarah Mileková, obrátila se a odešla.

Jeden z pánů, se stříbrnými vlasy, povstal a pokynul mu, aby se posadil. „Je to od vás hezké, že jste přišel,“ řekl klidným kultivovaným hlasem.

Avedissian se také pokusil o úsměv, ale trochu jako způsobný školáček.

„Rád bych vám představil pana Bryanta, pana Stapletona a pana Carlislea.“

Avedissian se postupně lehce uklonil všem třem. Stapleton a Carlisle řekli „Dobré ráno“, ale Bryant hleděl bez zájmu skrz něj.

Stříbrovlasý pán, kterého Avedissian odhadl na „sira Michaela“, otevřel složku, kterou měl před sebou. Posunul si brýle na špičku nosu a probíral se listy složky očividně tam a zase zpět. „Moment, moment,“ zamumlal a začal celý proces znova.

Avedissian zpozoroval, že Bryant se na židli netrpělivě zavrtěl a krátce zvedl oči k nebi. Oba ostatní zůstávali bez hnutí, ale

Avedissian cítil, že ho pozorují. Rozhodl se, že se tedy bude tvářit jako sfinga.

„Á, tady to máme,“ promluvil konečně sir Michael. „Mark Avedissian, stáří třicet sedm, ženatý, bezdětný. Žena zemřela. Tři roky ve službách armády Jejího Veličenstva, získal důstojnickou hodnost, sloužil u parašutistického pluku, ale vzdal se důstojnické hodnosti a vystoupil z armády, aby vystudoval medicínu; v roce 1973 graduoval jako třetí nejlepší z ročníku, specializoval se na pediatrii. Naposledy pracoval jako pediatrický konzultant v nemocnici Svatého Judy v Southamptonu. Dost velká změna, od armády k medicíně, což?“

Avedissian mlčel.

„Chtěl byste nám povědět, co bylo důvodem?“

„Nechtěl,“ odpověděl Avedissian.

„Bylo to pro vás asi příliš tvrdé, ne, Avedissiane?“ zeptal se Bryant, čímž si od sira Michaela vysloužil pátravý pohled a nesouhlasné odkašlání. Než mohl Avedissian cokoliv odpovědět, dal se sir Michael opět do čtení.

„Byl jste odsouzen za podání letální dávky barbiturátů jistému Michaelu Fieldingovi, pacientovi ve vaší péči... Rodiče i soudce vyjádřili pochopení pro vaše motivy, ale litera zákona musela být dodržena... Krátký trest na svobodě a vyškrtnutí z lékařského registru... Následovala zaměstnání jako zdravotnický poradce... po pravdě řečeno u řady společností. Souhlasí to, doktore? Je toto curriculum vitae, i když ve stručné formě, v pořádku?“

Avedissian přisvědčil, že ano.

Bryant neomaleně vyjel: „Za poslední dva roky vás vyhodili z pěti společností, Avedissiane.“

„Ano.“

„To je všechno? Prostě ‚ano‘?“

„Poslyšte, proč tady vůbec jsem?“ zeptal se Avedissian. Uvnitř už to v něm vřelo, ale navenek zachovával klid.

Sir Michael se chystal odpovědět, ale Bryant ho předběhl. „Tak to je dobrá otázka,“ zavrčel pohrdavě a opřel se dozadu. Upřeně se zadíval na desky, které měl před sebou na stole.

Sir Michael na Bryanta krátce pohlédl, otočil se na Avedissiana a řekl: „Domnívali jsme se, že byste nám mohl pomoci.“

„Ale jak?“

„Nejdřív vám musíme položit pár otázek.“

Avedissian lehce povzdychl, ale pak přikývl.

„Proč jste opustil armádu?“

„Protože to pro mě nebylo to pravé povolání.“

„Byl jste přece prvotřídní důstojník se slibnou kariérou.“

Bryant se zase začal netrpělivě ošívát a přerušil poklidný přístup sira Michaela. „Zkrátka jste se rozhod, že to není nic pro vás, když vás poslali do Severního Irska. Není to tak?“

„Já jsem v Severním Irsku sloužil,“ přisvědčil Avedissian.

„A ztratil jste tam nervy.“

„Ne.“

„Ale jo! My jsme se dali na pacifismus, že jo? Začly nám krápat slzičky nad tím, jak po celém Smaragdovém ostrově krvácejí nebohá srdíčka, že jo?“ zasyčel Bryant.

„Nestal jsem se pacifistou,“ odpověděl Avedissian vyrovnaným tónem, který Bryanta zřejmě ještě víc podráždil.

„Aha, vašemu stylu vyhovuje asi spíš zabíjet děti, vidíte, Avedissiane?“

„Co si to, vy parchante, dovolujete, já vás...“

Bryant se opět opřel dozadu a s uspokojením se ušklíbl. „Takže koukám, že snad přece jen nejste úplnej podělanec, Avedissiane. Dobře, že to vím.“

Sira Michaela zřejmě Bryantova psychologická hra přivedla do rozpaků. Stapleton a Carlisle však nehnuli brvou.

„Vaše manželka spáchala sebevraždu?“ zeptal se Carlisle.

„Ano.“

„Jak jste to nesl?“

„To je zatraceně pitomá otázka.“

Carlisle ten komentář ignoroval a ptal se dál: „Máte nějaké bližší příbuzné?“

„Nemám.“

„Jak by se vám zamlouvalo působit opět jako lékař, doktore?“ zeptal se sir Michael.

To už Avedissiana rozčililo. „Co je tohle sakra za frašku?“ vyjel. „Zatraceně dobře víte, že už nikdy nemůžu léčit lidi. Na to je zákon.“

Sir Michael si sundal brýle a opřel se v křesle. Hleděl do dálky někam přes Avedissianovo rameno, když pronesl: „Víte, doktore, každá společnost vyžaduje, aby se lidé řídili zákonem. Ale vždycky se vyskytne nějaký kriminální element, který jej nebere na vědomí, a na druhé straně se vždycky ukáže potřeba vytvoření určité malé skupiny lidí, kteří nemusí každý zákon do posledního puntíku respektovat.“

V místnosti se rozhostilo dlouhé mlčení a Avedissianovi uvízla slova v krku. Když mu konečně došlo, co bylo řečeno, odkašlal si a trochu bezradně ze sebe vysoukal: „Snad se mě ne snažíte naverbovat do Tajné služby?“ Měl pocit, že to vyznělo jako nepovedená věta ve vesnickém ochotnickém představení, a ulevilo se mu, když se nikdo nedal do smíchu.

„Dalo by se to tak říct,“ přikývl sir Michael.

Avedissian měl pocit, jako by opuštěn a bez záchrany balancoval na visutém laně a jako by byl terčem nějakého nevkusného žertu. Pokusil se z toho dostat tím, že namítl: „Podívejte se, já jsem, nebo jsem byl, dětský lékař. Je mi sedmatřicet let. Jsem heterosexuál a nejsem absolvent této univerzity. Řekl bych, že tohle všechno by mě mělo naprosto diskvalifikovat.“

S těmi čtyřmi u stolu to zřejmě nijak nepohnulo. Sir Michael řekl: „My potřebujeme lékaře. Vy jste lékař a jste k maní. Okolnost, že jste sloužil v armádě, má pro naši volbu také určitý význam.“

„Na co potřebujete doktora?“

„To vám nemohu říct.“

„Jestli hledáte někoho, kdo by krmil ruské špióny skopolaminem, tak to se mnou nepočítejte.“

„Nejde o žádné ruské špióny.“

„A když odmítnu?“

„Tak se můžete vrátit a uchlastat se třeba k smrti,“ zachrptěl Bryant.

V Avedissianovi vzplanul plamínek vzteku, ale ovládl se. Ostatně ať se na to díval z kterékoliv strany, ta poznámka nebyla tak docela od věci. „No dobrá, já teda souhlasím,“ přikývl.

„Tohle musíte podepsat,“ řekl Stapleton a vyndal z aktovky nějaké dokumenty. „To je závazek mlčenlivosti.“

Avedissian se podepsal a prohodil: „A teď mi snad můžete říct, o co se vlastně jedná?“

„Ještě ne,“ odpověděl sir Michael, sebral své papíry a chystal se k odchodu. „Pan Bryant vám poví všechno, co v tuto chvíli potřebujete vědět.“ A s těmito slovy odešel i se Stapletonem a Carlislem z místnosti.

Avedissian zůstal sám s Bryantem, který mu oznámil: „Domů už se nevrátíte. Vaše věci vám vyzvednou a přivezou. Slečna Mileková vám předá instrukce.“

Když se zavřely dveře i za Bryantem, padl na Avedissiana pocit beznadějně samoty a výčitek nad tím, do čeho se to nechal zatáhnout. Přešel k oknu a vyhlédl ven na dvůr. Branou právě vyjížděla černá

limuzína. Na dlažební kostky zářilo slunce a bylo ticho, ticho jako v hrobě.

Vešla Sarah Mileková a postavila se vedle něj k oknu. „Vítejte na palubě,“ řekla přívětivě.

„Tohle rčení někdo pořád ještě používá?“ zeptal se Avedissian, stále vyhlížeje z okna.

„Když si nedokáže vymyslet nic jiného.“

Avedissian se otočil a pohlédl na ni. „Promiňte, to ode mě bylo hrubé.“

„To nic. Chápu, že se s vámi život zrovna nemazlil, a teď tohle...“ řekla Sarah Mileková.

„Ale co vlastně je ‚tohle‘?“

„Lituju, ale nemůžu vám říct víc než to, co mám povoleno.“

„A to je co?“

„Vlastně nic. Mám vám předat toto.“ Sarah Mileková mu podala zapečetěnou obálku, kterou mlčky převzal. „Otevřete to tady,“ řekla. „Je tam všechno, co potřebujete.“

Avedissian se usadil u dlouhého stolu, kde dřív seděl sir Michael a ostatní. Otevřel obálku, zatímco se Sarah Mileková obrátila a odcházela. Když došla ke dveřím, ještě se otočila a dodala: „Dejte si na čas. Až budete hotov, vrátí vás pustí ven.“

Avedissian prohlížel obsah. Sto liber v hotovosti, železniční jízdní řád a cestovní rozkaz. Krátký a nepodepsaný dopis ho vyzýval, aby se dostavil v sobotu v deset hodin ráno do haly hotelu Brecon v Ebby Vale. Bylo by vhodné, aby v hotelu strávil předešlou noc.

Hned jak se vynořil z výtahu, portýr mu spěchal otevřít vchod. Téměř impulzivně ukázal Avedissian na budovu za nádvořím a zeptal se: „Můžete mi říct, co je tohle za budovu?“

Portýr upadl očividně do rozpaků, krátce pohlédl na své boty a pak přiznal: „Nemám nejmenší tušení. Nejsem tady dlouho.“

„To jsem si myslel,“ řekl Avedissian. Ten „portýr“ nebyl zaměstnancem Trinity College o nic víc než on.

V hospodě na nábreží si poručil velký gin a u baru si objednal něco z jídelního lístku. Dveře na verandu byly otevřené, tak si vzal pití ven, opřel se o zábradlí a vychutnával pohled na příjemnou zeleň letního dne.

„Budete si přát jíst také tady venku?“ zeptala se dívka, kterou odhadl na studentku, přivydělávající si o prázdninách jako servírka.

„Rád bych,“ odpověděl.

Po obědě se procházel podél řeky a přemýšlel o dopoledni. Jako pozitivum oceňoval, že má zase zaměstnání, a to je určitě dobré..., nebo ne? Nemohl se rozhodnout. Pořád nemá ponětí, co to bude za práci. Ale dobré na tom je, že to nebude mít vůbec nic společného s prodáváním, což bylo velké plus.

Avedissian nebyl svou povahou uzpůsoben někomu něco prodávat; s výjimkou někoho, kdo se mu instinktivně zalíbil, měl tendenci hledět na lidi s rezervovanou nedůvěrou. Jsou to vesměs idioti, pokud se nedokáže opakovat, a když ne, nehodlal už jim věnovat čas.

Jeho kariéra jako zástupce razných společností, jak to eufemisticky nazval sir Michael, ho přiváděla do styku s řadou lidí, kteří Avedissianovým testem neprošli s úspěchem, ale nebyl v pozici, aby je nechal propadnout. Klienti měli pocit, že se k nim nechová s náležitou úctou, a vedoucí představitelé společnosti zase shledávali, že dostatečně nedoceňuje jejich pravý význam. Nakonec se obě strany spikly a udělaly mu ze života mizérii.

Tohle všechno má teď za sebou. Otázka je, co má před sebou. Zastavil se a pozoroval dva kluky, jak si hrají u vody s modely lodí. Pak kráčel dál vlečnou stezkou až k silnici a přešel po lávce přes vodu. Má v kapse sto liber a cestovní příkaz. A v sobotu musí být ve Walesu.

## KAPITOLA DRUHÁ

KEVIN O'DONNELL UMÍRAL a stejně jako mnozí jiní nebyl na smrt připravený. Snažil se toho říct co nejvíc, než bude pozdě. Martin O'Neill držel jeho hlavu v náruči a pokoušel se ho utěšit, ale sám byl příliš těžce zraněný, než aby mu mohl nějak pomoci; z roztržité levé paže mu proudem tekla krev. Začalo pršet, déšť přeměňoval rudou barvu loužiček v blátivě hnědou a přilepil oběma mužům, schouleným k sobě v postranní uličce u vchodu do domu, vlasy k hlavě.

„Mám žízeň,“ zasípal O'Donnell, ale vyprahlé rty mu mohl svlažit jen ten letní déšť.

O'Neill prudce škulbl hlavou, protože z dálky zaslechl ostrý hvizd. Cekal, že bude následovat dupot vojenských bot a pracné túrování britských vozů pročešávajících celou oblast. O'Donnell zvuk uslyšel také a zareagoval na něj s ještě větší naléhavostí.

„Poslouchej... Poslouchej mě. V Long House je trezor a v něm je obálka. Tu musíš získat, schovat, aby ji nikdo nespátřil. Slíbíš mi to?“

„Slibuju.“

Z koutku O'Donnellových úst vyhrkl pramínek krve a z krku se mu ozval bublavý zvuk, který svědčil o tom, že se mu plíce zalévají krví. Popadl O'Neilla za klopou a přitáhl jej k sobě. „Tohle je – poslední rozkaz.“

O'Neill mu přiložil ucho k ústům, aby jej dobře slyšel, pak se narovnal a jakoby omámeně opakoval slova, která právě vyslechl.

„Správně,“ vydechl O'Donnell. „Splň rozkaz...“

O'Neill jen mlčky přikývl. O'Donnell zvrátil hlavu dozadu a byl mrtvý.

O'Neill si přitáhl poraněnou paži k boku a pokusil se vstát. Křik se blížil, ale bolest v ruce už byla nesnesitelná. Pustil se dál uličkou, musel se však zastavit, protože se mu zatmělo před očima. Ztratil příliš mnoho krve. Věděl, že každou chvíli omdlí, proto se svezl u dalších dveří na kolena a svěsil hlavu dolů, aby obnovil příliv krve do mozku. Musel se rozhodnout.

Britové už v podstatě bitvu vyhráli. Zabili Kevina O'Donnella, vrchního velitele belfastské IRA, a ať už to věděli, nebo ne, nejrespektovanějšího muže válečné rady. Nesmějí dostat živého i jeho, protože on toho ví příliš mnoho a Britové už by ho přinutili mluvit, tím si byl jistý. Jakákoliv statečnost nevydrží moderní vyšetřovací techniky, tomu by uvěřil jen blázen. Až mu promyjí mozek, bude ochoten líbat královně zadek a zpívat vévodovi ukolébavky. Musí učinit jediné správné rozhodnutí. Vzít si sám život.

Přiblížil se poslední test loajality a tady v tom lijáku, v temné belfastské uličce jeho život skončí. Stálo to za to? Bude někomu chybět? A co s O'Donnellovým posledním rozkazem? Byl ten umírající člověk vůbec při smyslech? Třeba to ani tak nemyslel? Ale ano, byl při smyslech, tím si byl O'Neill jistý. Viděl O'Donnellovy oči, když mu to říkal, a ty byly naprosto bdělé. Ale teď už je to stejně bezpředmětné, protože on podle všeho nebude schopen rozkaz provést. Sáhl do kapsy a vytáhl pistolí.

Bolest v paži už se nedala vydržet. O'Neill věděl, že moc dlouho nezůstane při vědomí. Jen tak dlouho, aby stihl stisknout spoušť. Opět se mu zakalil zrak, když se snažil zaměřit na chabé světlo rozbité pouliční svítilny na druhé straně ulice. Vlákna žárovky se v dešti rozplynula a

vytvořila mlhavý oblak, který rostl a rostl, až ho úplně pohltit a všechno ztichlo.

Když se O'Neill probudil, ze všeho nejdřív ucítil smaženou cibulku a uslyšel pokřik hrajících si dětí. Jeho první nejčernější obava, že je totiž v britském vězení, tím byla pro tu chvíli zaplašena, protože ve vězení obvykle nebývá cítit smažená cibulka. Spíš tam smrdí zelí a moč. A taky tam nebývají slyšet děti, spíš rachot a dunění. Bodnutí bolesti v paži ho přimělo uvažovat

o nemocnici, ale to taky nesedělo. Nemocnice to není, protože je tu chladno. V nemocnicích nebývá chladno. Bývá tam suché přetopené ovzduší, které je cítit jako školní marodka.

Přepadla ho třesavka a zjistil, že ji nemůže zastavit. Neovladatelné pohyby probudily v jeho paži nové výbuchy bolesti, a když ruku uchopil, aby omezil pohyby, bolest ho přinutila vykřiknout.

Do místnosti vešla nějaká žena. Když viděla, co se děje, spěchala k němu. „Jen klid,“ chlácholila ho a jemně ho přitlačila zpátky na polštář. „Jste v pořádku. Už jste v bezpečí. Snažte se uvolnit.“

O'Neill se ženě pátravě zadíval do obličeje a našel v něm výraz, který ho uklidnil. Frekvence křečí se snižovala, začaly být méně časté a při každé ho žena znovu a znovu ujišťovala, že je všechno v pořádku. O'Neillovi připadalo, že jí může být tak pětadvacet, ale musel si připustit, že pravda může ležet i někde od pětadvaceti výš. Měla vrásky kolem očí a v pase byla trochu obtlouklá, zřejmě vedla život, při kterém ženy dříve stárnou. Když mu přitahovala deku k bradě, ucítil z jejích prstů nikotin.

„Kde to jsem?“

„V Bytovkách.“

O'Neill se na ni tázavě podíval.

„V Doonanovejch bytovkách. Zavez vás sem můj starej s bráchou.“

„Ale Doonanovy...“

„Já vím, je to dálka od toho místa, kde vás našli, ale to je možná právě dobře.“

„Jak mě našli?“

„Šli ven chlastat. Co taky jinýho! Byli zrovna u Clancyho, když zaslechli, že jsou Britové na válečný stezce. Někdo zahlédl dva naše na Tannahillský ulici, tak Con, to je můj starej, povídal, že ví, kam asi mířili. On tam v těch místech vyrůstal, víte. A že teda zkusí pomoci. Projížděli s

bráchou Michaelem v jeho káře zastrčenejma uličkama a naneštěstí vás tam našli.“

„To bylo od nich statečné.“

„Statečný!“ ušklíbła se, „Pitomost to byla. Statečnost z piva!“

„Vy tedy nejste pro Svobodné Irsko?“

„Svobodný Irsko? Takový vznešený fráze pro mě nic neznamenaj'. Já chci mít slušnej domov, chci, aby měl Con práci

a moje děti aby měly nějakou budoucnost. To jsou věci, který mě zajímají.“

„A nemyslíte, že právě tyhle věci by vám mohlo dát Svobodné Irsko?“ zeptal se O'Neill.

„Vlády jsou vlády. To jsou politici a těm ani za mák nezáleží na lidech, jako jsem já, všichni jsou na jedno brdo.“

„Když se na to díváte takhle, tak proč jste mě neudala?“

Žena zvrátila hlavu dozadu a hořce se rozesmála. „Udat vás?“ vykřikla. „Já, katolička, která žije v Doonankách, abych udala příslušníka IRA? Myslíte, že jsem na hlavu, nebo co?“

O'Neill o té myšlence mlčky přemítal a snažil se zvednout na zdravý loket. „Když mi trochu pomůžete, radši bych se z vaší ulice vypařil.“

Politika ustoupila před osobní situaci. Žena prohlásila: „Nic takovýho neuděláte. Ostatně, Con s Michaelem vám jeli sehnat doktora.“ Všimla si polekaného výrazu v O'Neillových očích a dodala: „Nebojte se. Jsou to blbouni, ale ne zas úplný blbouni. Jedná se o jednu paní, bejvala to obvodní sestra, bratr jí sedí v Maze, je naprosto spolehlivá.“

„Díky,“ řekl O'Neill.

Žena usedla na kraj postele. Na její tváři byly patrné stopy napětí a vyčerpání, kterými musela v posledních hodinách projít. „Dal byste si hrnek čaje?“ zeptala se tiše.

„To bych strašně rád.“

Vrátil se manžel i s bratrem a provázela je malá žena, asi tak padesátiletá. Nesla si odřenou koženou brašnu.

„Já jsem Connor McShane,“ představil se muž a napřáhl ruku, hned ji však rozpačitě stáhl zpátky, protože si uvědomil, že O'Neill má těžkosti s tím, aby ji přijal. Místo toho raněný jen přikývl.

„A tohle je můj brácha.“ Menší z obou mužů se zazubil a O'Neill znova kývl.

„A tohleto je paní O'Harová. Podívá se vám na tu vaši ruku.“

„Mockrát děkuju,“ pravil O'Neill.

Žena se neusmála, odložila brašnu a svlékla si kabát. Ostatní se uklidili do uctivé vzdálenosti. Začala opatrně odstříhávat krví nasáklý rukáv O'Neillovy košile. Nůžky nebyly právě nejostřejší podle toho, jak jí to šlo těžko. O'Neill apaticky pozoroval, co dělá, ale v duchu cítil velký strach, neboť se obával, že kulka mu roztrhala kost.

„Budu potřebovat vodu,“ ohlásila žena. „Má tu košili přischlou do rány. Musím ji odmočit.“

McShaneová vyšla z pokoje a po pár minutách se vrátila s mísou teplé vody.

„Tohle bude bolet,“ upozornila sestra O'Neilla, když začala stahovat látku z paže. Jeho ostré nadechnutí to potvrdilo. Pozoroval tváře diváků a viděl, jak si oddechli, když byla košile konečně vytažená z rány. Podíval se dolů, a jakmile uviděl rozdrčenou hmotu z masa a kosti, která bývala jeho levým loktem, padla na něj beznaděj.

Sestra pokrčila rameny. „Tohle chce nemocnici,“ oznámila.

„Žádnou nemocnici,“ protestoval O'Neill.

„Já pro vás nemůžu nic udělat.“

„Takhle to ve filmech vždycky říkají, ale pak stejně jdou a nějak to zazáplatují,“ namítl O'Neill se zoufalou snahou o humor.

Sestra se tvářila trochu cynicky, ale bylo vidět, že ho lituje. „V tomhle případě to neplatí. Vaše ruka musí pryč.“

Před pouhými několika hodinami se O'Neill sice chystal vzít si sám život, ale to teď zřejmě nehrálo žádnou roli. Nyní ho děsilo pomyšlení, že bude mrzák. Už si živě představoval prázdný rukáv, obrácený nahoru a přichycený zavíracím špendlíkem, který časem zrezaví. A sebe, jak leze do postele s tím pahýlem jako tučňák mávající nepotřebným křídlem.

V mozku se mu odehrávalo peklo. Navenek vypadal klidně a viděl, že McShane to oceňuje jako hrdinství. Celý dojatý se otočil k bratrovi a řekl: „Vidíš to! Co jsem ti říkal? Tihle chlapi to těm britskejm hajzlům dokážou nandat třeba jen s jednou rukou.“

Nakonec přistoupil k O'Neillovu lůžku a poklekl vedle něj jako pastýř u jeslíček. „Něco vám řeknu, pane,“ pravil. „Když jsem vás tam u těch dveří uviděl, jak se chystáte zaútočit na Brity s jednou rukou, cejtíl jsem hrdost jako nikdy v životě.“

O'Neill se na chlapíka zahleděl. Má mu říct pravdu? Říct mu, že nikdy neměl v úmyslu zaútočit na kohokoliv s jednou rukou? Říct mu, že se ve skutečnosti chystal vystřelit si mozek z hlavy?

Že tohle je skutečný svět a ten je na hony vzdálený od filmů s Johnem Waynem? Říct mu, že reálný boj je jen pro profesionály, a ne pro nějaké romantiky, jen pro chlapy, kteří si dovedou spočítat pro a proti chladným rozumem, ne srdcem, pro muže, kteří dokážou vykalkulovat risk a zisk? Ne, usoudil, nemá cenu mu něco takového říkat. Ať v lidových písních dál kvetou takové mýty. Ostatně Britové mají televizi.

„Můžete mě dostat do takového stavu, abych odsud mohl odejít?“ zeptal se sestry.

„Udělám, co můžu, ale všechno, co dokážu, je jen překrýt tu kaši a připoutat vám paži k tělu. Necháme z toho tekutiny odtékat, ale musíte pamatovat na to, aby vám je občas vypustili, nebo se tam vytvoří gangréna.“

Sestra vyčistila ránu a pak na ni přiložila bílý obvaz. O'Neill byl úplně vyčerpaný. Těch patnáct minut, kdy měl dojem, že žena soustavně vyhledává ty nejcitlivější oblasti, přejíždí přes ně, šťourá a hledá úlomky kostí, ho dočista zničilo. Potlačovaný vztek a zoufalství se v něm převalovaly jako přílivové vlny, ale nakonec už byl příliš slabý, než aby se mohl pohnout.

„Musí si trochu odpočinout,“ prohlásila sestra, když si skládala věci do brašny.

„Později v noci ho můžeme odvézt, kam si bude přát,“ slíbil McShane.

„Ne,“ namítl slabě O'Neill. „Už jste pro mě udělali dost. Zavolejte na tohle číslo.“ Zpoměti vyjmenoval sérii číslic. „Řekněte jim, že tu máte balík k vyzvednutí, a pak jim povězte, co budou chtít vědět.“

„Můžete se spolehnout,“ ujistil ho McShane.

V devět večer pro O'Neillů přijeli dva muži. Později už by bylo nebezpečí namátkové kontroly příliš velké, ale v tuhle hodinu byl provoz právě tak přiměřený. McShane a jeho bratr se postavili z obou stran dveří jako fotbaloví fanoušci, kteří vyprovázejí své mužstvo z tunelu ven. O'Neill se zastavil a oběma jim poděkoval.

„Všechno pro Svobodný Irsko,“ prohlásil hrdě McShane.

„Ne abyste teď šli prodat svůj příběh novinám, rozumíte?“ řekl jim jeden z mužů, kteří pro O'Neillů přijeli.

McShane se nervózně zasmál, vycítil z toho zastřenou výhrůžku. O'Neill se podíval na paní McShaneovou a viděl, že se ani nenamáhá usmát. „Vám taky moc děkuju, paní,“ řekl.

„Nemáte zač,“ odpověděla a odvrátila se.

Tmavomodrá dodávka Bedford se odlepila od obrubníku a řidič řekl O’Neillovi: „Domů tě zavést nemůžeme. Britové vědí, že jsi pryč. Včera v noci ti obrátili byt vzhůru nohama.“

„A co Kathleen?“

„Tvoje sestra jim řekla, že jsi na pár dní odjel, ale stejně to tam prohledali.“

„Takže kam teda jedeme?“

„Do Long House. Čeká tam na tebe doktor.“

„Chtěl bych vidět Kathleen.“

„To nepůjde. Britové nepřetržitě hlídají tvůj dům.“

„Vojáci?“

„Ta ženská v čísle sedmnáct má novýho podnájemníka. Pracuje prej na lodi... Znáš to.“

„Aspoň se to dá čekat,“ řekl O’Neill.

„Budeme se snažit nějak to zařídit, abys mohl se svou sestrou někam vyklouznout.“

„Díky.“

Long House byl sklad. Patřil velkoobchodu s tiskem, který rozvážel kancelářské potřeby, časopisy a periodika po celém severu, a vzhledem k tomu, že každý den vycházely nové zprávy, představoval pro IRA ideální krytí. Dodávkové vozy nepřetržitě přijížděly a odjížděly. Úspěšně a bez problémů už budovu využívali dva roky, v jejích ohromných sklepních prostorách měli administrativu, pořádali tam schůze na nejvyšší úrovni. Když bylo třeba, našly se tam i obytné prostory. Momentální okolnosti vyžadovaly, aby tam zůstal i O’Neill.

Když dva muži, kteří ho přivezli, pomohli O’Neillovi dovnitř, byl už v místnosti lékař. Zatímco si doktor myl ruce a předloktí v umyvadle, položili zraněného opatrně na stůl.

Představa, že se mu zase někdo další bude vrtat v jeho ráně, přiměla O’Neilla k otázce: „Nemohli byste mi něco dát? Mám příšerné bolesti.“

„Za chvíličku vám bude lip,“ řekl doktor, když si vysušil ruce, a vzal do ruky stříkačku.

Po ostrém bodnutí jehly následoval teplý pocit blaha a míru, který se nezadržitelně šířil celým O’Neillovým tělem a který mu dodával poklid, jaký jen zřídka pocítil. Nebyla to ospalost, spíš lehkost, jako kdyby se vznášel nad světem, osvobozený od bolesti a starostí.

„Tak jaké to je?“ zeptal se lékař.

„Co jste mi to dal?“ vyptával se O’Neill.

Doktor mu to řekl.

„Teď už chápu to kouzlo,“ poznamenal O'Neill.

„Víte, doufám, že vaše ruka musí pryč?“ otázal se doktor.

„Ta sestra mi to řekla.“

„Děcko říká, že to musím provést tady. Vzhledem k tomu, kolik toho víte, nemůžeme riskovat nemocnici.“

„Rád bych viděl svou sestru.“

„Děcko je proti, aspoň zatím.“

„Možná že žádné zatím už nebude. Proto bych ji chtěl vidět.“

„Ale Děcko řekl, že ne.“

„Hajzl,“ ulevil si O'Neill tiše.

„Převzal to tu po O'Donnellovi,“ prozradil mu doktor. „Je to nový velitel.“

Finbarr Kell, kterého každý v organizaci, ovšem kromě něho samého, nazýval „Děcko“, byl člověk, z něhož měl O'Neill hrůzu. Už léta byl přesvědčený, že Kell je beznadějný psychopat, ale jeho renomé uvnitř organizace bylo bez poskvrny. Stále stoupal nahoru a teď se dokonce stal novým velitelem. O'Neill nikdy nepoznal člověka tak bezcitného.

Připadalo mu, že je Kell přímo zrozený pro násilí a křtěný nenávistí.

Nenávist, lstivost a odvaha učinily z Děcka živoucí legendu. Jeho činy byly tématem pro folklór, nebo aspoň do té doby, než mu bomba, kterou sám nastražil, předčasně vybuchla. Výbuch mu způsobil frakturu páteře a uštělil obě nohy, ale on to přežil a žil dál, aby mohl v rámci organizace stoupat nahoru.

Vzhledem k tomu, že ztratil nohy, vozili ho všude v zařízení, které připomínalo dětský kočárek. Z toho pocházela přezdívka

Děcko. Jestli měl Kell někdy v sobě aspoň tu nejmenší špetku lidskosti, tak úplně zmizela po tomto úrazu. Byl to chladný, krutý člověk, obávaný, nenáviděný, ale každý ho poslouchal. Myšlenka, že teď už nebude ovlivňován umírněnými snahami O'Donnella, O'Neilla vůbec netěšila. Teď když na něj působila anestetika, vzpomněl si na O'Donnellův poslední rozkaz.

Přes přívally bolesti slyšel O'Neill hlasy. Byly vzdálené, jako kdyby ležel na dně studny a hlasy se ozývaly nahoře, ale rozuměl, co si povídají.

„Asi nepřežije noc...“

„V jeho stavu bude pro něj ten operační šok těžko únosný...“

„Je strašlivě zesláblý...“

„Potřeboval by krev, ale tu nemáme...“

„Až se probudí, přijde Děcko dolů...“

„Co ta jeho sestra?“

„Děcko říká, že ne...“

O'Neill se pokusil otevřít oči, ale zjistil, že to nedokáže. Usilovně se soustředil, ale stále to nešlo. To je přece směšné. Jsem při vědomí, ale uvězněný uvnitř těla, které odmítá odpovídat na jakoukoli instrukci, kterou mu vyšlu. Necítím nic než ukrutnou bolest vycházející z levé paže..., ale to je přece ta věc, kterou už nemám? Že bych byl mrtvý? Jestli ano, tak je to otrava, protože já jsem přece sakra pořád tady! Uvězněný v tom nepotřebném ranci masa.

Dobrý Bože, já snad uslyším všechno i na svém vlastním pohřbu, salvu výstřelů, bouchání hlíny na víko rakve a pak už nic, jen to nekonečné, věčné, černé nic. Ale já tu pořád budu!

O'Neillův mozek se těm představám důrazně vzepřel a vyslal na pravou stranu těla třes. Právě ten jej náhle osvobodil, vynesl ho ven jako vzduchovou bublinu, která byla skrytá na dně rybníka, a on se vynořil a otevřel oči.

„Doktore!“ ozval se hlas. „Přichází k sobě!“

Ve světle se pohnul stín a lékařův hlas se zeptal: „Tak jak se cítíte?“

Ale další hlas ho chraplavě přerušil: „Uhněte! Musím s ním mluvit.“

O'Neill rozpoznal hlas Finbarra Kella. Začal zápasit s neprůchodností svých úst, ale nebylo to nic platné. Opět začal padat do tmy. Dolů, dolů, dolů. Třeba až přestane padat, bude tam zase sluneční světlo. To by bylo fajn, slunce... tráva... kytky.

O'Neill byl v bezvědomí skoro celé dva dny, zatímco se jeho tělo snažilo vystačit s omezenými dodávkami kyslíku, které dokázal transportovat vyčerpaný objem jeho krve. Třetího dne byl už z krize venku a začalo mu být lépe. Večer se do Long House vrátil Kell. O'Neill uslyšel skřípání koleček kočárku, který Nelligan, Kellův stálý pobočník, protlačil dovnitř dveřmi a zaparkoval u nohou postele.

Dlouhou chvíli ani jeden z mužů nepromluvil, jen na sebe hleděli. O'Neillovi vždycky připadalo, že Kellova lysá hlava je vzhledem k tělu nadměrně velká, ale asi to bylo jenom zdání, způsobené tím beznohým trupem. V každém případě viděl na jeho obličej každý pór, když si ho Kell prohlížel chladnými očima, zvětšenými tlustými skly brýlí bez obrouček.

„To se podívejme, Martine, zdá se, že i takový intelektuál, jako jsi ty, něco obětoval na oltář naší věci, co?“ pravil nakonec Kell s pohledem upřeným na O'Neillův ovázaný pahýl. Zřejmě ho vlastní žert pobavil.

„Já nejsem žádný intelektuál, Finbarre.“

Kell se usmál, ale nebyl v tom žádný humor. „Ale ovšem že jsi,“ řekl mírně. „Všechny ty knížky a čtení..., jistě že jsi.“

O'Neill mlčel.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Kell.

„Britové věděli, že přijdem. Čekali na nás.“

„Bastardi!“ vyštěkl Kell. „Takže jim někdo dal tip?“

„Určitě,“ odpověděl O'Neill.

„Napadá tě něco?“

„Ne.“

„Já toho hajzla najdu, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám,“ pronesl Kell tónem, který O'Neill dokonale přesvědčil, že provede, co slibuje.

„Teď ale potřebuju klíče k trezoru. Ty víš, kde jsou, že jo?“

„Ne,“ zalhal O'Neill. Musí splnit, co slíbil, dřív než je vydá. „Prohledali jste O'Donnellovu místnost?“

Kell na něj pohlédl, jako kdyby ho považoval za mentálně postiženého. „Samozřejmě že jsme prohledali O'Donnellovu místnost,“ zachrčel.

„Určitě se najdou,“ poznamenal O'Neill.

„O tom nepochybuj,“ řekl Kell s pohledem, po kterém mu naskočila husí kůže.

„Rád bych viděl svou sestru.“

„Jó, paní učitelku.“ Kell se usmál, ale O'Neillovi připadlo, že v jeho vyřazuje při úsměvu daleko víc zla než bez něj. „Nechci, aby sem chodila. Je to moc riskantní.“

„Slyšel jsem, že do té ulice nasadili nějakého britského špicla.“

„Jo. Ale v doku mu chytilo ruku lano vrátku. Roztrhlo ho to vejprů.“ Kell se zase usmál.

„A co teď bude se mnou?“ zeptal se O'Neill.

„Chalupa v Cladeenu. Budeš tam v bezpečí a starat se o tebe může sestřička.“

„Díky.“

„Já pro své lidi udělám cokoli... Martine.“

Ráno vyměnil lékař obvazy na pahýlu. Vyjádřil naději, že nebezpečí infekce už nehrozí, ale navrhl, aby O'Neill pobyl v Long House ještě den. Ten však byl tak dychtivý odjet co nejdříve do Cladeen, že doktor nakonec souhlasil. O'Neill cestoval v nákladáku rozvázejícím noviny. Jednalo se o nepohodlné cestování, které trvalo tři hodiny, ale útěchou mu bylo pomyšlení na čerstvý vzduch a klidnou venkovskou krajinu.

Večerní vzduch byl chladný. Když zahnuli ze silnice na úzkou cestu vedoucí k chatě na břehu jezera, spatřil O'Neill, jak z komína stoupá kouř. Auto začalo na tvrdém podkladu poskakovat, a tak požádal řidiče, aby zastavil, že jeho ruce bude lip svědčit, když půjde pěšky. Díval se, jak řidič otočil dodávku nahoru na cestu, zamával mu a pokračoval dolů po cestě k chatě, kde už čekala Kathleen. Přišla ho uvítat.

„Tak jsi se vrátil?“

„Aspoň moje větší část,“ odpověděl O'Neill a ukázal na své levé rameno.

Když Kathleen spatřila zafačovaný pahýl, začaly jí téct po tvářích slzy.

„Nech toho,“ řekl jí něžně.

Přistoupila k němu a položila mu hlavu na prsa. „Já jsem věděla, že k něčemu takovému dojde,“ řekla, „Já to vždycky věděla.“

Vešli do domu, O'Neill se posadil a Kathleen šla uvařit čaj. „Nebo bys radši něco silnějšího?“ zeptala se.

„Čaj bude stačit.“

Když už upíjel z hrnku, Kathleen se na něj zadívala a řekla: „Doufám, že teď s tím vším bude konec, ne?“

Pokrčil rameny. „Víš, z organizace se na odpočinek neodchází. Neuspořádají ti slavnost na rozloučenou, nedarují ti opékač topinek a kávovar a nepopřejí ti s kytkou v ruce štěstí. Je to závazek na celý život nebo do té doby, než získáme svobodu.“

„Politický závazek! Já prostě říkám, že je na čase, abys vyklidil pole, zvlášť teď když to převzal Kell.“

„Tak už to víš?“

„To ví celý Belfast.“

„Jsem unavený,“ vzdychl O'Neill.

„Jdi si odpočinout. Potom si promluvíme.“

Na možnost, aby O'Neill odešel „na odpočinek“, přišla zase řeč, když si s Kathleen vyšli na procházku k jezeru.

„Uvažoval jsi o tom, co jsem ti řekla?“ zeptala se Kathleen.

Odpověděl, že ano.

„A jak tedy?“

„Je tady ještě něco, co musím udělat.“

„Ale jdi, ty budeš mít vždycky něco, co musíš udělat!“ rozčilila se Kathleen. „Co myslíš, že je tohle za život? Myslíš, že jsem celá šťastná, že jsem sestra Martina O’Neilla? Že mě baví, když mi vojáci vtrhnou do domu, kdy se jim zlíbí? Myslíš, že mě těší, že mě nechal každý kluk, kterého jsem měla, kvůli tomu, kdo jsem? Myslíš, že mám potěšení z toho, když si rodiče za mými zády šeptají a diví se, jak to že taková ženská smí učit jejich děti?“

O’Neilla ten výbuch zarazil. „Já myslel, že to chápeš,“ namítl chabě.

Kathleen se ohlédla, uviděla, jak se drží za pahýl své paže, a změkla. „Ale jo, chápu,“ uznala. „Ale co je moc, je moc. Ty takhle nemůžeš dál pokračovat a já taky ne. Ty jsi mrz...“

„Mrzák,“ dokončil za ni.

„Ano, zmrzačený,“ řekla tiše Kathleen. „Odvedl jsi svoje. Spokoj se s tím.“

„Možná že máš pravdu,“ přiznal O’Neill.

„Myslíš to vážně?“

„Ale já opravdu musím udělat ještě jednu věc. O’Donnell mi to dal jako poslední rozkaz a já jsem mu to slíbil, tak jak to slibuju tobě.“

„Co to bylo?“

„To si umíš představit.“

O’Neill vytáhl ruku zpod přikrývky a podíval se na hodinky. Vždycky si musel s lítostí připamatovat, že je teď nosí na pravém zápěstí. Naklonil paži tak, aby na ně z okna dopadlo světlo měsíce. Byly tři hodiny ráno a on nemohl spát, protože se mu toho v hlavě honilo příliš mnoho. Nejvíce ze všeho problém s trezorem v Long House, jak z něj dostat tu obálku. Tiše vstal a přistoupil k oknu, ze kterého bylo vidět na jezero.

Jestlipak mu obsah obálky pomůže pochopit význam toho rozkazu? Pevně doufal, že ano, protože nevěřil, že by takový úkol dokázal splnit, aniž by k tomu pochopil důvody.

Musí k tomu být důvod, dobrý důvod, protože O’Neill nikdy u svých nadřízených automaticky nepředpokládal dobré úmysly. Je to už pár let, co zjistil, že jeho mentalita se pro vojenský život nehodí. Objevil v sobě jakousi podstatnou vnitřní slabost, která způsobovala, že byl od té doby v poli nejistý. Jak tam teď stál v bledém sivém světle měsíce, vzpomínal na ten den, na den, kdy se dostali do pasti.

Po operaci na hranicích se s šesti muži vracel do statku, kde se ukrývali. Jako vždycky když se takhle vraceli, postupovali s největší opatrností pro případ, že by tam na ně mezitím nepřítel nastražil léčku.

O'Neill poručil ostatním, aby počkali, a vydal se sám na výzvědy. Když tak ležel v trávě a obhlížel shluk domků, vyběhlo na dvůr nějaké dítě. S nudlí u nosu se kolíbalo po špinavém

dvorku, protože mu mezi křivýma nožičkama překážel ranec plenek. O'Neill čekal, že pro ně vyběhne ven jeho matka, ale ta jen volala zevnitř domu a z jejího hlasu zazníval strach. Strach, který O'Neill varoval, že není sama.

Náhle z domku vyšel britský parašutista, rozběhl se k dítěti a popadl je do náruče. Když se otáčel, aby dítě donesl matce zpátky, zahlédl, jak na něj míří puška, a strnul bez hnutí. O'Neill byl připravený vystřelit, ale když se jejich oči střetly, nedokázal to.

Voják si domyslel, že O'Neillovo váhání souvisí s tím, že má v ruce dítě. Než by je použil jako štít, postavil je opatrně na zem a nohou je od sebe odstrčil. Pak zůstal stát, připravený na smrt. To prosté gesto lidskosti se neminulo účinkem. O'Neill sklonil zbraň a její hlavní důstojníkovi pokynul, aby dokončil, co začal. V očích vojáka se objevil náznak údivu, ale potom lehce přikývl, zase popadl dítě a zmizel v domě. O'Neill se vrátil ke svým vojákům a sdělil jim, že úkryt je prozrazený. Už jej nemohou dál používat. Lidskost, nebo slabost? Na tuhle otázku hledal O'Neill odpověď po celé následující roky.

## KAPITOLA TŘETÍ

V SOBOTU RÁNO seděl Avedissian v hale hotelu Brecon s vysloveně stísněným pocitem, který pramenil z toho, že vlastně neví, proč je tady, ani na koho nebo na co tady čeká. Už potřetí musel ochotnému členu personálu odpovědět, že se tu má s někým sejít. Ale kdo to bude? Sarah Mileková? Sir Michael? Nebo někdo nový?

Pět minut po deváté zastavil venku taxík a řidič vešel dovnitř. Řekl něco recepcnímu a podle toho, jak se oba podívali jeho směrem, poznal Avedissian, že předmětem jejich hovoru musí být on. Řidič k němu přistoupil a zeptal se: „Pan Avedissian?“ Přikývl a odešli spolu.

Cesta trvala zhruba půl hodiny, když řidič k Avedissianovu překvapení náhle zastavil a poznamenal: „Tak jsme tady. To je cesta na

farmu Llangern.“ Místo totiž vypadalo jako střed absolutní nicoty. Avedissian vytáhl náprsní tašku, ale řidič řekl: „Všechno je zařízeno.“ Stejně mu dal libru a díval se, jak se auto natřikrát otočilo a zamířilo zpátky do města.

Bylo bezvětrí a horko. Živé ploty bzučely letním ruchem. Avedissian měl chuť se posadit, ale nějak cítil, že by měl zůstat viditelný. Rozepnul si límeček a začal se procházet; nejdřív jen deset kroků sem a deset zpátky, ale pak ho to otrávil a přidal další kroky.

Po deseti minutách uslyšel zvuk motoru. Rozhlédl se po silnici v obou směrech, ale nedokázal určit, odkud zvuk přichází.

Vzápětí zjistil, že k němu přes pole míří malé vojenské vozidlo. Zastavilo u něj a seržant v košili s vyhrnutými rukávy mu pokynul: „Nasedněte si, pane.“

Hluk, který vydával motor landroveru, neskýtal možnost nějaké konverzace, tak se Avedissian spokojil s vyhlídkou. Snažil se udržet záda v kontaktu se sedadlem, když vozidlo drncalo po breconských vřesovištích.

Vzdálenost se dala těžko stanovit, ale Avedissian odhadoval, že od silnice ujeli asi tři míle, než narazili na cestu, která vedla k jakési bráně, téměř úplně skryté v porostu jehličnanů. Vozidlo zpomalilo a Avedissian poznamenal: „Počítám, že jsme na místě.“

„Llangern House,“ odpověděl seržant.

Budova působila majestátně a Avedissian se neubránil podivu, kdo ji tady v tom místě mohl postavit a proč. Odpověď zřejmě ležela v minulém století, ale nezdržoval se otázkami, protože měl před sebou důležitější záležitosti. Seržant vyndal zezadu jeho zavazadlo a vedl ho dovnitř.

Přijal je mladý muž s armádními výložkami kapitána, ale bez odznaku plukovní příslušnosti.

„Asi se divíte, co se to vlastně děje,“ řekl.

„To tedy ano,“ přisvědčil Avedissian. Potřásl si rukama a důstojník mu pokynul, aby si sedl.

„Je to docela prosté, máte tady tak trochu posilovat svou kondici.“

Kapitán se usmál, když po něm Avedissian ta slova pomalu zopakoval. „Ano,“ pravil. „Znáte to – trochu běhat, trochu lézt po kopcích, trochu trénovat. Celkové zvýšení výkonnosti. Tak něco.“

„Ale já jsem lékař, ne fotbalista,“ namítl Avedissian.

„Vážně?“ podivil se kapitán. „To jsem nevěděl. Tady se říká, že jste bývalý parašutista.“

„To už je dávno.“

„No nic. Ve skutečnosti to máte jako s jízdou na kole. To se nikdy úplně nezapomene.“

S tím sice Avedissian tak úplně nesouhlasil, ale ponechal to bez poznámek.

„Máme tu všechno možné,“ pokračoval kapitán. „Asi něco jako takový ten pobyt na farmě na zotavenou. Co říkáte, seržante?“

„Ano, pane. Přesně tak, pane.“

Avedissianův tísnivý pocit ještě zesílil.

„A teď snad byste mohl, seržante, zavést tady pana – promiňte – doktora Avedissiana do jeho pokoje.“ Kapitán se obrátil na Avedissiana. „Až se ubytujete, měl byste hned navštívit zdravotníka. S tím vlastně budete mít mnoho společného, když jste oba lékaři.“

Avedissian vyprázdnil to málo, co si přivezl ve svém zavazadle, do nočního stolku. Docela dozadu postavil láhev ginu a zakryl ji, jak nejlépe dokázal. Už propadl úplně depresi, protože si představoval, že se dnes něco doví o svém zaměstnání, a teď to tak nevypadalo. Poslali ho na letní tábor.

Když se vrátil dolů, seržant už tam na něj čekal. „Pojďte se mnou, pane.“

Avedissian ho poslušně následoval, až došli ke skleněným dveřím s nápisem „Lékařská ordinace“. Seržant zaklepal a ustoupil, aby mohl Avedissian vejít první.

„Pan... eh... doktor Avedissian,“ ohlásil ho seržant.

Seržant odešel a Avedissian s vojenským lékařem se navzájem pozdravili. „Nevěděl jsem, že jste lékař.“

„Už nejsem, ale byl jsem,“ vysvětlil mu Avedissian.

„Aha, chápu. Jeden z těch,“ podotkl doktor.

„Ne tak docela,“ dostalo se mu chladné odpovědi.

„No, to už je jedno. Svlékněte se.“

Avedissian odložil šaty a odpovídal na otázky, které doktor kladl a zapisoval do velkého růžového formuláře. Dotazník, usoudil, který má popsat jeho současnou fyzickou zdatnost.

„Hrajete nějaké sportovní hry?“

„Ne.“

„Jogging?“

„Ne.“

„Cvičíte vůbec nějak?“

Ne.

Lékař vyplnil seznam negativních odpovědí a řekl: „No dobrá. Tak se na vás podíváme.“

Avedissian v duchu odhadoval čas, po který trvala prohlídka a lékař vyplňoval údaje do žlutého štítku. Výška, váha, krevní tlak, puls, dechové funkce, plicní kapacita.

„Nosíte brýle?“

„Na čtení.“

„No jistě, Anno Domini.“

„Přesně tak,“ odpověděl bezvýrazně Avedissian.

Doktor dokončil vyšetření a odložil své zápisky. Sepnul ruce a konstatoval: „Řeknu vám na rovinu, že jste pěkná troska. Co jste se sebou proboha dělal?“

Avedissian pokrčil rameny, ale neodpověděl.

„Chlast,“ konstatoval doktor, odpovídaje na vlastní otázku. „Ale přesto, škoda není tak velká, aby se nedala napravit trochou cvičení a správnou životosprávou. Teď můžete jít.“

Když se Avedissian obrátil k odchodu, zeptal se ho doktor: „Přinesl jste si něco s sebou?“

„Ne,“ zalhal Avedissian. Zavřel za sebou dveře a připojil se k seržantovi, který na něj čekal na chodbě a zavedl ho k ubytovateli. Výstroj, kterou tam obdržel, mu nikterak nepozdvihla morálku; obsahovala tři vojenské teplákové soupravy, nepromokavý plášť, dva páry bot, nůž, kompas, pouzdro na mapy a ešus.

„Všechno ostatní, co budete potřebovat, vám bude včas dodáno,“ řekl seržant.

Avedissian si náhle uvědomil intenzivní fyzickou povahu všeho, co mu bylo od jeho příchodu naznačeno nebo řečeno. Nikterak ho neuklidnila poznámka o „troše cvičení“ či o „špetce toho či onoho“, protože mu to všechno smrdělo praktickou vojenskou podřízeností, tím druhem mentality, která odbyla druhou světovou válku jako „pěknou otravu“. Jeho úvahy nabývaly defenzivní povahy.

Seržant odvedl Avedissiana do jeho pokoje a zanechal ho tam uvažování o tom, jaké má možnosti. Jeho první myšlenka byla, jestli vůbec nějaké má. On přece není v žádné armádě, přemítal. Nemůžou ho přinutit, aby dělal něco, co dělat nechce. Může kdykoliv odejít. To byla teorie, ale když si představil, co by se mohlo ve skutečnosti stát v praxi, už to tak prosté nebylo.

Kdyby teď vyšel ze dveří, byl by postavou v širé krajině. Neměl by práci, vyhlídky ani budoucnost. Raději si stanoví pracovní hypotézu doufat v nejlepší.

V sedm sešel podle instrukcí dolů na večeri a připojil se k dalším hostům. Tak jako on měli na sobě všichni tmavozelené tepláky se jmenovkou na kapsičce vlevo na prsou. Přistoupil k němu vysoký muž s krátce ostříhanými vlasy a představil se: „Já jsem Paul Jarvis, budeme pracovat spolu.“

Avedissian si s ním potřásl rukou a začal se obávat nejhoršího. Jarvisovi mohlo být tak kolem pětadvaceti a vypadal pevný jako skála. Mohl se jen modlit, aby „pracovat spolu“ neznamenal „závodit spolu“.

Vysoký hubený pán s hodností majora povstal a přivítal je v Llangern. Pro všechny přítomné je tento den dnem číslo jedna, pravil. Představil jim celkem šest členů posádky, které by měli oslovovat pouze hodností. Zásadně by se měla udržovat vojenská disciplína, ale buzerování by mělo být minimální a také se budou brát určité ohledy na to, že pro některé účastníky jsou podmínky kursu nové. Avedissian zadoufal, že se to bude týkat jeho, a rozhlédl se po ostatních. Bylo jich asi dvacet, z toho pět žen. Všichni vypadali mladší než on.

„Vyrozuměl jsem, že jste byl parašutista,“ poznamenal Jarvis, když si při večeri sedli s Avedissianem k jednomu stolu.

„To už je hrozně dávno a netrvalo to dlouho,“ odpověděl Avedissian. Přál si, aby už lidé konečně přestali poukazovat na jeho vojenskou službu.

„A potom jste se stal lékařem?“

„Ano.“ Vypadá to, že Jarvis o něm všechno ví. Třeba taky zná důvody, proč je tady. „Zdá se, že toho o mně dost víte,“ poznamenal. „Ale já o vás nevím nic.“

„Ono toho vlastně ani moc není. Je mi šestadvacet, vystudoval jsem historii na univerzitě v Leedsu a jsem důstojníkem Královského námořnictva.“

„V přepadovém oddílu?“

„Ano.“

„Tak co proboha děláte tady? Vy máte asi sotva zapotřebí ,trochu cvičení‘, jak tomu tady říkají.“

Jarvis se usmál: „Já ne, ale vy ano. Proto jsem tady.“ Jeho úsměv se rozzářil ještě víc, když spatřil, jak se doktor zatvářil.

Avedissian tušil, že jeho nejhorší obavy se stávají skutečností. Tak on teď má přiděleného svého osobního mariňáka, který ho má protáhnout

peklem. „To je ale trochu k smíchu,“ namítl. „Vždyť já jsem lékař a je mi sedmatřicet!“

„To bylo Jamesu Bondovi taky,“ odpověděl Jarvis.

„Prosím?“

„No, znáte přece bondovky. Jejich hrdinovi Jamesu Bondovi bylo sedmatřicet let.“

Avedissian viděl, že nemá šanci najít nějaké pochopení. Změnil tedy téma a zeptal se: „Jaký má tohle všechno mít účel?“

Jarvis odpověděl: „To je pro mě stejná záhada jako pro vás. Všechno, co vím, je, že jsem byl převelen na speciální úkol. Řekli mi, že budu pracovat s nějakým lékařem, který byl para, ale může být trochu zrezavělý, a já mám dohlédnout na to, aby se zas dostal do rozumné formy.“

„A co by asi tak mělo představovat tu rozumnou formu?“ zeptal se Avedissian, který už se nenamáhal skrývat své obavy.

„Nedělejte si moc velké starosti,“ usmál se Jarvis. „Nikdo vás tu nechce předělat na chladnokrevného zabijáka, schopného oddělat člověka cvrknutím palce u nohy. Podle instrukcí, které jsem dostal, mám dohlédnout, abyste v případné obtížnější situaci dokázal snést nějaké to šťouchnutí nebo bodnutí a popřípadě je také vrátit, když bude třeba.“

Když dojedli, major zase vstal a doporučil, aby si všichni šli brzy lehnout. Dodal, že by bylo vhodné rozložit si před ulehnutím své oblečení takovým způsobem, aby se dokázali rychle obléknout v úplné tmě. Když bude vyhlášen poplach, musí být všichni „v pozoru“ dole v hale během dvou a půl minuty. „Nějaké otázky?“ zeptal se.

Někdo se zeptal, kdy asi bude budíček.

„Kdykoliv,“ zněla odpověď.

Smích, který se ozval, byl slabý jako čerstvý led.

Avedissian s Jarvisem si popřáli dobrou noc. Pokoje měli vedle sebe. Zavřel za sebou dveře a okamžitě spěchal k nočnímu stolku. Sáhl dovnitř po láhvi ginu, ale byla pryč. Na chvíli ho popadl vztek, ale pak s kyselým úsměvem rezignoval. O jeden problém bylo, jak se zdá, postaráno.

Ležel na posteli a s rukama založenýma za hlavou se díval oknem na úplněk. Usnout se mu asi hned tak nepodaří, ale to bylo jedno. Povlečení bylo čisté, postel pevná a pohodlná a svoje šaty viděl spořádaně ležet v měsíčním světle. Zavřel oči a představil si, kde co je. Pak je zase otevřel a potvrdil si to.

Když měsíc zalezl za okenní rám, cítil Avedissian, že na něj jde spaní. Nad temnými obrysy Welšských hor blikaly na čisté noční obloze hvězdy a všechno bylo klidné... až na alarm, který se právě rozječel.

„Jako skautíci!“ mumlal Avedissian, když ve tmě lezl do svého oblečení. Vzhledem k tomu, že ještě pořádně nespál, když se zvonek rozeřval, a k tomu, že svítil měsíc, byla tahle část cvičení celkem snadná. Seběhl ze schodů a přidal se k shromážděnému hloučku v hale. Jarvis už tam byl a kývl na něj.

Většina účastníků kursu stála strnule v pozoru, oči upřené přímo před sebe na nějakou neviditelnou betlémskou hvězdu. Avedissian zaujal uvolněnější postoj a Jarvis se potutelně usmál.

„Dobré jitro,“ pozdravil kapitán a podíval se na hodinky, protože právě vešli do dveří poslední opozdilci, mezi nimi i jedna dívka s pravou botou v ruce. „Nemohla jsem rozmotat tkaničku,“ omlouvala se rozpačité a sklidila salvu smíchu.

„U dveří najdete svetry a větrovky,“ oznámil kapitán. „Jde se na procházku.“

Procházka byla zpočátku sice ostrá, ale docela příjemná. Avedissian shledal, že se mu to líbí, a také ho potěšilo, že se mu v chladném nočním vzduchu zlepšil oběh krve. Ještě dvě míle a kapitán ohlásil: „Dobrá, a teď se trochu proběhneme.“

Avedissianovo potěšení se změnilo v muka. Jeho plíce si žádaly stále víc a víc vzduchu a fakt, že Jarvis vedle něj očividně dýchal zcela normálně, ho psychologicky nijak nepovzbudil.

„Držte se pohromadě!“ zařval seržant, když viděl, že se skupina roztahuje a Avedissian úspěšně soutěží o poslední místo. Pokřik poddůstojníků a Jarvisovo popohánění podnítilo Avedissiana k většímu úsilí. Natáhl kroky, aby aspoň trochu dohnal skupinu. Už je téměř dostihoval, když dostali povel k pochodu. Jarvis se Avedissiana zeptal, jak se cítí, ale ten nebyl schopen mu odpovědět. Kyslík byl příliš cenný, než aby s ním plýtvat na mluvení.

Normální povaha pochodu skončila výstupem do vrchu. Skupina postupovala po horské stezce směřující na vrch Brecon, vysoký šestnáct set stop. V okamžiku, kdy dosáhl vrcholu, se Avedissianovi udělalo zle. Vzdálil se od skupiny, za skalním výběžkem padl na všechny čtyři a zvracel. Zůstal vkleče tak dlouho, dokud neměl žaludek úplně vyprázdněný a nepopadl dech.

Vyšlo slunce. Vždycky považoval svítání za hluboký osobní zážitek a jako většina lidí nevidal ve svém životě vycházet slunce právě často. Proto si také ze své minulosti dobře vybavoval příležitosti, kdy to zažil. Byl rád, že nikdo nemluví, nikdo zřejmě necítil potřebu vyslovit, jaká je to krása. Stál sám na skalním výstupku a nechával červené světlo, aby ho koupalo ve sladkém smutku.

Do Llangern House, k horkým sprchám a pak k snídani, se vrátili o půl sedmé. Následovalo dopolední vyučování o navigaci a čtení map. Avedissian se nemohl ubránit obdivu ke spolustudentům. V základech se zřejmě vyznali všichni, ale ve schopnostech nad tuto úroveň se značně lišili. Uvažoval, jestli jsou to civilisté – nebo patří k ozbrojeným složkám? A co bylo ještě důležitější – jsou tady všichni za stejným účelem? Skutečnost, že se odpoledne účastníci kurzu rozešli k rozdílným činnostem, svědčila pro to, že nejsou.

Osmičlenný tým, v němž byli Avedissian a Jarvis, strávil odpoledne v tělocvičně. Dva poddůstojníci je tam proháněli v takzvaném kolečkovém tréninku. Postupně museli provést sérii cviků a pak začít zase znova. Po třech kolečkách byl Avedissian nucen vyklopit pro změnu svůj oběd. Jeho pokus prodlévat příliš dlouho na záchodě zaregistroval jeden z poddůstojníků, který už tohle všechno někdy zažil. Avedissian dostal povolení odpočinout si... ovšem až po dalších dvou kolečkách.

Oficiální denní program skončil v sedm a v osm už ležel Avedissian v posteli. Takhle unavený nebyl od dob svého základního výcviku v paradesantním pluku. Vlastně to tehdy bylo také ve Walesu, jak si vzpomínal.

Další den začínal v pět hodin ráno a program byl v podstatě stejný jako den předtím. Časně ráno výcvik, pak snídane a přednášky. Po obědě opět odpolední cvičení; tentokrát Avedissian, Jarvis a čtyři další nacvičovali boj beze zbraně. Jarvis to neměl zapotřebí, zato Avedissian ano. Strávil tolik času ve vzduchu, že začal uvažovat o vstupu do letectva. Tam by ho aspoň naučili, jak bezpečně přistávat.

„Hele, Avedissiane, nejste tak trochu z formy?“ dorážel na něj poddůstojník, když ho znovu uzemnil na neforemnou hromádku. „Sám jsem u para moc času nestrávil.“

Bum ho.

„Vždycky jsem si myslel, že jsou moc přeceňovaní...“

Bum ho.

„Někdo říká, že je to banda teploušů...“

Bum ho.

Avedissiana už začaly hrátky s tím chlápkem unavovat a poddůstojník mu začal lézt na nervy. Byl trochu moc sebejistý a drzý, i když se muselo uznat, že právem. Ale třeba by se to dalo využít proti němu? Zavrával a předstíral, že je víc dezorientovaný, než ve skutečnosti byl, když po něm chlapík zase vyjel. V poslední chvíli uskočil stranou a nakopl poddůstojníka do solar plexu. Chlap šel k zemi a Avedissian na něj skočil, předloktím mu tiskl hrdlo a pěstí mu mířil na obličej.

„Tak tohle už bylo jiný kafe, pane,“ zasmál se chlapík. „Začínáte se vracet do parády, co?“

Jarvis zatleskal a řekl: „Bylo na čase. Už jsem si myslel, že se zúčastníš konkurzu na bowlingový míč.“

Ve čtvrtek bylo oznámeno, že před začátkem tréninkové „fáze dvě“, bude účastníkům kurzu povolen nepřerušovaný noční spánek. Vzhledem k tomuto příslibu zůstal Avedissian vzhůru po své obvyklé osmé hodině a přidal se v čítárně k Jarvisovi.

Jarvis odložil knihu a poptal se, jak se po těch pěti dnech cítí. Avedissian musel přiznat, že po tom pekle, které zažíval první dva dny, cítí určité zlepšení, a dokonce musel připustit, že mu už hodně dlouho nebylo tak dobře. „Ale pro tebe to musí být otrava, ne?“ zeptal se.

„Vůbec ne,“ odpověděl Jarvis. „Rozběh před operací není nikdy otravný. Víš, co se říká, že očekávání je napínavější než samo provedení?“

„Takže ty už jsi byl na akci dřív?“

„Na jedné.“

„Můžeš mi o tom povědět?“

„Ne.“

„Blbá otázka,“ uznal Avedissian a Jarvis se usmál.

„A co mi *můžeš* říct?“

„Vlastně všechno ostatní, řekl bych. Moji rodiče se rozešli, když mi bylo čtrnáct, a já jsem šel bydlet k tetě v Cumbrii, kde jsem prožil, dalo by se říct, docela pěkné a nekomplikované dospívání. Po pravdě, nemyslím, že bychom se s tetou měli nějak zvlášť rádi, ale pečovala o mě během mých školních let, a za to jsem jí vděčný. Když jsem skončil školu, nebylo moc peněz, a tak jsem se přihlásil na studium sponzorované armádou. Královské námořnictvo mi platilo během studií stipendium pod podmínkou, že po promoci zůstanu v jeho službách. To pro nás bylo oboustranně výhodné.“

„Teta na tebe musí být pyšná.“

„Už je mrtvá.“

„A rodiče?“

„Taky mrtví.“

„Nějaká žena?“

„Jsem zasnoubený s děvčetem, se kterým jsme se poznali na vysoké. Jmenuje se Annie a je bioložka, teď se připravuje v Edinburghu na doktorát.“

„Asi se moc nevidáte?“

„Není to tak zlé. Normálně sídlím na námořní základně Jejeho Veličenstva *Condor* v Arbroath. Není to daleko od Edinburghu.“

„Pokud nejsi na dovolené ve Walesu.“

„To je pravda,“ odpověděl s úsměvem Jarvis.

V pátek ráno přednesl major v knihovně krátký referát na úvod druhé fáze kurzu. Klíčovým pojmem, který se v něm k Avedissianově znechucení neustále vyskytoval, bylo „přežití“. Budou se učit, jak se o sebe postarat v jednom z nejnemilosrdnějších terénů, vysvětloval. Ne že by se někteří z nich museli takovým dovednostem teprve učit, ale jejich sponzoři se domnívají, že jim takový trénink v širším měřítku neuškodí.

„Znamená to, že každý z nás je tady za jiným účelem?“ zeptal se Avedissian.

„Proč se ptáte?“

„Protože já osobně nemám nejmenší tušení, co budu dělat, až odsud odejdu. Jsou na tom takhle všichni?“

„Po pravdě řečeno, účastníci zdejšího kurzu, ani já sám, nemáme ponětí, proč jste zde,“ přiznal major. „Je tu někdo z frekventantů, kdo by k tomu chtěl něco říct...?“ Rozhlédl se po místnosti.

Jeden z mužů řekl: „Já tedy vím, proč tu jsem. Byl jsem jmenován asistentem a hlavním pobočným admirála sira Johna Sharpa v hlavním stanu NATO v Bruselu. Není to žádné tajemství.“

Jedna z žen se také přihlásila: „Já jsem vojenská ošetřovatelka a doufám, že půjdu s expedicí spojeneckých sil na Borneo.“

Dva instruktoři letectva přiznali, že jsou tu na rekondičním cvičení.

„To myslím, odpovídá na vaši otázku,“ řekl major.

Zčásti ano, ale jemu to moc platné nebylo.

Avedissian byl přesvědčen, že v něm Welšské hory nenašly zalíbení, aspoň to tak v těch chvílích promočené paranoie, bez naděje, že někdy přestane pršet, vypadalo. Lidé, kteří žijí v domech a jedí skutečné jídlo, se

brzy změnili v jakýsi vzdálený poddruh, co si ani v nejdivočejších snech nedokáže představit povahu existence, kterou zakoušel Avedissian a jeho druhové. Život, v němž byly hlad a útrapy normou, oblečení nikdy pořádně neuschlo a nohy byly věčně studené. Jediným cílem každého dne bylo vydržet to.

Když jako bezhlavé ovce zlézali vrcholky a údolí Brecons, hledající ubohou obživu na jejích svazích, ztrácel Avedissian často úplně pojem času. Vztahy uvnitř skupiny se utvářely podle nových měřítek; schopnosti rychle zapálit oheň, nashromáždit dostatek paliva, chytit králíka do oka. Avedissianovi se dostalo té osobní výhody, že měl pořád po boku Jarvise, čehož plně využíval, aby se aspoň něco rychle naučil. Měl toho Cumbrijce čím dál víc rád; přitom Jarvis se se svými schopnostmi nikdy nevytahoval, a to bylo známkou opravdové profesionality.

Avedissian ležel ve vlastnoručně vyhloubeném okopu se stříškou z kapradin nad sebou a radoval se, že právě přestalo pršet. Země byla stále cítit vlhce, ale nebe bylo jasné a na bezmračné obloze byly vidět hvězdy. Na tváři cítil, že se vítr zklidnil na mírný vánek. Zul si boty a třel si nohy. Úplné blaho... a dnes v noci není ani tak moc chladno.

Byla to noc jako stvořená pro rozjímání, noc, kdy pracují astronomové a uvažují filozofové. Avedissian nebyl ani jedno ani druhé, ale přemítal o běhu svého života a kam ho zavedl. Jednou z dobrých věcí, kterou mu pobyt v Llangern umožnil, bylo, že si odpočinul mentálně. Byl teď schopen vidět věci mnohem jasněji.

V očích společnosti už zklamal ve dvou profesích a nezdálo se pravděpodobné, že by měl šanci uspět ve třetí. Jeho vojenská kariéra skončila na jednom irském statku, kde se pro něj jedno usmrkané dítě stalo důležitější než přepadení, které se svým oddílem plánoval celé týdny. Avedissian věděl, že toho dne měl zemřít, ale ten Ir ho nechal žít a během několika krátkých vteřin změnil celé jeho myšlení. Hned potom se vzdal své hodnosti a odešel studovat medicínu.

Medicína se Avedissianovi líbila. Fakt, že byl o tři roky starší než ostatní studenti, mu byl spíš k prospěchu než ke škodě. Měl už víc životních zkušeností, a tak se vyhnul tradičním výstřelkům mladých studentů, kteří se najednou dostanou z dohledu rodičů. Pracoval usilovně a dařilo se mu.

Dobré pracovní výsledky a oddanost oboru, který měl rád, se mu vyplatily tím, že se stal v mladém věku konzultantem. Když se oženil s

Lindou, vypadalo to, že má všechny důvody ke spokojenosti. Ale pak přišel den, kdy byl do nemocnice Sv. Judy přijat malý Michael Fielding.

Diagnosticky to nebyl obtížný případ, protože mozkový nádor byl naprosto jasný. Nebylo také pochyb, že je lokalizován v místě, které vylučuje operaci. Smutný, ale jasný případ. Avedissian vzpomínal, jak si na oddělení vzal rodiče stranou, aby jim to pověděl.

Michael byl jejich jediné dítě, byli přirozeně zoufalí a tím to bylo těžší. Zvenku se ozýval rámus stavebních strojů, pracujících na základech nového křídla nemocnice, a toho rána se mu ten hluk zdál být až nestoudný. Necitelná lhostejnost dopadajících ran ještě zdůraznila to, co musel Avedissian v tak nevhodném prostředí sdělit.

„Chcete říct, že zemře, že ano?“ otázala se matka s kruhy pod očima.

„Ano. Bohužel.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se šeptem, jako by se bála vůbec promluvit.

„Nanejvýš dva měsíce.“

„Bude mít velké bolesti?“

Na takovou otázku nebyl Avedissian připraven a váhal se svou odpovědí tak dlouho, že žena sama vytušila pravdu. Snažil se rodiče utěšit ujištěním, že bude dostávat léky na bolest.

„Ale bude to dost účinné?“ zeptala se matka.

Avedissian v duchu věděl, že vzhledem k lokalizaci nádoru nebude standardní medikace proti bolestem dost účinná, ale neměl to srdce tohle rodičům povědět. Žena ovšem znova poznala z jeho pohledu pravdu a řekla: „Já si nepřeuji, aby můj syn takhle trpěl.“

Avedissian mlčel.

Žena si přitáhla manželovu ruku do klína a řekla zcela otevřeně: „Cokoliv byste v tom mohl udělat..., se vším bychom souhlasili.“

Za dva dny potom Michael Fielding klidně ve spánku zemřel. Ke konci seděli oba rodiče u jeho lůžka a Avedissian byl po ruce, aby jim pomohl. Všichni přítomní měli pocit, že byla splněna Boží vůle. Jen sestra Veronica Ashwoodová měla jiný názor. Podle její knihy – a tou byla bible – to určitě Boží vůle nebyla. Byla to vražda a ona si zapsala dávku, kterou Avedissian chlapci podal.

Soudní proces byl podivnou směsicí pravdy a náboženských frází. Nikdy v životě nebyl Avedissian více přesvědčen o tvrzení Marshalla McLuhana, že morální rozhořčení je strategií, jak obdařit hlupáka důstojností. Každá pochybnost, jestli je správné nechat dítě před

nevyhnutelnou smrtí trpět dlouhá muka, byla odmrštěna hromadou mystérií, zázraků a námitek, že cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Výsledek byl nevyhnutelný, ale to Avedissian po celou dobu věděl. Liliputám vyhráli bitvu, a když srazili hlavu drzému Avedissianovi, pustili se do chlapcových rodičů.

Ty dva lidi, kteří své dítě milovali tak oddaně, že nechtěli dopustit, aby zbytečně trpělo, postavily noviny na pranýř. Celé týmy placených čmuchalů se pokoušely vyšťourat kdejakou povídačku o zázračně uzdravených pacientech, kteří byli podle lékařského posudku v beznadějném stavu. Samozřejmě se vesměs jednalo o případy krátkodobé remise, což je u některých zhoubných nádorů dobře známý jev, ale o tom už se nikdo nezmínil. Jestlipak ti krutí rodiče litují aspoň teď svého činu? chtěl vědět *Daily Rag*. I když možná že byli svedeni ďábelským doktorem.

Ke cti obou rodičů nutno dodat, že si nezvolili snadnou cestu, jak z toho vyklouznout. Odmítli Avedissiana obvinít a po celou dobu zachovali důstojné mlčení. Prošli si peklem, ale co na tom záleželo plátku *Daily Rag*, jen když se mu zvýšil náklad? A čtenáři si mohli při jeho čtení o polední přestávce vychutnat pocit náramné šlechetnosti.

Klidná noc ustoupila mlhavému letnímu ránu. Bylo takové ticho, že Avedissian slyšel zvuk vlastního dechu. Začal se připravovat na odchod se skupinou. Vyšlo slunce, okolo jedenácté vyhnalo mlhu, a když postupovali po nezastíněné straně údolí, jeho paprsky už pustou welšskou krajinu doslova pekly. Na vrcholu se skupina zastavila, aby nabrala dech.

Když odpočívali v hustém kapradí, uslyšel Avedissian jakýsi vzdálený tlukot. Poznal, že jej zřejmě vydává vrtule helikoptéry. Zastínil si oči proti slunci a začal pátrat po nebi. Teď už uviděl žlutý záchranářský vrtulník, jak na druhém konci údolí krouží sem a tam, jako by po něčem pátral.

„Že by se ztratili nějací horolezci?“ uvažoval někdo.

„To by museli být opravdu na hlavu padlí, aby se pustili tam do toho údolí,“ poznamenal Jarvis.

Avedissian pochopil, co tím chce říct. To nebyl vhodný terén pro horolezce. Nebylo tam nic ke zlézání, jen nekonečná zvlněná pustina.

Když sledovali vrtulník dál, zpozorovali, že vyslal tři barevné signály, dva zelené a jeden červený. Kapitán vstal a prohlásil: „To hledají nás.“ Promluvil se seržantem a ten se začal hrabat ve svém batohu. Vytáhl

odtamtud signální pistoli a vystřelil z ní jedinou rudou raketu. Vrtulník hned přestal kroužit, těžce se naklonil doprava a zamířil k nim.

Zůstal nad nimi viset ve výšce dvaceti stop, zřejmě se obával přistát kvůli křovinám a balvanům. Namísto toho se z něj spustil po laně jeden člen posádky. Kapitán se k němu skrčeným klusem rozběhl. Krátce spolu pohovořili, museli si před ústy spojit dlaně a křičet jako do trouby. Kapitán se rozběhl zpátky k Avedissianovi. „Chtějí, abyste se vrátil do Llangern,“ sdělil mu.

Avedissian ukázal na Jarvise a zeptal se: „On také?“

„Ne, jenom vy sám,“ odpověděl kapitán.

Na loučení nebylo dost času. Avedissian Jarvisovi potřásl rukou a ten mu řekl, že se určitě zase brzy sejdou. Točící se vrtule pobízela Avedissiana, aby se rozběhl k členovi posádky a nechal se navléct do nabídnuté smyčky. Letec se přesvědčil, že ji má správně umístěnou, a dal signál nahoru, aby je vytáhli.

Avedissian a člen posádky se odlepili od země společně a pak už se pomalu otáčeli ve vzduchu jako glóbus v tančírně. Avedissian se pokoušel shlédnout dolů, ale jeho oblečení se nafouklo a bránilo mu v rozhledu až do chvíle, kdy se ocitl na palubě. Teprve teď se mohl ohlédnout a podívat dolů. Zamával na pozdrav a viděl, jak mu odpovídají, ale to už začali nabírat výšku a měnit kurz.

Jak helikoptéra klouzala nad vršky a údolími, začala Avedissiana blažit myšlenka, že jeho pobyt v divočině zřejmě skončil. Pomyšlení na horkou lázeň a dobré jídlo získalo přednost před otázkou, proč ho vlastně v Llangern chtějí. Uvolnil se a otevřenými dveřmi kabiny pozoroval krajinu. Sáhl si na tvář a ucítil pichlavé strniště, které mu mezitím narostlo. Usmál se a odkudsi z dálky a z minulosti uslyšel hlas: „Nechutnej chlap.“

Plošina před Llangern připadala Avedissianovi, kráčejícímu k domu, až směšně civilizovaná. Oproti vyčerpávajícím pochodům posledního týdne po neschůdném tvrdém povrchu bylo tak neuvěřitelně snadné po ní kráčet. U dveří ho uvítal major. „Tak nás opouštíte, Avedissiane,“ konstatoval.

Avedissianův pokus o otázky odbyl zvednutýma rukama a řekl: „Nemám tušení, starouši. Všechno, co vím, je, že si vás vyzvednou v sedm večer. To máte dost času hodit se trochu do pucu a nabaštit se.“

Avedissian se smířil s dalším čekáním a vydal se nahoru ke svému pokoji. Vtom na něj major zavolał: "Jo, a mimochodem, knír si nechť, jen si oholte bradu."

I když ten den bylo vedro, Avedissian si s potěšením dopřál horkou lázeň. Mydlil se znova a znova a pak koleno rozbouřil hladinu, aby pořádně spláchl nánosy mydlin z hrudi. Vzal si novou žiletku, oholil si bradu a řádně si pročesal vlasy.

Když se na sebe zahleděl do zrcadla a přejel palcem a ukazováčkem nezvyklý knírek, musel uznat, že se jeho vzhled po pobytu v Llangern zatraceně vylepřil. Tukové polštářky v pase zmizely a svaly na pažích a na prsou se zpevnily a ztvrdly. Vlasy měl trochu delší, ale to ho dělalo ještě mladším. I uvnitř se cítil dobře. Skutečnost, že se po celou dobu nenapil alkoholu a že se zbavil civilizačních starostí, mu vyjasnila hlavu. Cítil se čilý, zdatný a připravený posloužit královně a vlasti, ať po něm budou vyžadovat jakýkoliv úkol. Jen si přál, aby se o tom úkolu už brzy něco dověděl.

Po jídle, které bylo opulentní aspoň co do kvantity, i když ne kvality, poskytl Avedissianovi kupu novin, aby si je v klidu přečetl. Byl to první kontakt s vnějším světem od chvíle, kdy přišel do Llangern.

Na prvních stránkách věnovala většina z nich pozornost úspěchu britských sil v Severním Irsku. Zahynul při tom Kevin O'Donnell, vedoucí osobnost IRA. O dalším významném teroristovi se soudí, že byl při téže akci těžce zraněn. Vyskytly se vážné spekulace o tom, zda smrt O'Donnella nepovede k nové vlně násilí, poněvadž O'Donnell byl všeobecně považován za zastánce umírněné politiky ve válečné radě IRA.

Nový prudký pokles libry, jejíž kurz proti evropským měnám se ocitl na neslýchané nízké úrovni, vyvolává spekulace o nezbytném růstu úrokové míry. Jako možný prostředek pro budoucnost se doporučuje vstup do evropského měnového systému.

Jeden článek komentoval neúspěch člena královské rodiny při pokusu získat charitativní funkci. Narůstají starosti o zdraví a porodnost.

Ubohý výkon anglického kriketového týmu přiměl sportovní stránky, aby žádaly změny v jeho vedení.

Avedissian zívł a odložil noviny. Podíval se na hodinky a viděl, že má ještě dvě hodiny času. Vešel major a oznámil, že už

má „věci“ ve svém pokoji, takže to šel zkontrolovat. Opravdu, dodali mu do Llangern jeho oblečení z domova. A co víc, všechno bylo vyčištěné, vyprané a vyžehlené. Avedissian oblékl jasně modrou kořili,

tmavočervenou vázanku a tmavošedý oblek a připadlo mu, že se může postavit čelem celému světu.

Ve čtvrt na sedm ho odvezl landrover dolů k silnici. Tam si se šoférem chvíli povídali a přesně v sedm dorazil černý Ford Granada a zastavil na rozcestí. Avedissian nastoupil, a když vůz měkce vyplul směrem pryč od hor, ani se neohlédl. Řidič měl na sobě uniformu, ale nikoliv vojenskou. Avedissian usoudil, že jde o výstroj Státní služby. Zeptal se samozřejmě, kam jedou, a dostal odpověď: „Londýn, pane.“ Jinak muž příliš nekomunikoval.

Bylo už pozdě, když dorazili k viktoriánské budově v jižním Londýně. Avedissian následoval řidiče po schodech do budovy, uvnitř po dalších schodech až do třetího patra. Byl uveden do malé místnosti a vyzván, aby počkal. Vešla Sarah Mileková, žena, se kterou se už dříve potkal v Cambridge, a usmála se na něj. „Ráda vás opět vidím. Jaké to bylo ve Walesu?“ zeptala se.

„Mokré.“

„Ale dnes snad ne?“

„Dnes opravdu ne,“ přisvědčil Avedissian. „Dnes vyšlo slunce a všechno skončilo.“

„Pan Bryant tu bude za chvíličku.“

Avedissiana zpráva, že to bude právě Bryant, s kým se má setkat, ani trochu nenadchla, ale nedal na sobě nic znát. Slečna Mileková odešla a zanechala ho v místnosti pouze ve společnosti vysoké zelené rostliny v květináči. Avedissian vstal a vyhlédl ze špinavého okna, ale nebylo tam nic k vidění. Okno hledělo na zadní část budovy a všechno bylo ve tmě až na jediný neonový nápis v přízemí přes ulici. Hlásal: „Staplex Bindings. Služební vchod.“

Vešel Bryant. Dlouho si Avedissiana zevrubně prohlížel, než řekl: „Už nevypadáte tak zuboženě, jako když jsem vás viděl naposledy.“

„Jste příliš laskavý,“ řekl Avedissian kysele.

„A taky si o moc víc troufáte, že jo?“ zamumlal Bryant. „Posaďte se.“

Avedissian si sedl a čekal, zatímco Bryant vytáhl obrovský kapesník a pořádně se do něj vysmrkal.

„Ráno odjízďte do Belfastu,“ oznámil mu pak.

Avedissian zbledl jako stěna. „Neřekl jste mi nic o tom, že bych měl pracovat v Irsku,“ obvinil ho.

„Pokud si vzpomínám, tak jsem vám neřekl ani slovo o tom, kde byste vůbec měl pracovat,“ odpověděl klidně Bryant. Ale Avedissianova reakce

ho zaujala. „Takže vám se pomyšlení na Smaragdový ostrov nezamlouvá?“

„Nechci se tam vracet.“

Bryant se k němu naklonil a zeptal se: „Pročpak ne, Avedissiane, copak se vám v tom hnízdě přihodilo?“

„Prostě se tam nechci vrátit. Jsem bývalý para. Byla by blbost se tam vracet.“

Bryant se usmál. „Avedissiane, kdyby bylo po mém, tak bych nechal celou tu zatracenou zemi rozpustit a spláchnout beze stopy do Atlantiku. Ale nedá se nic dělat. Vy tam pojedete. Jestli je to pro vás nějaká útěcha, tak vaše ‚práce‘, jak tomu říkáte, nebude přímo tam. Půjdete jen do jedné belfastské nemocnice na praxi a trénink.“

„Proč?“

„Už je to dva roky, co jste provozoval lékařskou praxi. Od zítřka jste jmenován odborným lékařem na úrazovém oddělení. Je tam rušný provoz a my čekáme, že teď když převzal vedení IRA ten mrzácký parchant Kell, bude tam brzy ještě rušněji.“

Avedissian se zatvářil nechápavě, tak mu Bryant vysvětlil, že velení IRA převzal po Kevinu O'Donnellovi Děcko.

„To už je dávno, co jsem pracoval na záchrance a úrazovce,“ poznamenal Avedissian.

„Právě proto jedete do Belfastu. Tam poznáte za týden víc medicíny než jinde za celý rok.“

„Ale co ten problém s lékařským rejstříkem?“

Bryant mu podal složku papírů. „To je vaše nová identita.“

Avedissian si je prohlédl a zjistil, že se z něj stal doktor Roger Gillibrand.

## KAPITOLA ČTVRTÁ

RÁNO PŘIJELO DO CLADEEN AUTO. O'Neill nečekal, že by se tak brzy někdo objevil, ale řidič, Liam Drummond, mu vysvětlil, že s ním chce v Long House mluvit Děcko. Kathleen mu připomněla jeho slib, a jak auto poskakovalo na cestě směrem k hlavní silnici, mávala za ním od chaty. O'Neill slyšel, jak výfuk naráží o cestu, a pozoroval, jak od zadních kol odskakují kameny. Drummond byl netrpělivý, aby už odtamtud byl pryč, a tak dupal na plyn trochu příliš často. O'Neill se na

něj ze strany podíval a připadlo mu, že vypadá rozrušeně. „Co se děje?“ zeptal se.

Drummond si nervózně oblízl rty a předstíral, že se musí soustředit na jízdu.

„Tak ven s tím, člověče,“ naléhal O'Neill.

„Děcko pátrá po tom, kdo prodal vás a O'Donnella Britům.“

„No a?“

„Jde o ten způsob, jak to dělá.“

„No tak povídej,“ pobízěl ho O'Neill, který už začal ztrácet trpělivost.

„Každýho, na koho měl podezření a kdo nemohl prokázat nevinu, připravil o kolena!“

O'Neillovi se obrátily útroby naruby. Skutečně dochází na jeho nejhorší obavy? „Nemůžu uvěřit, že by Finnbar...“, začal, ale Drummond ho přerušil.

„Je to tak, povídám vám. Hádá naslepo a každýho, koho považuje za podezřelého, toho zmrzačí. Než tohle skončí, nezbyde v Belfastu nikdo vyšší než čtyři stopy!“

„Tak to by snad stačilo!“ řekl ostře O'Neill, protože měl pocit, že mu tak velí jeho služební postavení. Drummond je dobrý chlap. V tom, co řekl, musí být hodně pravdy. Dvakrát měnili auto, naposledy přesedli do novinové dodávky, která je zavezla do Long House.

Když vešli a O'Neill ohlásil svůj příchod, Kell se na něj triumfálně usmál.

„Našel jsem ho!“ řekl.

„Koho jsi našel, Finbarre?“

„Toho parchanta, co vás s O'Donnellem vyzradil.“

O'Neill mu poblahopřál a zeptal se, kdo to byl, ale jeho jméno mu nic neříkalo.

„Přece ten kluk Mary Tynanové,“ vysvětlil mu Kell. „Slyšel, jak se O'Donnell na schůzce domlouvá s jeho matkou o tom, jaký úkryt budete užívat. Napadlo ho, že vás prodá.“

„Hajzlík,“ poznamenal O'Neill. „Jak jsi na to přišel?“

„Eliminačním procesem,“ pronesl Kell samolibě. „O tom setkání věděl omezený počet lidí. Vyslechli jsme všechny.“

„Proč to udělal?“

„Zeptej se ho. Je dole. Vlastně můžeš vykonat rozsudek sám.“

O'Neill sešel do suterénu v doprovodu dvou dalších. „Tady je,“ pravil jeden z nich a otevřel těžké dřevěné dveře. Místnost osvětlovala jen jedna žárovka s drátěným krytem plným pavučin.

Na špinavém polním lůžku v rohu cely ležel asi dvacetiletý mladík, oblečený jen ve spodkách. Pravou kolenní česku měl ustřelenou, na jejím místě byla jen krvavá zmrzlina z kostí a chrupavky. V místnosti to páchlo strachem a výkaly.

O'Neill přistoupil k posteli a pohlédl na naříkající postavu. Chlapec divoce zmítal hlavou ze strany na stranu a jeho rty se nepřetržitě hýbaly. „Ach bože, maminko..., ach, tatínku...,“ opakoval bez přestání.

O'Neillovi se z toho pohledu udělalo špatně. „Přestaň!“ křikl na něj, ale chlapec zřejmě nic nevnímá a pořád dál opakoval své „Maminko, tatínku...“

„Povídám ti, abys přestal!“ vyštěkl O'Neill a kvílení ztichlo. „Proč jsi nás zradil?“ zeptal se.

Z chlapcova břicha se ozval zvuk, který svědčil o tom, že zase ztratil kontrolu nad útroby.

„Odpověz!“ naléhal O'Neill.

„Prachy... prachy. Kvůli prachům,“ zoufale blábolil chlapec ve snaze odvrátit O'Neillův vztek.

„Kolik?“

Ticho.

„Kolik?“ zasyčel O'Neill s ústy těsně u chlapcovy tváře.

„Dvě stě liber.“

O'Neill tu cifru opakoval a myslel přitom na mrtvého O'Donnella a na ztrátu své ruky. „Co jsi chtěl udělat s těma... dvěma stovkami?“

„Motorku... Chtěl jsem si koupit motorku.“

O'Neill neměl slov. Otočil se na podpatku a krácel k oběma mužům u dveří. Jeden z nich mu podal pistoli a on ji beze slova uchopil. Pak se vrátil k chlapci a střelil ho jednou ranou do hlavy.

Vyšel z místnosti a spěchal k záchodu na konci chodby. Tam vyzvracel všechno, co měl v žaludku. Těžce se jednou rukou opíral o zeď, a když se podíval dolů, spatřil, že prázdný rukáv, který mu Kathleen nacípala do kapsy, vypadl ven. V manželě měl zabodnutý spínací špendlík.

Jeden z mužů na O'Neillův návrat nahoru počkal a zeptal se ho, jestli je v pořádku. Uhnul pohledem, ale řekl, že ano. Když došli na konec podzemní chodby, uslyšel zase nějaké skučení. Zeptal se, co to je.

„Podívejte se sám,“ řekl muž a O’Neillovi připadlo, že v sobě dusí vztek.

V místnosti byli tři muži. Všichni měli rozstřílené koleno. Ošetřoval je lékař, který O’Neillovi amputoval ruku. Vzhledl k němu, když vešel, a pak beze slova odvrátil oči. O’Neill vycouval ven a zavřel dveře.

„To byli další podezřelí,“ vysvětlil mu s úšklebkem jeho průvodce.

O’Neillovi nepřestávala znít v hlavě slova „eliminační proces“.

Po návratu nahoru si byl vědom, že Kell pátrá v jeho tváři po nějakém náznaku slabosti. Z toho, jak se Kellův strážce Nelligan šklebil, usoudil, že si předtím povídali něco veselého, a z toho, že se Nelligan nepřestal šklebit ani po jeho příchodu, usoudil, že se to asi týkalo jeho.

„Tak jsi to provedl?“ otázal se Kell.

„Je mrtvý,“ odpověděl O’Neill.

„Dobrá zkušenost,“ poznamenal Kell.

„A jakou zkušenost si odnesli ti tři ostatní tam dole?“ zeptal se O’Neill, který už nebyl schopen utajit svou zlost. Na okamžik se zdálo, že přepálil Kellovu pojistku, ale pak z velitelovy tváře zmizelo mračno hněvu a nahradil je úšklebek. „Ve válce je někdy nutné dělat i nepříjemné věci, Martine,“ řekl, ale jeho hlas byl pod bodem mrazu.

O’Neill usoudil, že by nemělo cenu ještě víc provokovat, a tak změnil téma.

„Našel se ten klíč k trezoru?“ zeptal se, srdce až v krku.

„Ne, musíme ho odpálit.“

„Než půjdu, tak se po něm ještě podívám,“ řekl O’Neill a doufal, že to znělo klidně, i když v něm přitom prudce pulzovala krev. Tohle by mohla být jediná šance, jak se zmocnit obálky.

Kell ho uzemnil úsměvem a pohledem, který jako by jím pronikl skrz naskrz. „Proč ne?“

O’Neill měl najednou pocit, že stojí na prasklé skleněné desce.

Vyšel z místnosti a chvíli zůstal stát v tichu chodby. Slyšel, jak mu tluče srdce. Nikdy by nemohl pod Kellem sloužit. Ten chlap ho nenávidí; ne že ho jen nemá rád, to věděl vždycky, ale nenávidí ho. Cítil to ve vzduchu. Kdykoliv se octl blízko něj, zahalilo ho to jako jedovaté výpary.

Kráčel rychle a tiše po chodbě až k malé místnosti, kde býval O’Donnell. Bylo to tam nezměněné, jelikož ji Děcko nemohl používat. Nedokázal se dostat přes dveře, protože jeho vozíku bránil v manévrování zděný opěrný sloup. O’Neill byl rád. Nebylo by správné, kdyby ten mrňavý psychopat dostal O’Donnellův pokoj.

Věděl přesně, kde je klíč od trezoru. O'Donnell mu to pověděl, ještě než umřel. Vytáhl ven jednu zásuvku psacího stolu a otočil ji. K zadní stěně byla pod červenou maskovací páskou

přilepena malá plastová karta, elektronický klíč k trezoru. Odlepil ji a zasunul šuplík zase nazpátek. A teď samotný sejf.

Trezor byl zabudovaný do zadní stěny dlouhé, úzké místnosti, známé jako Zasedací síň Rady. Scházeli se v ní okrsková velitelé a projednávali tam strategii. Byl tam prakticky jen oválný stůl s osmi židlemi, jinak skoro nic. O'Neill zkusil dveře. Byly zamčené. V zoufalství se kousl do rtů a pomalu pouštěl kliku, aby nezpůsobil hluk. Co teď, sakra? Bude muset ten klíč najít.

Zatímco uvažoval, kde by mohl být, uslyšel Nelliganův výbuch smíchu. Na Nelligana byl vždycky spoleh, že ocení Kellovy nepodařené vtipy. Veliký, tupý, věrný Nelligan. Kellovi přátelé byli i jeho přáteli; Kellovi nepřátelé byli i jeho nepřáteli. Tělo býka a mozek králíka. O'Neill neměl ani trochu v lásce.

Nelliganův hlas zesílil a O'Neill si uvědomil, že se Kellovy dveře začínají otvírat. Vůbec netoužil po tom, aby ho tu našli, jak brousí poblíž Zasedací síně. Rychle odběhl od dveří, vrátil se do O'Donnellovy místnosti a čekal uvnitř se zhasnutým světlem a s trochu pootevřenými dveřmi. Slyšel, že se vrzání kol vozíku vzdaluje opačným směrem, a oddychl si. Ve tmě uvažoval, proč si Kell nikdy nedal namazat kolečka, ale v duchu došel k tomu, že se nabízí odpověď. Děcko si přál, aby lidé věděli, že se blíží, chtěl, aby to poznali... a dostali strach.

Když hlasy utichly, řekl si, že teď musí jednat rychle. Klíč k zasedačce by měl být někde v místnosti, kterou Kell právě opustil. Protáhl se tiše chodbou a vklouzl tam. Zavřel za sebou dveře a rozsvítil. Rozhlížel se kolem sebe po nějaké inspiraci.

Na stěně spatřil desku, na které visely klíče. O'Neill v duchu poděkoval osudu a začal číst visačky na jednotlivých klíčích. Ve třetí řadě našel visačku „ZASED“. Vzal klíč a vtom se za ním otevřely dveře.

„A... promiňte. Jo, to jste vy, pane O'Neille.“

Dělal, co mohl, aby na sobě nedal znát paniku. „Hledám tu klíč k místnosti pana O'Donnella,“ lhal.

„Ale ta není zamčená.“

„Tak v tom případě...,“ usmál se a šel ke dveřím.

„Kde je pan Kell?“ zeptal se chlápek.

Není z jeho hlasu slyšet podezření? napadlo O'Neill. Nebo netvářím se já provinile? „Nevím,“ řekl klidně. „Taky jsem ho hledal.“

O'Neill toho muže neznal, ale předpokládal, že to musí být některý z Kellových oblíbenců. „Vrátím se ještě později,“ dodal, protáhl se kolem něho a kráčel k O'Donnellově místnosti. Celou cestu na sobě cítil oči toho chlapa, ale když se otočil, nebyl tam nikdo. Patrně jeho fantazie.

Přešel do zasedačky a blížil se k trezoru. Vtiskl do drážky elektronický klíč a slyšel, že mechanismus zareagoval. V hlavním oddílu trezoru byla velká částka peněz, ale důležitější bylo, že na horní polici ležela, jak řekl O'Donnell, bílá zalepená obálka. O'Neill ji popadl a rychle ji vsunul do kapsy. Zamkl sejf, a jak zámek zapadl, zaslechl najednou další zvuk, vrzání koleček vozíku.

Znehybněl hrůzou, krk se mu sevřel tak, že sotva dýchal. Věděl, že je Kell za ním, ale otázka byla, jak dlouho? Nedalo se nic dělat, musel to zkusit s drzostí. Znovu zasadil klíč do zdičky a čekal, až se dveře zase otevřou. Doufal, že Kell uvěří, že klíč zkouší poprvé. Spokojeně zabručel a otočil se, aby mohl sehrát překvapení, že vidí Kella a Nelligana ve dveřích.

„Našel jsem ji!“ prohlásil vítězoslavně a ukazoval v ruce kartu.

„To vidím,“ řekl Kell klidně a bez úsměvu. „Kde?“

O'Neill řekl pravdu.

Kell se ohlédl přes rameno na Nelligana. „Já myslel, že jsi O'Donnellův stůl prohledal?“

„Tam jsem se nedíval,“ přiznal obr jako spráskaný pes.

„Nevadí,“ poznamenal tiše Kell. „Hlavně že ji máme.“ Nastavil ruku a O'Neill k němu přistoupil, aby mu do ní předal kartu. „Je tam něco zajímavého?“ Kell se na O'Neillův upřeně zahleděl.

„Vlastně jsem ani neměl čas se podívat. Chceš, abych to udělal teď?“ zeptal se O'Neill s lhostejností, která měla daleko ke skutečnosti. Jak si Kell pátravě prohlížel jeho tvář, cítil, jak mu v pahýlu bolestivě pulzuje krev.

„Na to bude čas později,“ řekl Kell. „Teď si musíme o něčem pohovořit.“ Pohlédl na Nelligana. „Můžeš jít.“

Nelligan zaparkoval velitelův vozík v čele oválného stolu a odešel. O'Neill se posadil na druhém konci.

„McGlynnové požádali o schůzku,“ začal Kell.

O'Neillovi se sevřel žaludek. Bratři Dominie a Sean McGlynnové byli vůdci INLA – Irské národně osvobozené armády

– V Belfastu. Byla to sekta, která se s IRA před lety rozkmotřila a vedla s Brity svou vlastní válku. Podařilo se jim sice přitáhnout pod svůj prapor ty nejdivočejší extremisty, ale zato tam panovaly neustálé spory a hádky o vedení. Svou psychopatickou krutostí se McGlynnové v posledních letech dostali až na vrchol toho, čemu O'Donnell říkal „zhnisaný vřed“. V mnoha směrech se Kellovi podobali, ale postrádali jeho chytrost a politickou intuici.

„Opravdu?“ otázal se tiše O'Neill.

„Chtějí uzavřít spojenectví,“ prohlásil Kell.

O'Neill se podrbl na čele, ale neříkal nic. V duchu si jen představoval, jak by asi Kell společně s bratry vedl organizaci.

„Co si o tom myslíš?“ otázal se Kell.

„Asi to, co vždycky říkal O'Donnell,“ odpověděl O'Neill. „Že kdybychom se někdy s touhle sebrankou spojili, ztratili bychom všechny sympatie, které máme. Bylo by to velké riziko.“

„To je pravda,“ zamumlal Kell. „Ale vždycky je dobré vědět, co si myslí druhá strana, ne, Martine? Neškodí poslechnout si jejich názory.“

O'Neill hleděl na úsměv na Kellově tváři a přišlo mu to jako rozprávění pavouka s mouchou. „Kdy?“ zeptal se.

„Ve čtvrtek. Pošlu pro tebe auto.“

O'Neill vyhledal Liama Drummonda a oznámil mu, že je připravený k návratu do Cladeen.

Když vyjeli z Belfastu, cítil O'Neill, že Drummond by rád něco řekl, ale není si jistý, jak na to bude O'Neill reagovat. Nakonec ze sebe dostal: „Tak jste viděl, o čem jsem mluvil?“

„Ano, viděl,“ přisvědčil O'Neill.

„Vedení organizace by přece nemělo spočívat ve strachu,“ pokračoval Drummond.

O'Neill se mlčky vyhnul souhlasu.

„Povídám...“

„Já tě slyšel.“

„Jste v pořádku, pane O'Neille?“ Drummond se na něj pátravě zahleděl.

„Před hodinou jsem vystřelil mozek dvacetiletému klukovi.“

„Ale ten malej parchant vás prozradil...“

„Drž hubu.“

Jak ubíhaly další míle, začal O'Neill litovat, že se na Drummonda tak utrl. Ten chlap je v organizaci jeden z těch nejlepších, už v ní pracuje

odedávna. Aby to trochu napravil, poznamenal: „Slyšel jsi o tom, že se McGlynnové chtějí domlouvat?“

Drummondova reakce přesvědčila O'Neill, že se na něj nezlobí. Hodil hlavou dozadu a zavrčel: „Vždyť jsou to idioti! Zapomínají, že Kell má dlouhou paměť!“

„Co tím chceš říct?“

„Ta bomba.“

„Jaká bomba?“

„Ta, co uštěřila Kellovy nohy. Sestrojil ji McGlynnovic táta, Seamus. Každý tenkrát myslel, že to byla nešťastná náhoda, ale kdepak Děčko. Byl přesvědčen, že McGlynn seřídil ten výbuch úmyslně špatně. Tehdy o tom veřejně nemluvil, ale v soukromí přísahal, že přijde den... A když Děčko něco takovýho slíbí...“

„Co měl McGlynn proti Kellovi?“

„Znáte to, jak to chodí mezi mladejma. McGlynn byl hrdina, ale pak přišel Kell a začal ho ve všem převyšovat. Jedním slovem, prachobyčejná žárlivost.“

„To je dobré vědět,“ poznamenal O'Neill. Byl rád, že hrozba aliance mezi Kellem a McGlynnovými má taky nějaké překážky.

„A Kell s nimi tedy bude přece jen mluvit?“

„Ve čtvrtěk.“

Drummond se kysele usmál. „No, kdybych byl McGlynn..., tak bych si dal zatraceně pozor.“

Kathleen poznala, že Martina něco žere, ale nechtěla se ptát co. Usoudila, že až sám ucítí potřebu, stejně jí to časem poví, tak jak to udělal vždycky. Šla umýt nádobí po večeři. Ačkoliv byla o dost mladší než její bratr, už od svých patnácti let, kdy umřela jejich matka, působila v rodině vždycky jako matka ona. Kromě Martina měla ještě dvě mladší sestry, Maureen a Claire, obě dnes už vdané a žijící v zahraničí: jedna v Kanadě a druhá v Austrálii.

Co pamatovala, byla rodina vždycky prosáklá nacionalismem. Otec, i když si ze všeho nejvíc rozuměl s flaškou, je nikdy nenechal zapomenout na činy jejich dědečka, účastníka Velikonočního povstání v roce 1916, kterého posléze Britové popravili.

Přes značné zatížení domácími povinnostmi vystudovala Kathleen vysokou školu. Měla promoci tři roky po svém bratrovi na těžce univerzitě v oboru moderních jazyků. Zatímco pro bratra bylo tou nejdůležitější věcí

v životě jeho politické přesvědčení, ona se stala učitelkou a vyučovala teď francouzštinu a němčinu na Katolické střední škole.

Maureen a Claire O'Neillovy byly prosté, nekomplikované dívky, které od života nežádaly nic víc než hodného manžela, bezpečí a děti, stejně jako ostatně i většina Kathleeniných kamarádek. Snad proto si Kathleen tolik cenila přátelství s bratrem: byli si intelektuálně blízcí. Ale bylo to přátelství, které ji stálo mnoho, pokud se týče ztráty společenského života; od doby, kdy Martin vstoupil do IRA, stala se i ona, jako jeho věrná sestra, terčem různých útoků.

Přátelství s kolegou učitelem na vysoké škole slibovalo, že z něj rozkvetne romantický vztah a manželství, ale zhroutilo se, když jí dal kvůli aktivitám jejího bratra ultimátum a ona odmítla se ho zříct. Přestala už počítat všechny mladé muže, jejichž vřelost ochladla, když zjistili, že je sestrou Martina O'Neill.

„Mám velký problém, Kath,“ ozval se O'Neill.

„Chceš o něm mluvit?“

„Mám v kapse obálku. Vzal jsem ji v Long House.“

„Chceš říct, že jsi ji ukradl?“

„Vzal jsem ji ze sejfu. O'Donnell mi přikázal, abych ji vzal, než se k ní dostane někdo jiný.“

„Třeba Kell?“

„Hlavně Kell,“ přisvědčil.

„Co je v ní?“

„Já nevím.“

„Tomu moc nerozumím,“ přiznala Kathleen.

O'Neill přestal zírat do ohně a obrátil se na Kathleen. „O'Donnell mi přikázal, abych ji předal Britům.“

„To nemyslíš vážně.“

„Kéž by.“

„Ale proč?“

Zavrtěl hlavou.

„Můžeš ji otevřít?“

„O tom právě přemýšlím.“

Kathleen pozorovala bratra, který se zase začal dívat do ohně, a poznamenala: „Vypadáš, jako kdybys měl nějaké tušení, co v tom dopise je.“

Usmál se. „Ty mě vždycky dokážeš prokouknout. Mám dojem, že chtěl Britům předat Kella na talíři, abychom se ho na-vždycky zbavili.“

„Sám jsi říkal, že Kell by dokázal organizaci zničit,“ připomněla mu Kathleen.

Přikývl. „To ano, ale zrada je přece jen jiná věc. On je velitel.“

„Takže když ten dopis předáš, tak se dopustíš zrady?“

Opět přikývl.

„Musíš to otevřít,“ pronesla pevně Kathleen. „Možná že to není to, co myslíš.“

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Podej mi, prosím tě, sako.“

Kathleen položila O’Neillovi sako přes kolena a rozsvítila stojací lampu za jeho židlí. Musela se přemáhat, aby mu nešla pomoci, když viděla, jak zápasí se zalepenou obálkou. Držel ji mezi koleny a jedním prstem ji otvíral. Sebrala prázdnou obálku z podlahy, zatímco bratr narovnal papír dlaní a začal číst.

Viděla, jak z bratrova obličej vybledla všechna krev, ale nerušila ho, až když napětí bylo nesnesitelné. „Je to to, čeho ses obával?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl O’Neill jako v mrákotách. „Je to něco úplně, úplně jiného.“ Podal jí papír.

Když si Kathleen list přečetla, poklesla jí brada. Její šok se změnil v protest. „Ale to nemůže být pravda,“ hlesla. „O tom bychom přece něco zaslechli. Viděl jsi to datum? Je to staré skoro tři týdny.“

O’Neill přisvědčil. „Já vím, ale O’Donnell to nepovažoval za nějaký vtip.“

„A proč to schoval? Proč chtěl, aby to dostali Britové?“ ptala se Kathleen.

„Přemýšlím, přemýšlím,“ mumlal O’Neill.

Kathleen nalila do sklenice whiskey a podala ji O’Neillovi, který vytrvale civěl do popela v krbu. Nakonec řekl: „Myslím,

že už tomu rozumím. Je to příliš velká věc. Kdybychom tohle na sebe vzali, byla by z toho občanská válka a my bychom prohráli. Až by vítr odvál kouř a smyla se krev, Irsko by bylo rozdělené víc, než kdy bylo. To si zřejmě O’Donnell uvědomil a rozhodl, že nás z toho vytáhne. Na druhé straně Kell... ten by do toho šel.“

„Co když je to přece jen nějaký podvod?“ namítla Kathleen.

O’Neill se zamyslel. „Možná že ne. Je docela možné, že Britové celou věc tají, aby získali čas.“

„Ale co když O’Donnell tu nabídku odmítl?“

„Já myslím, že ne,“ odpověděl O’Neill. „Možná chtěl také získat čas. Možná jim řekl, že se pokouší získat peníze. Nevím nic jistého.“

„Na druhé straně, myslíš, že se budou snažit kontaktovat Kella?“ ptala se Kathleen.

Při té myšlence O'Neillův zamrazilo. „Máš pravdu. Musíme tu informaci dostat k Britům.“

„Zajedu ráno do města,“ navrhla Kathleen. „Teď už je pozdě. Snaž se vyspat.“

O'Neill kývl, ale řekl, že ještě dopije, než půjde nahoru. Kathleen mu popřála dobrou noc a dopis vzala s sebou.

O'Neill dopil sklenku, ale nalil si ještě jednu. Byla to jediná věc, která dokázala aspoň trochu účinně otupit stálou hlodavou bolest v pahýlu, a on potřeboval jasně myslet a nerozptylovat se s ní.

Byly dvě hodiny ráno, když se mu zdálo, že na zápraží slyší nějaký zvuk. Polekalo ho to; vstal ze židle a šel k oknu. Když se snažil vyhlédnout přes sklo, ve kterém se zrcadlil vnitřek pokoje, zase si musel uvědomit, jak mu chybějí obě ruce. Zhasl světlo a vrátil se k oknu. Vidět nebylo nic, ale znovu se mu zdálo, že slyší venku na štěrků něco štrachat. Tentokrát si byl jistý.

Otočil se a chtěl zajít do kuchyně, kde měl v zásuvce pistoli, ale téměř ihned si uvědomil, že už je příliš pozdě. Dostal na sebe vztek, že byl takový blázen. Ty zvuky vepředu na štěrků dělal někdo schválně, aby odlákal jeho pozornost, zatímco někdo jiný šel dozadu!

Dveře vedoucí do kuchyně se rozletěly a O'Neill v nich spatřil postavu, orámovanou měsíčním světlem. Muž držel v ruce automatickou pistoli, která mířila na O'Neillův žaludek. Další člověk se protlačil okolo něj a rozsvítil světlo v místnosti.

„Co je tohle za bordel?“ rozkřikl se O'Neill, který v jednom z vetřelců rozpoznal muže, který ho sledoval, když šel hledat klíč k zasedačce.

Chlap neodpověděl, jenom pohybem zbraně naznačil, že se má postavit proti krbu. Druhý muž, kterého O'Neill neznal, otevřel přední dveře a postavil se tam, jako kdyby na něco čekal. Vrzání kol jasně odpovědělo, na koho všichni čekají. Bezmocně hleděl, jak Nelligan vmanévroval Kella dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Kell pohlížel na O'Neillův, jako kdyby byl skvrna na koberci. „Ukaž mu to, Reagane!“ zasyčel.

Muž rozbil svou zbraní stínidlo na stojací lampě. Objevil se mikrofon, přidělaný k jejímu stojanu.

„Každé slovo,“ řekl Kell, jako by vyhlásil rozsudek smrti. Na jeho obličeji se objevil blazeovaný výraz, který vyjadřoval vrcholné

uspokojení. Obrátil se na Nelligana a řekl tiše: „Co jsem vždycky říkal? Nikdy nedůvěřuj intelektuálovi!“

„Je to zrádnej parchant!“ vyštěkl Nelligan.

„Nejsem žádný zrádce, Kelle. Vždycky jsem pro naši věc dělal, co jsem považoval za nejlepší.“

Kell se pohrdavě rozchechtal a pohledem si vyžádal podporu ostatních. Poslušně vyhověli. „Máš v plánu předat informaci nepříteli, a to podle tebe není zrada?“ zasyčel.

„Kevin O'Donnell byl můj velitel a já jsem poslouchal jeho rozkazy.“

„O'Donnell! Ten roztřesený kus sulcu! Strávil tolik času tím, že po telefonu všeko vyzvonil Britům, až je s podivem, že ho neuvedli ve své Knize cti!“

Když dozněl Nelliganův povinný smích, přestal se i Kell usmívat a jeho tvář se proměnila v jedovatou masku. „Kde je ten dopis?“ vyštěkl.

„Přinesu ho,“ nabídl se O'Neill a zamířil ke schodům.

Kell pokynul Reaganovi a ten vrazil O'Neillovi pažbu karabiny plnou silou do žaludku. O'Neill se zhroutil na podlahu a tvář se mu zkroutila bolestí.

„Kdy už mě konečně přestaneš považovat za blázna?“ zašeptal vražedně Kell. Pohlédl na Reagana a vyštěkl: „Běž nahoru a přitáhni sem tu učitelskou mrchu!“

Reagan byl v momentě zpátky: „Je pryč, pane Kelle!“

„Co tím chceš říct, pryč?“ zachraptěl Kell.

„Je tam otevřený okno. Musela se tamtudy dostat na střechu kůlny a utekla.“

„Ježíši Kriste! Mám snad kolem sebe samý idioty? Nemohla utýct daleko. Tak ji koukejte najít! Přitáhněte ji zpátky!“ Kell pohlédl na O'Neill, který stále ještě ležel na podlaze. „A mezitím nám tadyhle náš kamarád může povědět, co bylo v tom dopise,“ zašeptal. „Co říkáš, Nelligane?“

Obr postoupil vpřed a postavil se nad O'Neill. Z O'Neillova pohledu vypadal, jako kdyby měřil dvanáct stop.

Kathleen věděla, že by se pěšky a v noční košili daleko nedostala, takže se nepokoušela utéct a radši se schovala v kůlně na konci zahrady mezi všelijaké zahradnické náčiní a pytle s rašelinou a hnojivem. Mohla jediné doufat, že Kellovi chlapi na tuhle možnost nepřijdou a odjedou z domu, aniž by ji našli. Jinak neměla vůbec žádné plány. Málem už tuhle hru vzdala v okamžiku, kdy ve světle měsíce, které proniklo špinavým

okénkem, zahlédla siluetu krysy lezoucí po držadle sekačky na trávu. Ale krk se jí tak sevřel odporem, že ze sebe nedokázala vydat jiný zvuk než křečovitý vzlyk. V ruce svírala dopis z Long House. Držela jej pevně a snažila se zavrtat hlouběji do hromady jutových pytlů v koutě boudy.

„Čekám,“ řekl Kell a z jeho hlasu zněla tichá hrozba.

O'Neill se sice už vzpamatoval z kopance do žaludku, ale teď se mu zas dělalo zle ze strachu. „Dobrá. Tak já ti to řeknu,“ vzdychl, protože si uvědomil, že vzdorovat nemá cenu.

Když skončil, viděl, že Kell zrudnul vzteky a nad brýlemi hrozivě vyvalil oči. Nelligan ho pozorně sledoval, aby mohl včas zareagovat na jeho pokyn.

„Ty si asi myslíš, že jsem úplný idiot, O'Neille,“ řekl nakonec Kell tónem, který se do O'Neilla zařízl jako břitva. „To sis fakt myslel, že ti sežeru tenhle neskutečněj blábol?“

O'Neill se zarazil, protože ani na vteřinu nepočítal s tím, že mu Kell neuvěří, i když mu říká pravdu.

Kell se podíval na Nelligana a zachrptěl: „Tak mu ukaž, že se šeredně mejlil.“

Nelligan se rozmáchl hřbetem ruky a znovu poslal O'Neilla k zemi. Tentokrát dopadl O'Neill celou tíhou na citlivý pahýl levé ruky a vykřikl bolestí. Kell se na něj zaměřil jako žralok a starostlivě se ušklíbl: „A jeje, našeho pana O'Neilla asi trochu zabořelo jeho bebíčko.“

Nelligan pochopil narážku, vší silou nakopl O'Neilla do žaludku, pak ho kolenem přitlačil k zemi a několikrát ho praštil do amputované paže. O'Neilovy výkřiky ho zřejmě nechávaly v klidu, hleděl upřeně jen na Kella a nacházel v jeho uznání stále novou sílu.

O'Neilovo utrpení ukončilo milosrdné bezvědomí. Už není v Cladeen. Je mu šestnáct let a opírá se o plot farmy ve Valeena, kde s rodinou trávili svou poslední společnou dovolenou. Svítí slunce a tráva je zelená. Cítí, jak ho slunce hřeje do zad. Čeká tam, až k němu přes pole dojde Maureen, vesnické děvče. Už ji vidí, má na sobě ty bílé šaty, které se mu na ní tak líbí, a jak jde, vlasy se jí házejí po ramenou. Usmívá se a oči má plné upřímné mladé lásky. Bože, jak je to krásné být mladý a zamilovaný. Život je tak krásný, tak plný... ledové sprchy a bolesti... kruté bolesti.

„Přichází k sobě,“ poznamenal Nelligan, když O'Neilla polil studenou vodou.

„Nechte ho! Tady máte to, co chcete!“ zarazila je ode dveří Kathleen. Mrštila po Kellovi dopisem, odstrčila Nelligana a vrhla se na kolena k bratrovi. Objala ho kolem hlavy a zašeptala mu: „Je mi líto, ale nemohla jsem snést, co s tebou dělají.“

„Ty jsi vždycky po ruce, abys mi utřela nos,“ vypravil ze sebe O'Neill přes svou bolest.

Nelligan je chtěl od sebe odtrhnout, ale nejdřív se podíval na Kella, jestli souhlasí. Ten jenom netrpělivě mávl rukou, že je to jedno, a začel se do dopisu. Nelligan se tedy postavil vedle nich a hlídal Kathleen, která se snažila konejšit O'Neilla.

Reagan se svým kumpánem se vrátili z neúspěšné pátrací výpravy po Kathleen a teď tu nechápavě stáli, čučeli na Kella začteného do dopisu a s jistotou čekali bouři jeho vzteku, která na ně dopadne, až dočte. Děcko však byl plně zaujatý něčím jiným. V místnosti zavládlo naprosté ticho. Kell dočetl a dlouhou chvíli hleděl do prázdna. Pak si však uvědomil, kde je, a ušklíbl se.

„Vida, vida,“ řekl mírně. „Vypadá to, že náš přítel intelektuál přece jenom nekecal. Myslím, že mu dlužíme omluvu, Nelligane.“

Nelligan se nejistě zašklebil.

„Odvezte je oba do Long House,“ přikázal Kell.

Reagan vyvedl Kathleen a O'Neilla pod namířenou zbraní. Když procházeli kolem Kella, ani se nenamáhal po nich podívat, už se zase ponořil do hlubokého přemýšlení.

„Vracíme se taky, pane Kell?“ zeptal se opatrně Nelligan, když osaměli.

„Ne,“ odpověděl tázaný. „Musím zavolat do Anglie Harriganovi. Sežeň mi ho k telefonu.“

Ve čtvrtek se v zasedačce Long House konala schůzka s bratry McGlynnovými. Na jednom konci stolu stáli za Kellem s kamennými obličejí Nelligan, Reagan a dva další. Na protější sedadla byli uvedeni Dominie a Sean McGlynnové, doprovázení dvěma svými pochopy.

„Rád tě vidím, Finbarre,“ pravil Dominie McGlynn.

„Já vás vítám, chlapci,“ odpověděl Kell. „Čemu vděčíme za to potěšení?“

„Abychom mluvili stručně, Finbarre, řekli jsme si, že by bylo na čase zapomenout na dřívější rozpory a znova spojit svoje síly.“

„A co vás na tuhle myšlenku přivedlo?“ zeptal se lhostejně Kell.

„O'Donnellova smrt,“ odpověděl bez okolků Sean McGlynn. „O'Donnell byl chlap, se kterým jsme se nikdy nemohli shodnout, ale ty, Finbarre, ty jsi jinej. Máme stejný myšlení. Víme, že všechno to politický prdelkování je na pendrek. Chtělo by to nandat to Britům tak, aby jim to konečně došlo.“

Kell se na McGlynny na okamžik zahleděl a pak se zeširoka usmál. „Něco vám prozradím, chlapci,“ oznámil. „Po pravdě řečeno, lepší čas jste si nemohli vybrat.“

Bratři se po sobě podívali a viditelně roztáli, stejně jako všichni ostatní okolo stolu. „Nelligane, posluž našim hostům a nalij pití,“ přikázal Kell.

„Vypadá to, že už máš nějaký plány, Finbarre?“ zeptal se Dominie McGlynn a přijal sklenici.

„To teda mám,“ usmál se Kell. „Dávejte dobrou pozor.“

Když skončil, byla už atmosféra tak nabitá, že začali všichni mluvit najednou. Kell zvedl ruku a rámus ztichl.

„Ale ověřil sis to?“ ptal se Dominie McGlynn.

„To si piš, že jsem si to ověřil. Zač mě máš?“ zavrčel Kell.

„No a?“

„Mají tam všechno naprosto utemovaný, ven nepronikne ani slovo. Nikdo nic neřekne, ale fakt je, že ho v posledních třech týdnech nikdo neviděl.“

„Nemáš někoho uvnitř?“

„Mezi služebnictvem. Podle oficiální verze prej od nás přišly nějaký výhrůžky, že ho chceme zabít, a proto se zachovává mimořádná opatrnost.“

„Ale proč nepožadují výkupný od Britů?“

Kell se usmál. „Ono je vždycky snadnější vyjednávat s přáteli než s nepřítelem.“

Dominie McGlynn, který byl až do té chvíle zticha, řekl zvolna: „Teda kdybysme ho měli, mohli bysme si klást jakýkoliv požadavky.“

„Přesně tak,“ potvrdil Kell.

„A co my v tom máme mít na práci?“ zeptal se Sean McGlynn.

„Prachy,“ odpověděl Kell. „Vy jste, hoši, uměli vždycky na akci sehnat dostatek ‚fondů‘,“ usmál se.

„Banky?“

„Banky.“

„Ale tolik to nikdy nemůže vydat,“ namítl Dominie McGlynn.

„To ne,“ souhlasil Kell. „Ale já jsem uvažoval, že kdybyste dokázali přepadnout tak čtyři banky, mohlo by to stačit.“

„Čtyři?“ ohradil se McGlynn. „Ale to by nás naprosto vyčerpalo. To bysme museli nasadit najednou úplně všechny chlapy, který máme v terénu.“

„Bude to náročné pro nás pro všechny,“ upozornil ho Kell.

„A co budou dělat tvoji chlapi?“ zeptal se Sean McGlynn.

Kell potřásl hlavou. „My jsme ztratili O'Donnella a O'Neill a jsme usvědčeni ze zrady. Jsme na tom mizerně. Jestli chceš vědět podrobnosti, tak to, co momentálně můžeme udělat, je akce, která odvrátí pozornost od vás, chlapi.“

„Od koho chceš sehnat tu hromadu peněz?“ zeptal se Dominie McGlynn.

„Od Američanů,“ odpověděl Kell.

„Ale ti si vždycky moc dobře hlídají kasu,“ namítl McGlynn.

Kell přikývl. „Možná že je tentokrát dokážu přesvědčit, aby něco pustili.“

V místnosti se rozhostilo ticho, až na bratry McGlynny, kteří si něco spěšně pošeptali.

„Tak co?“ zeptal se Kell. „Jdete do toho, nebo ne?“

„Jdeme do toho,“ odpověděl Dominie McGlynn.

Nelligan dolil všem whiskey.

„Jak se s nima zkontaktuješ?“ zeptal se Sean McGlynn.

Kell se usmál. „Uveřejníme vzkaz v personální rubrice londýnských *Times*,“ pravil.

„Co tam bude?“

„Sean překročí Rubikon.“

Martin O'Neill, umístěný v téže cele, kde zastřelil zrádce, zvedl hlavu, když zaslechl zarachocení klíčů v zámku. Vešel Liam Drummond a přinesl mu chleba a čaj. „Tak jsem se zbodnul,“ zašeptal, když pokládal tác na stůl.

„Zbodnul?“

Drummond přikývl: „Kell se právě dohodnul s bratry McGlynnovými.“

## KAPITOLA PĚT

KDYŽ AVEDISSIAN DOJEL DO NEMOCNICE, přelo a zdivo tím deštěm úplně zčernalo. Celá budova působila nějak tísnivě. Proplétal se mezi sanitkami, zaparkovanými neuspořádaně před Úrazovou a pohotovostní jednotkou, a před vstupem do lítacích dveří se zastavil, aby vytřepal dešť z kabátu. Když už vešel, zastavil se znova před tabulí s ukazateli a nápisy. Našel mezi nimi i ten, který hledal. Bylo na něm jméno Dr. S. Harmon, konzultant, Pohotovost.

Šel po naleštěné chodbě okolo čekárny, kde bylo asi dvacet lidí. Někde poblíž křičelo dítě, vzpouzelo se sestře i matce, které se ho snažily upokojit. Na vozíku před rentgenovou vyšetřovnou ležel chlapec s obnaženou nohou se silně nateklým kotníkem. Po chodbě čile sem a tam pobíhaly sestry a boty jim pleskaly po linoleu.

Ukázalo se, že Harmon je drobný člověk, něco přes čtyřicet let. Černé kštici hustých vlasů odpovídal i tmavý stín vousů na tvářích. Pohlédl na Avedissiana přes půlměsíčky brýlí a vypnul diktafon, do kterého předtím něco zaznamenával. „Ano?“ zeptal se.

„Já jsem Gillibrand,“ představil se Avedissian.

„Posaďte se. Hned jsem u vás.“

Mluvil tónem, ze kterého se nedalo nic vybrat. Avedissian v něm nezachytil ani přátelství ani nepřátelství. Sedl si a díval se na druhou stranu k oknu, které ovšem skýtalo zase jen výhled na okno další budovy. Než Harmon dodiktoval svůj dopis, napočítal v něm dvě sestřičky a tři pacienty v županech.

„... dá se tudíž očekávat, že kloub bude ještě nějakou dobu poněkud ztuhlý. S pozdravem a tak dál.“ Klap. „Vítejte v Belfastu,“ řekl Harmon a převzal dokumentaci, kterou si Avedissian přinesl. Krátce ji přehlédl a hodil do drátěné přihrádky na psacím stole. „Vím, že nejste Gillibrand,“ poznamenal. „Tyhle žvásty jsou pro administrativu,“ ukázal hlavou na papíry.

Ted' už Avedissian postřehl v ovzduší mírnou nechuť

„Řeknu vám docela otevřeně,“ řekl Harmon, „že se mi vůbec nezamlouvá, když se mi někdo zvenčí míchá do personálního obsazení mého oddělení, dokonce se mi to z duše protiví.“

„Docela vás chápu,“ připustil Avedissian.

„U nás v Belfastu se vidí případy, s jakými jsme se nesetkali od korejské války. Mám tu sáhodlouhý seznam čekatelů, doktorů, kteří by tu rádi pracovali, a strčej mi sem zdravotníka, který Pohotovost neviděl od studentských let.“

Avedissian po celou dobu projevu mlčel.

„Nevím, proč jste tady, Gillibrande...“

„Já také ne,“ přerušil ho Avedissian, jehož už začalo unavovat kázání od člověka, který by za jiné situace mohl být spíš jeho kolegou než nadřízeným.

„Myslíte to vážně?“ podivil se Harmon.

„Ano.“

Harmon dlouze vzdychl. „Bože, jak já nesnáším všechny ty tajnosti, intriky a...“ Zvedl ruce, jako by hledal správná slova. „Šarády. Někdy se nemůžu kvůli pánům v šedém, kteří se schovávají za plastové průkazy, ani pohnout.“

„Co tím míníte?“ zeptal se Avedissian.

„V minulých měsících navštívili každou Pohotovost v provincii tajní agenti.“

„No, za daných okolností bych to považoval za docela normální.“

„Ale já nemyslím jen obyčejný policejní zájem o to, kdo přichází a odchází. Děje se tu něco jiného. Něco se stalo, nebo stane, a oni mají nastražené uši. Nemám tušení, po čem jdou, ani to nechci vědět. Já bych si jen přál, aby mi uhnuli z cesty.“

„Možná že to souvisí se smrtí toho O'Donnella,“ nadhodil Avedissian. „Možná že se potřebují dozvědět něco o tom novém vedení.“

Harmon přikývl. „To by mohlo být, jenomže všechno tohle začalo ještě před O'Donnellovou smrtí. Ale když už jste na to narazil, předpokládám, že jste si vědom, že tady všichni sedíme na soudku s prachem?“

Avedissian připustil, že už zaslechl pověsti o novém vedení IRA a o možnosti, že se vynasnaží dát najevo svou sílu.

„Naposledy jsme za podobných událostí naplnili čtyři kontejnery různými částmi těl,“ řekl Harmon.

Avedissian se zašklebil odporem.

„Přál bych těm prevítům, aby potom, co odpálí ty svoje zatracené bomby, přišli hezky sem, postavili se doprostřed tady toho sálu a pronesli přednášku o svém ‚boji za svobodu‘ přímo uprostřed kaluží krve a

zničených životů. Museli by ovšem překřičet všechno to sténání. Kdo ví? Možná že by si ty zvuky dokonce zapamatovali.“

Avedissian souhlasně přikývl, i když zatím nedokázal posoudit, jestli Harmonova řeč má politický základ nebo jestli jde od srdce. Snad až později, až toho člověka pozná blíž.

„Takže, Gillibrande, nebo jak se vůbec jmenujete, jak se vám zamlouvá vyhlídka na sestavování skládaček z lidských odřezků?“

„Nezamlouvá,“ odpověděl Avedissian. „Je mi to odporné.“

V Harmonově tváři na okamžik blesklo překvapení. Na chvíli zaváhal, jako kdyby se připravoval k jakémusi přehodnocení. Pak řekl tiše: „To mně také ne. Jsem rád, že v tom nevidíte jen příležitost. Měl jsem tady řadu pitomců, kteří v tom všem viděli „příležitost. Ne lidské bytosti, jen „příležitost.“

Avedissian se usmál. Ten člověk se mu začínal líbit. „Za Belfast v curriculum vitae se platí extra prémie?“

Tentokrát se zase usmál Harmon. „Přesně tak.“

Do dveří nakoukla sestřička s omluvou, že ruší, ale Harmona prý potřebují na příjmu.

„Pojďte se mnou,“ vybídl nového kolegu.

Avedissian si navlékl bílý plášť a to mu udělalo dobře. Už nedoufal, že to ještě někdy v životě udělá. Potěšení však bylo pod-barveno obavou. Bude na to ještě mít? Je to už tak dlouho.

„Nějaké problémy, co?“ poznamenal Harmon cestou po chodbě.

„Možná že budou,“ odpověděl Avedissian.

Harmon ho krátce představil ošetřovatelskému personálu a pak už ho nechal s pacientem. Byl to třicetiletý muž, kterého se Avedissian hned zeptal, jak se mu mohlo stát, že spadl ze žebříku.

Jak den pokračoval, zjišťoval, že si s procesím řezných poranění, zlomenin a výronů dokáže docela dobře poradit. Harmon ho upozornil, že je to jen klid před bouří, ale Avedissian byl rád, že mu to aspoň poskytlo drahocenný čas, aby se dokázal opět vpravit do medicíny.

První opravdový nápor pocítil pozdě odpoledne, když přivezli raněné z těžké autonehody. Dva z nich po převozu zemřeli a ostatní čtyři měli velice těžká traumata. Harmon je předběžně vyšetřil a určil priority. Avedissianovi přidělil na starost mladého muže, kterému bylo něco přes dvacet let a měl vážně poraněný hrudník a dolní končetiny. Během ošetření došlo k zástavě srdeční činnosti a Avedissianovi trvalo dlouhých

devadesát sekund, než se mu podařilo mladíka oživit a obnovit činnost jeho srdce.

Ačkoliv mu vlastní puls tepal jako o závod a ze všech stran na něj útočily pochybnosti, zůstával navenek chladný a profesionální a Harmon to také zaznamenal. Pohlédl na něj přes sál a poznamenal: „Vítejte na pohotovosti.“

Avedissian na to zareagoval kývnutím hlavy, na nějakou konverzaci nebyl čas. Pořád ještě měl dost co dělat, aby chlapce dostatečně stabilizoval, a to ještě čekaly další případy.

„Vezou nám nějakou otravu léky,“ hlásila vrchní sestra. „Žena, čtyřicet dva let, librium.“

„Díky, sestro,“ řekl Harmon, aniž by vzhlédl od práce. „Připravte všechno na vypumpování žaludku, prosím.“

Následovaly ještě další dva případy předávkování, tři autonehody, jedna popálenina a jedna oběť „domácího násilí“, jak to nazvala policie, než Avedissian skončil a předal službu lékaři z noční směny.

Vyštrachal se po schodech do pokojíku, který dostal v lékařské ubytovně, a hodil sebou na postel. Byl unavený, nebo ještě spíš vyčerpaný, a to bylo nejen z práce, i když i ta byla povážlivá, ale hlavně z duševního stresu, který na něj dolehl. Obava, jestli úplně neztratil veškeré své schopnosti lékaře, se sice ukázala být neopodstatněná, ale nebylo snadné ji úplně zažehnat.

Za chvíli se však začínal cítit dobře. Po pravdě řečeno, už se velmi dávno tak dobře necítil, ani strohé podmínky jeho ubytování nemohly ten pocit zahnat. Bylo by mu úplně jedno, i kdyby bydlel v hluboké tmavé žalářní kobce, natožpak v tomto trochu ošumělém pokojíku ve viktoriánské věžičce, kde se ze stěn loupala obvyklá světle zelená barva lékařských zařízení. Bryant měl pravdu. Pohotovost byla přesně tím, co potřeboval. Belfast udělá pro jeho vnitřní sebejistotu stejně dobrou službu jako Llangern pro jeho tělo.

Když se trochu uklidnil, vzpomněl si také na potravu. Šel se najíst do jídelny pro nemocniční personál, pak se zase vrátil nahoru a začal si číst. Harmon ho prozíravě zásobil příslušnou literaturou, týkající se různých aspektů vojenské medicíny. Začal s ošetřením střelných poranění.

Ubíhal čas a napětí ve městě narůstalo. IRA se stále neprojevila ničím, co by potvrdilo pověsti kolující po hospodách, že se chystá pomsta za smrt Kevina O'Donnella. Někteří optimisté dokonce prohlašovali, že O'Donnellova smrt byla pro IRA daleko větší rána, než se zprvu zdálo.

Ale realisté spíš vyčkávali dál. Počasí moc nepomáhalo, protože bylo vedro a nezvykle parno, jako kdyby na město těžce doléhal vlhký mrak. Lidé snadno ztráceli trpělivost a při sebemenší námaze se nepříjemně potili.

Když přišel Avedissian odpoledne do služby, musel si ukazovákem objet krk pod límečkem. Na oddělení panoval nepříjemný kyselý pach potu, který překonával i působení anestetik a dezinfekčních prostředků.

„Tak co tu máme?“ zeptal se vrchní sestry.

„Nic moc. Jeden výron kotníku a zlomený palec u nohy.“

Den rutinně pokračoval s menší nebo větší intenzitou až do devíti večer, kdy Avedissian začal uvažovat, že to odtroubí. Už si svlékal plášť, když přijela ambulance a přivezla ženu, která byla očividně surově zbitá. Harmon měl dnes volno a službu konající lékař měl napilno s jiným případem, tak se Avedissian rozhodl, že zůstane a postará se o tu ženu sám.

Oteklý obličej se dal sotva rozeznat pod záplavou krásných rudých vlasů, slepených na čele krví. Avedissian opatrně vyšetřil

končetiny, jestli nemá zlomenou nějakou kost, ale zjistil pouze povrchové poranění na kůži. Poslal ji se sestrou ještě na rentgen a čekal na výsledky.

Rentgenové vyšetření potvrdilo jeho optimismus, že ženino poranění vypadalo z počátku dramatičtější, než ve skutečnosti je, a že nemá zlomené žádné dlouhé kosti ani lebku. Byla však opravdu ošklivě zbitá a teprve teď začala nabývat vědomí. Snažila se promluvit, ale sestra ji uklidňovala a radila jí, aby si raději odpočinula. Ale tím se žena ještě víc rozrušila a stále chtěla mluvit. Sestra se ji znovu a znovu snažila upokojit.

„Dobrá, sestro,“ řekl Avedissian ošetřovatelce. „Nechme ji mluvit.“

Zatímco se žena snažila zformulovat slova, zeptal se potichu sestry: „Víme, kdo to je?“

„Neměla kabelku ani žádný průkaz,“ odpověděla.

„A ví se, proč ji tak zbili?“

„Ne, bylo to anonymní volání o pomoc.“

„Co jiného,“ zamumlal Avedissian. Snaha „do ničeho se nenamočit“ byla v Belfastu ještě výraznější než kdekoli jinde ve Spojeném království.

„Musím mluvit... s... s Britskou tajnou službou...,“ vypravila ze sebe žena s velkou námahou.

„Já sem zavolám strážníka, ne?“ navrhla sestra.

Avedissian už se chystal souhlasit, ale žena ho popadla za ruku. „Ne, policii ne... Tajnou službu... Bryanta...“

Když uslyšel Bryantovo jméno, ztuhl jako led. „Počkejte moment,“ zadržel sestru, která už se hnala ke dveřím. Zůstala stát s rukou na klíce.

Avedissian se sklonil k ženě a zašeptal jí: „Co víte o Bryantovi?“

„Já jsem Kathleen O’Neillová... sestra Martina O’Neilla... mám důležitou informaci... musím ji předat Bryantovi.“

O’Neillovo jméno Avedissianovi nic neříkalo. Poodešel od ženy k sestře. „Ona tvrdí, že je Kathleen O’Neillová. Říká vám to něco?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Že prý je sestra Martina O’Neilla.“

„Jo, tak to už mi něco říká,“ přitakala sestra a vysvětlila, že Martin O’Neill byl vedoucí osobností v IRA.

Avedissian se vrátil k pacientce a zeptal se: „Nemohla byste nám říct, o co jde? Vy si potřebujete odpočinout a spát.“

„Ne... musím mluvit s Bryantem... říct mu... týká se to hledané osoby.“

Avedissian pokrčil rameny a obrátil se na sestru: „Radši zavolejte číslo bezpečnostní agentury.“

Sestra uposlechla, podala mu telefon a oznámila: „Vyzvání to tam.“

„Tady je doktor Gillibrand z Pohotovosti Všeobecné nemocnice. Máme tu ženu, která prohlašuje, že je sestra Martina O’Neilla. Chce mluvit s nějakým panem Bryantem o jakési zmizelé osobě.“

Neuplynulo ani patnáct minut a před vchodem Pohotovosti zastavila černá limuzína. Vystoupil z ní Bryant, provázený dalšími třemi muži. Bryant hleděl přímo před sebe, ale ti ostatní se neustále kolem sebe rozhlíželi.

„Ale, ale, doktore Gillibrande, to je ale náhoda. Tak jak se vám vede na Smaragdovém ostrově?“ zamumlal Bryant, když se ujistil, že to nikdo neuslyší.

Avedissian opět zaregistroval v Bryantově hlase úsměšek, který vždycky provázel výraz „Smaragdový ostrov“.

„Zvládám to,“ odpověděl.

„Výborně. A kde je ta ženská O’Neillová?“

„Je tady,“ ukázal Avedissian na zavřené dveře. „Ale je velmi oslabená. Někdo ji surově zbil.“

Bryant se ušklíbl, jako kdyby Avedissian řekl něco, co ho pobavilo. „Opravdu?“ řekl tiše. „To je ale ostuda.“

„Myslím, že by bylo lepší, kdybyste její výslech mohl odložit na zítřek.“

Z Bryantovy tváře okamžitě vymizel úsměv. „Až budu potřebovat vaši profesionální radu, doktore,“ zasyčel, „dám vám vědět. Teď mě k ní zaved'te.“

Avedissian se kousl do jazyka a vedl ho ke dveřím. Chystal se vejít dovnitř za Bryantem, ale Bryant se zastavil, obrátil se a řekl: „Čekajte laskavě venku.“

„Je to moje pacientka,“ trval Avedissian na svém tak důrazně, jak se odvážil.

Bryantovi blýskl v očích vztek. „Moc to s tou hrou nepřehánějte, doktore,“ zasyčel.

„Pro ni to žádná hra není,“ zašeptal také zlostně Avedissian. „Jestli jí ublížíte, tak celou tu karetní hru smetu ze stolu a kašlu na důsledky.“

Na okamžik se jejich oči zaklesly v zápasu vůle, pak se však Bryant uvolnil a nasadil úsměv. „Dobrá, doktore,“ prohlásil. „Pět minut, nic víc. Slibuji.“ Pak mu zavřel dveře před nosem. Když se Avedissian otočil, spatřil před sebou členy ošetrovatelského personálu, kteří byli zřejmě vyplašení, co se to děje.

„Zatracení byrokrati!“ zabručel.

Podle slibu vyšel Bryant z pokoje přesně po pěti minutách. Když se blížil k Avedissianovi, vypadal sám se sebou velmi spokojený. Sestry se rychle vypařily. „Tak teda,“ řekl, „Vánoce přišly letos o něco dřív a Santa Claus nám právě nadělal pěkný dáreček.“

Avedissian čekal, že mu to Bryant nějak vysvětlí, ale zmýlil se. Dozvěděl se jen: „Ta ženská O'Neillová se odsud musí odvézt,“ Už otvíral ústa k protestu, ale Bryant ho zarazil. „Je to v jejím vlastním zájmu. A také v zájmu nemocnice. Co myslíte, že by IRA udělala, kdyby přišla na to, že Kathleen O'Neillová tady leží a vykecává Britům rozumy? Nebo si snad myslíte, že ty parchanty odradí skutečnost, že tohle je nemocnice?“ Krutě se usklíbl a dodal: „Někoho pro ni pošleme. Dáme na ni pozor.“

Ve dvě ráno Kathleen O'Neillovou odvezli. Proběhlo to rychle a tiše, jako kdyby tu nikdy nebyla, a na Avedissianův vkus až příliš neosobně. Když ji sanitáři vezli na vozíku ke dveřím, zarazil je a zeptal se pacientky, jak se cítí. Pořád měla v hlubokých zelených očích strach, ale řekla kurážně: „Už je mi mnohem líp, doktore. A děkuju za vaši péči.“ Avedissian ji lehce stiskl ruku a propustil ji.

Malý konvoj, s němou sirénou a bez blikajícího modrého světla, se vykradl do toho, co ještě zbývalo z noci. Doprovázelo jej zahřmění a klikatá čára blesku. Parné počasí zřejmě končilo.

Avedissian stál ve ztemnělém vchodu do Pohotovosti a pozoroval, jak do chodníků začal bušit bouřlivý déšť a do kanálů se začaly valit přívaly vody. Někaké božstvo si usmyslelo, že spláchne město z povrchu země. Všechno ovládne Neptunův oceán, pomyslel si.

Když Avedissian v pátek četl ranní noviny, zaujal jeho pozornost článek nadepsaný „Osudný skok vysokého státního úředníka“. Sir Michael Montrose, významný představitel ministerstva vnitra, se zabil po pádu z nejvyššího patra budovy v londýnské čtvrti Belgravia. Cizí zavinění se neprokázalo.

Víc než příběh ho zaujala uvedená fotografie. Sir Michael Montrose byl totiž ten pán, který tehdy vedl jeho přijímací pohovor v Cambridgi. Avedissian si pamatoval, jak málo sympatií se mezi ním a Bryantem projevovalo a jak se Bryant otevřeně snažil staršího muže zesměšňovat. Ale proč si asi vzal život?

Shledal, že mu nezbylo dost času, aby uvážil všechny možnosti, poněvadž vzápětí propuklo peklo. V shamrockském nákupním centru vybuchla uprostřed vrcholné nákupní špičky obrovská bomba. I když bylo středisko vzdálené skoro celou míli od nemocnice, pocítil Avedissian i ostatní, jak se jim pod nohama zatřásla zem a ze stropu ordinace začaly padat kousky omítky. Jedna sestřička se pokřižovala. Harmon sprostě zaklel.

Avedissian, stejně jako většina ostatních, zůstal stát jako zkamenělý v neskutečném tichu, které se poté rozhostilo, zhypnotizovaný pomyslením na to, co bude následovat. A také že se téměř okamžitě z dálky ozvalo vytí sirén a všichni měli rázem plné ruce práce.

Rádio svolávalo do služby veškerý zdravotnický personál a žádalo dárce krve, aby byli v pohotovosti. Sestry připravovaly tácy s obvazovým materiálem a nástroji a srovnávaly je do hraniček po celém sále. Pak se z jiného konce města ozvala střelba a všichni věděli, že klid definitivně skončil.

Avedissian nikdy předtím nespatriil tak děsivý masakr napáchaný na lidských bytostech a v tak děsivém množství. Ještě nejvíc se tomu podobala před mnoha lety srážka vlaků, ale proti té hrůze před jeho očima nebyla ničím. Příšerně znetvoření lidé umírali v sanitkách, ještě než dospěli do nemocnice, zatímco další, napolo paralyzovaní šokem, ale

bohužel stále při vědomí, zírali na své vnitřnosti, které se jim valily z břicha. Chlapec bez nohou se pokoušel vstát z nosítek, na kterých ho nesli. Byla tu žena, které po zásahu nezůstal žádný obličej, ale z odporu z jejícího otvoru, který byl kdysi jejími ústy, přesto stále vycházelo kvílení. Ten zvuk nesnesl srovnání s ničím, co Avedissian ve svém životě slyšel.

Pracoval dál a dál jako v zajetí noční můry. Uvnitř cítil ledový chlad a chvílemi téměř jakési odtržení od reality, když jeho vědomí odmítalo přijmout to, co viděly oči. Jedna věc ho udržovala v činnosti ze všeho nejvíc, a to byl pohled na Harmona. Ten člověk měl všechno pod kontrolou, hovořil se sestrami, povzbuzoval je, určoval priority a udržoval všechno na chladně profesionální úrovni.

Avedissian už poznal, že Harmon dokáže být velmi emocionální. Sám slyšel, s jakou vášní mluvil právě o takovémto typu situace. Ale tady, uprostřed reality, měl věci naprosto pod kontrolou a byl pro všechny kolem sebe inspirujícím příkladem. V tomto okamžiku obdivoval Harmona víc než kohokoliv, koho kdy poznal.

Jak čas běžel, začal se z toho masakru a chaosu vynořovat určitý pořádek. Zřízcenci odvezli mrtvé do nemocniční márnice, ti, kteří byli stabilizováni a určeni k operaci, čekali na vozících ve frontě před sálem a ostatní byli na pohotovosti stále udržováni při životě a uvažovalo se o jejich převozu na jednotku intenzivní péče.

Avedissian úplně ztratil pojem o čase. Pořád ještě se zoufale snažil zastavit krvácení u mladíka, který ztratil paži příliš blízko u ramene, než aby to dovolovalo standardní postupy, když rádio ohlásilo, že na cestě jsou dvě oběti střelného poranění.

Noví pacienti dorazili v konvoji policejních a armádních vozidel a jejich posádka se k nim chovala s pramalou ohleduplností. Ve vozech bylo nakupeno hodně mrtvých těl. Než byla odvezena, musel Harmon a Avedissian ověřit jejich smrt. „A teď tu máme druhou stranu,“ oznámil Harmon, když se vrátili na ošetřovnu.

„Co to znamená?“ zeptal se Avedissian.

„Tihle všichni patří k IRA,“ ukázal Harmon na muže ležící na stolech.

Jeden z vojáků, který se dověděl, co se stalo v nákupním centru, se neudržel a vystřelil na jednoho ze zraněných mužů. V nastalém řevu a chaosu ho poddůstojník násilím vyvedl z jednotky.

„Co se děje?“ zeptal se Harmon policejního inspektora.

„Vypadá to, že IRA a INLA se pokusily o sdruženou operaci. IRA zaútočila na nákupní centrum, zatímco INLA se vloupala do několika bank ve městě.“

„A co se stalo?“

„Zřejmě to podělali. Manévr na odvrácení pozornosti nevyšel a INLA byla rozprášená.“

Harmon se rozhlédl okolo sebe po kalužích krve a zbytcích lidských tkání, které stále ještě čekaly, až je zřízenci uklidí, a zašeptal: „Tak teda manévr... on to byl... manévr na odvrácení pozornosti?“

„Myslím, že byste měl radši přijít sem,“ volala ošetřovatelka, která se zabývala jedním z mužů na vozíku.

Sestra rozstříhla tomu člověku krví nasáklé oblečení, aby mohli zjistit rozsah poškození. Byl zasažen dvakrát, jednou do ramene a jednou do levého stehna. V obou případech roztržila kulka kost, ale prošla ven.

„Armádní zbraň,“ usoudil Harmon. „Když vás zasáhne, padnete k zemi a už nevstanete.“

Avedissian prohlížel druhou oběť střelby. Tenhle muž nebyl tak těžce zraněný, protože ho střela zasáhla ze šikmého úhlu a vyrvala mu kus svalů z levého lýtku. Avšak četné rány na obličeji a po těle svědčily o tom, že byl podroben „nešetrnému“ zacházení.

Když byla místnost konečně vyklizena, usadil se Harmon pomalu na lavici a zapálil si cigaretu. Nabídl také Avedissianovi, ten ale odmítl. Seděli mlčky vedle sebe, až přišla sestra a přinesla každému hrnek čaje. „Můžu vás požádat o ruku, sestřič?“ zeptal se Harmon a přijal hrnek, jako kdyby to byl Svatý grál. „Postavte se do fronty,“ přidal se Avedissian.

Drahý den měly noviny těžký úkol, aby našly ve svých reportážích správnou rovnováhu. Triumf bezpečnostních sil při rozprášení INLA odsunovala krutě do pozadí tragédie v shamrocském nákupním středisku. Zemřelo sedmnáct lidí, pět bylo stále ještě v kritickém stavu a třiadvacet bylo zraněných, z nichž některým zůstanou jizvy a zmrzačení celý život.

Církevní představitelé znovu vyzývali, aby bylo ukončeno násilí, ale jako vždy, lidé, na které se obraceli, nebyli ti, kteří se ho dopouštějí. Nekompromisní protestanti hrozili pomstou za to, co nazývali „hanebným násilím“, a politici mluvili tak, jak jim to politicky nejlépe vyhovovalo. A normální občan na ulici měl v hlavě zmatek a vztek. Po dočasném utišení se v Severním Irsku všechno vrátilo do normálu.

Avedissian měl volno a byl sám ve svém pokojíku. Někdo zaklepal na dveře. Zavolal, aby vešel, ať je to kdokoli, ale nikdo se neozval, tak vstal a šel sám otevřít dveře. Stál před nimi Paul Jarvis.

„To snad není možné!“ vykřikl radostně překvapený Avedissian.

„Život je plný překvapení,“ usmál se Jarvis.

Avedissian ho pozval, aby šel dál a posadil se na jedinou židli, kterou tam měl. Sám si sedl na postel. „No, není to tu nic moc, ale je to svým způsobem domov,“ poznamenal.

„Už moc dlouho nebude,“ opáčil Jarvis.

„Něco se děje?“

„Zítra se máme sejít s Bryantem. Ty tady končíš. To jsem ti přišel říct.“

Avedissian přikývl. Přijal novinu se smíšenými pocity, protože si po počátečních obavách práci s Harmonem oblíbil. Málem už si dovolil uvěřit, že se znovu vrátil k lékařské praxi. „Asi bych to měl oznámit doktoru Harmonovi.“

„Patrně zjistíš, že už byl informován,“ řekl Jarvis. „Museli ho upozornit, aby si za tebe našel náhradu.“

„No ovšem,“ poznamenal tiše Avedissian. „Přijel jsi z Walesu nebo ze své základny?“

„Ani to, ani ono. Měl jsem tři dny dovolené. Strávil jsem je se svou milou v Edinburghu.“

„S Annie, že?“ podotkl Avedissian.

„Máš výbornou paměť,“ pochválil ho Jarvis.

„Zlepšila se mi od té doby, co jsem se vykašlal na gin.“

„Aha. Za to se omlouvám.“

„Za co?“

„Obávám se, že jsem to byl já, kdo ti v Llangern sebral tu flašku.“

„Aha... Asi bych ti měl spíš poděkovat.“

„Jo, ty jsi byl tehdy dost ve srabu,“ přisvědčil Jarvis.

„No a co se tedy dovíme zítra?“ zeptal se Avedissian.

„Já vím zrovna tolik co ty. Jen mě požádali, abych tě informoval a zítra tě vyzvedl.“

Avedissian Jarvise přemlouval, aby zůstal a povečeřel s ním, ale odmítl, že musí jít, aby se ohlásil. A že se pro něj zastaví zítra v deset ráno.

Avedissian se vrátil na pohotovost a vyhledal Harmona. Našel ho v jeho pracovně, kde zoufale zápasil s hromadou papírů k vyřizování.

„Zatracený nesmysly!“ zavrčel, když Avedissian vešel, a odložil pero. „Hlášení, hlášení, nekonečný zatracený hlášení. Nikdo ty hovadiny nebude číst, stejně je jen založí a ani si na ně nevzpomenou!“

Avedissian se s pochopením usmál. „Jo, to už je tak světa běh.“

„Tak už vám to řekli?“ zeptal se Harmon, když viděl, jak se kolega tváří.

Avedissian přikývl. „Opravdu nerad odcházím,“ dodal.

Harmon si sundal brýle. „Nevěřil jsem, že to někdy řeknu, ale fakticky vás nerad ztrácím. Docela nám to spolu klapalo..., doktore Avedissiane.“

„Vy jste to věděl?“

„Ne, vím to teprve pár dní. Ale pořád mi na vás bylo něco povědomého. A pak jsem si na ten případ vzpomněl. Už jsem si nepamatoval detaily, tak jsem si to šel zjistit.“

„Aha.“

„Jestli vás to potěší, tak pro vás mám plné pochopení.“

Avedissian vstal. „Děkuju, doktore. Je to od vás hezké, že mi to říkáte.“ A podal mu ruku.

„Myslím to vážně,“ řekl Harmon a potřásl mu rukou. „Nemůžu vám ovšem nabídnout práci, jen přání úspěchu v tom, co vám přinese budoucnost. Mnoho štěstí.“

Avedissian ho opustil a šel se naposledy porozhlédnout po oddělení. Pak si nahoře spakoval věci. Po večeři si šel brzy lehnout.

Jarvis přijel přesně v deset a Avedissian si v autě sedl vedle něho. Jízda ulicemi města na něj působila depresivně, protože mu připomínala dobu, kdy v Belfastu sloužil u armády. Uplynulo už tolik let a tak málo se toho změnilo. Mezitím vyrostla celá generace dětí, pro které jsou zbraně a uniformy denní chleba. Před fanatismem všudypřítomných graffiti se nedalo utéct. Tady v Irsku bylo běžné, že nepřítel je váš soused.

Auto zpomalilo a zamířilo do vjezdu, obklopeného z obou stran vysokým černým plotem. Brána z tepaného kovu se rozlétla na pokyn infračerveného zařízení, ovládaného řidičem. Když jí projeli, pokračovali po polokruhové příjezdové cestě k nízké georgiánské budově. Hlavní vchod měl po každé straně ozdobný kandelábr a na postranní zdi tabulku s nápisem „Zemský archiv Severního Irsku, okresek č. 7“.

Avedissiana s Jarvisem nechali čekat v malé zadní místnosti s výhledem na vzorně udržovanou zahradu. Oba rádi přijali nabídnutou kávu. Usrkávali ji v tichosti a hleděli přitom vytrvale z okna.

„Pan Bryant vás teď přijme,“ oznámila dáma, která jim přinesla kávu.

Avedissian a Jarvis postavili šálky a talířky na okenní parapet a následovali ji do mnohem větší místnosti, kde seděl za dlouhým mahagonovým stolem Bryant.

„Čekání skončilo, pánové,“ přivítal je. „Teď vám povím, na co vás potřebujeme.“

Avedissian s Jarvisem se po sobě krátce podívali a pak už věnovali plnou pozornost Bryantovi.

„Před několika týdny bylo uneseno dítě a nikdo už o něm víc neslyšel. Rádi bychom, abyste nám ho pomohli vrátit zpátky.“

Avedissian byl zmatený. „A co policie?“ začal.

„Nikdy nebyla informovaná,“ řekl Bryant.

Jarvis byl stejně udivený jako Avedissian. „Promiňte, ale to nechápu, pane.“

Bryant otevřel zásuvku psacího stolu a vyňal z ní fotografii rodinné skupiny. Obrátil ji směrem k Jarvisovi a Avedissianovi a ukázal prstem na jedno z dětí. „Jde o tohle dítě,“ vysvětlil.

Avedissianovi poklesla brada a Jarvis byl také ohromený. „Chcete nám vážně sdělit, že bylo uneseno jedno z královských dětí?“

„Přesně tak,“ odpověděl Bryant.

„Ale jak se mohlo něco takového utajit...? A proč?“ zeptal se nevěřícně Jarvis.

„Z obavy před důsledky,“ odpověděl Bryant.

„Nerozumím,“ řekl Avedissian. „Před jakými důsledky?“

„Pokud se nevyskytne nějaká informace v opačném smyslu, bude z toho obviněna IRA a bude následovat neodvratná a prudká nezadržitelná odvěta.“

„Máte na mysli občanskou válku?“ zeptal se Jarvis.

„Mám. Fanatičtí loajalisté vtrhnou na katolická území a po silnicích poteče krev.“

„Řekl jste ,pokud se neobjeví informace v opačném smyslu‘. Znamená to, že nevíte, kdo dítě unesl?“ zeptal se Avedissian.

„Správně.“

„Ale pravděpodobné je, že to mohla být IRA?“ ptal se Jarvis.

Bryant zavrtěl hlavou: „Ne, víme, že oni to nebyli.“

„Jak to víte?“

„Protože výkupné je požadováno na nich.“

„Cože?!“ vykřikli Avedissian a Jarvis současně.

„Únosci žádají výkupné od IRA, ne od nás.“

„Ale proč?“

„Zřejmě si myslí, že s IRA se jim bude lépe vyjednávat a že IRA bude mít zájem ho dostat, aby ho mohla použít jako vyjednávači prostředek.“

„Ale IRA to určitě nepřijme ze stejných důvodů, o nichž jste se zmínil i vy. Vyvolalo by to občanskou válku.“

„Nové vedení je zřejmě toho názoru, že to za to riziko stojí,“ řekl Bryant.

Avedissian, který měl pocit, že je nucen uvěřit všemu, co bylo řečeno, se nemohl ubránit nedůvěře. „Ale jak se tohle všechno mohlo utajit?“ naléhal. „Lidé přece musí vědět, že tu to dítě není.“

„Oficiálně se pustilo do oběhu, že prý se objevily výhrůžky, že se na děti chystá atentát. Proto byla zesílena bezpečnostní opatření a rodina zůstává v ústraní, ruší se veřejná vystoupení a další. O tom, že dítě zmizelo, ví pouze několik naprosto důvěryhodných členů personálu a ti museli přísahat, že budou mlčet.“

„Ale tohle přece nemůže trvat věčně?“ namítl Avedissian.

„Jistě. A právě proto musíme dostat dítě zpět co nejrychleji, teď když víme o tom požadavku výkupného.“

„Jak vůbec o tom požadavku víte?“ zeptal se Jarvis.

Bryant stiskl tlačítko na psacím stole a mlčky se opřel v křesle. Za chvíli se otevřely dveře a paní, která Jarvise a Avedissiana přijala po příjezdu, vedla dovnitř jinou ženu, která se pohybovala pomalu a nejistě. Byla to Kathleen O’Neillová.

„Myslím, že vy dva už jste se viděli,“ řekl Bryant Avedissianovi.

Ten vstal a usmál se na Kathleen, která úsměv opětovala a řekla, že ho ráda zase vidí. Zeptal se jí na zdraví a všiml si, že otoky na jejím obličejí hodně ustoupily. Představil ji Jarvisovi a všichni si sedli.

Bryant prohlásil: „Právě tady slečna O’Neillová nám poskytla informaci o tom, že únosci žádají výkupné od IRA. Vypadá to, že jim nabídli dítě za pětadvacet milionů dolarů hned, jak ho unesli, ale tehdejší vůdce IRA O’Donnell váhal, zřejmě ze stejných důvodů, o nichž jsme mluvili. Ale teď došlo ve vedení ke změně. Velitelem je Kell a ten chce o chlapce vyjednávat.“

„Jak slečna O’Neillová tohle všechno ví?“ zeptal se Jarvis.

„Jsem sestra Martina O’Neilla,“ odpověděla Kathleen.

Bryant si všiml Jarvisova výrazu. „Zřejmě se divíte, proč bychom měli věřit jedinému slovu, které nám napovídá sestra jednoho z nejhledanějších lidí v celé provincii?“

„Upřímně řečeno, ano.“

„Kromě informace o požadavku výkupného nám slečna O’Neillová pověděla také o novém spojení mezi IRA a INLA. Varovala nás, že INLA se chystá vyloupit několik bank a které. K tomu minulý pátek skutečně došlo a do značné míry její zásluhou se nám podařilo překazit jejich pokus získat peníze na výkupné.“

Avedissian se obrátil na Kathleen a zeptal se prostě: „Proč?“

„Můj bratr, stejně jako Kevin O’Donnell, nechtěl mít s tímhle podnikem nic společného. O’Donnell mu před svou smrtí přikázal, aby předal dopis o požadavku výkupného Britům, ale Kell na to přišel.“

„Co se stalo s vaším bratrem?“

„Kell ho dal před mýma očima zastřelit,“ odpověděla se sklopenýma očima Kathleen.

„Ale vám se podařilo utéct?“

„Měla jsem být taky zastřelená, ale ten chlap, kterého na to určili, měl se mnou ještě předtím jiné plány.“

„To on vás tak zbil?“

„Ano. A když mě znásilnil, usnul. Podařilo se mi ho na čas vyřadit z provozu, a než se probral, utekla jsem.“

„To jste měla ale hrozný zážitek,“ řekl soucitně Avedissian.

„Musím ovšem podotknout, že O’Neillova rodina svého času také připravila mnoha lidem řadu hrozných zážitků,“ poznamenal chladně Bryant.

„Takže co se teď bude dít?“ zeptal se Jarvis.

„IRA uveřejnila před dvěma dny v *The Times* inzerát, kterým vyjádřila ochotu jednat s únosci. Naši lidé budou poblíž.“

„Kde chce IRA vzít peníze?“ zeptal se Avedissian.

„Určitě ne z bankovních loupeží,“ chladně se ušklíbl Bryant. „Budou muset přijmout vnější zdroje.“

„Které by to mohly být?“

„NORAIID,“ odpověděl Bryant. „Ta banda pomatených amerických šašků, co se do toho všeho pletou.“

„Ale tolik?“ pochyboval Jarvis. „Pěťadvacet milionů?“

„Je to operace, od které si slibují všechno, nebo nic,“ vysvětlil mu Bryant.

„A jak se do toho máme osobně zapojit my?“ zeptal se Avedissian.

„Sestavili jsme záchranný tým, ve kterém jsou lidé všech možných profesí a znalostí. Řidiči, horolezci, parašutisti, prostě nač si vzpomenete,

to tam bude. Jejich úkolem je dostat to dítě. A až tuhle práci udělají, předají ho vám dvěma, abyste je vrátili domů, zatímco všichni ostatní vám budou krýt záda. Vaším úkolem, doktore, bude pečovat o chlapcovo zdraví.“

„A já?“ zeptal se Jarvis.

„Vy budete spojkou mezi hlavním týmem a Avedissianem.“

„Kdy máme začít?“ zeptal se Avedissian.

„Brzy.“

„A do té doby?“

„Zůstanete tady.“

„Slečna O’Neillová také?“

Bryant se usmál. „Ona také. Zatím se její informace ukázaly pro nás jako nedocenitelné. Zřejmě nám toho bude schopná povědět o Kellovi a jeho lidech ještě víc. Nahoře ve druhém patře je řada pokojů, kde budete mít pohodlí. Jestli budete ještě něco potřebovat, každý rozumný požadavek vám bude splněn.“

## KAPITOLA ŠESTÁ

AVEDISSIAN ZJISTIL, že ho Kathleen O’Neillová přitahuje. Nejdřív se snažil namluvit si, že jeho zájem o ni je jen lékařský, a později, když jí z obličeje vymizely modřiny a otoky, že je mu jí líto. Pravda, ztratí toho najednou víc než kdo jiný, protože teď musí přijmout jiné jméno a opustit jedinou vlast, kterou kdy měla. Byla však také pravda, že k ní Avedissian pocítil silnou osobní přitažlivost. Když se jí všechna zranění vyhojila, žasl, jak je ve skutečnosti krásná. Už znal její vlasy a hluboké zelené oči, ale jemné rysy obličeje, které byly bitím znetvořené, byly teď úplně zázračné a dodávaly jí výraz takové poklidné čistoty, která ho přímo uchvacovala.

Bylo mu také jasné, že Bryant ani Jarvis jeho nadšení pro Kathleen nesdílejí a že jí zřejmě přisuzují hříchy její rodiny. Když tam nebyla, mluvil o ní Bryant zásadně jako o „té ženské O’Neillové“. Paul Jarvis byl celkem rezervovaný, ale žádné projevy přátelství jí nenabízel.

I když neměli dovoleno opustit území budovy, směli v rámci svého domácího vězení chodit do zahrady, čehož Avedissian s Kathleen hojně využívali. Jarvis se spíš uchyloval do malé tělocvičny v posledním patře, kde pilně posiloval.

Avedissianovi se nedařilo přimět Kathleen k tomu, aby mu vyprávěla o své rodině a o filozofii, která vedla jejího bratra k jeho názorům. Na procházce zahradou to zase zkusil. „Tomu byste nerozuměl,“ odbyla ho Kathleen.

„Ale proč ne?“ ptal se.

„Nechápete význam naší historie.“

„Historie!“ vykřikl Avedissian. „Pořád ta historie!“

„Ale ano, je to důležité.“

„Já bych řekl, že o moc důležitější je budoucnost,“ tvrdil.

„To je roztomilý a pohodlný názor.“

„Já se snažím tomu porozumět. Opravdu.“

Kathleen se jen usmála a navrhla: „Co kdybychom se přestali bavit o politice?“

Avedissian chvíli váhal a pak souhlasil. „Dobrá. Tak mi povídejte o svých školních zkušenostech. Jste přece učitelka, ne?“

O své práci na střední škole mluvila Kathleen ráda. Zřejmě milovala děti a povolání mělo pro ni opravdu velký význam, možná podobný jako medicína pro něj. Když viděl její nadšení, napadlo ho, jestli si vůbec uvědomuje, že i s tím má už teď konec. Ale neměl to srdce jí to připomenout. Raději se bavil a smál různým veselým zážitkům ze střední školy a vyprávění o jejích žáčcích.

„Byla jste někdy vdaná?“ zeptal se jí, když hovor na chvílku uvízl.

„Ne. A vy?“

„Já ano. Zemřela mi.“

„To je mi líto.“

Kathleeniny otázky na jeho vlastní život a povolání Avedissiana zaskočily. Až do té chvíle přenechávala v jejich konverzaci ochotně veškerou iniciativu jemu a on si na to zvykl. Teď ucítil jakousi potřebu stáhnout se do obrany a to nebylo příjemné.

„Vždycky jste chtěl být lékařem?“

Avedissian uvažoval, jestli z toho má snadno vyklouznout a říct, že ano. Ale z nějakého nejasného důvodu cítil, že Kathleen nechce lhát. „Ne,“ odpověděl a doufal, že vyptávání už tím skončí. „K tomu došlo až později.“

„Později než co?“

Zhluboka se nadechl. „Předtím jsem byl v armádě.“

Kathleen na něj překvapeně pohlédla: „Ale ne tady?“

„Ano, tady. Byl jsem u parajednotek.“

Kathleen odvrátila pohled a pokračovala v procházce. Došli ke keřům růží. Zastavila se a prohlížela si velký žlutý květ. Náhle se zeptala: „Jak se vám to líbilo?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Avedissian.

„A proto jste se stal lékařem?“

„Ano.“

„To bylo dobře.“

Avedissian měl pocit, že se z toho rozhovoru o Kathleen nedověděl nic. Vraceli se do domu a neměli ani tušení, že z okna prvního patra je nějakou dobu pozoruje Bryant.

Když sledoval, jak se Avedissian prochází s tou ženskou O’Neillovou v houští, něco Bryanta napadlo. Za dobu, kdy se zabýval irským problémem, byla Kathleen O’Neillová jeho největší šťastná trefa a nemohla přijít v lepší čas. Možná že mu může být užitečná i nadále.

Porážka INLA vzápětí po jejím novém paktu s IRA Bryanta nadchla a upevnila jeho přesvědčení, že na nepřítele se musí spíš zaútočit než co jiného. Čekat, až dostaneš ránu, a pak ji teprve oplácet, to je koncepce pro školáčka. A to je právě ten problém s Tajnou službou, uvažoval. Je v ní plno starých bláznů jako třeba Montrose, kteří jako by pořád ještě vězeli v těch svých zatracených vysokých školách. Jestli se mu tahle operace dobře povede, může celou tu bandu předběhnout a dostat se až na vrchol. A pak budou muset oni skákat podle něj. Zazvonil a požádal, aby mu přivedli Kathleen O’Neillovou.

„Chtěl jste se mnou mluvit?“ otázala se mezi dveřmi.

„Pojďte dál. Posad’te se.“ Kathleen připadlo, že s ní Bryant mluví o něco přívětivěji než obvykle. „Týká se to vaší nové identity...“

„Je s tím nějaký problém?“

„To ani ne,“ poznamenal trochu váhavě.

„Tak co tedy?“

„Napadlo mě, jestli by se vám nechtělo pomáhat nám dál.“

„Už jsem vám řekla všechno, co jsem věděla.“

Bryant zvedl ruku. „Ano, to vím. Napadlo mě něco jiného.“

„Pokračujte.“

„Víte přece, jak je důležité, abychom to dítě dostali zpátky bezpečně a tak, aby o tom nikdo nevěděl? Že je to pro Irsko důležitější než co jiného?“

Kathleen přikývla.

„Aby se to našim lidem povedlo, budou potřebovat každou možnou pomoc.“

„A co já s tím?“

„Vy znáte v IRA hodně tváří. Kdybyste byla na místě, ohromně by to pomohlo.“

„Máte na mysli, že bych měla doprovázet doktora a kapitána Jarvise tam, kam půjdou?“

„V podstatě ano. Fakt, že jste žena, by taky nebyl na škodu.“

„Jak to?“

„Dítě, které cestuje s mužem a ženou, je daleko méně nápadné než dítě, které cestuje s dvěma muži.“

Kathleen chvilku zaváhala. „Ráda bych slyšela, co by tomu ti dva řekli.“

„Můžeme se jich zeptat.“ Bryant zvedl telefon a požádal Avedissiana a Jarvise, aby přišli.

Avedissian usoudil, že to není špatný nápad. Jarvis jenom podotkl, že to zní rozumně.

„Nuže?“ otázal se Bryant.

„Souhlasím,“ řekla Kathleen.

„Kdy se vlastně něco začne dít?“ zeptal se Jarvis, když dohadování skončilo.

„Téměř okamžitě,“ odpověděl Bryant „Víme přibližně, kde chlapec je. Vy, Jarvisi, odletíte dnes večer, zbylí dva zítra odpoledne.“

Jarvis se otázel, kam poletí.

„Do Spojených států,“ odpověděl Bryant.

„A co můj tým, jak se s ním spojím?“

„To vám povím, až budeme sami,“ řekl Bryant a otočil se ke dvěma ostatním. „Operace bude probíhat na bázi utajovaných informací. Každý se doví jen to, co musí bezpodmínečně vědět, jinak nic. Je to bezpečnější. Ten, kdo neví, kdo jste nebo co děláte, vás nemůže zradit.“

„Ale...“ začal Avedissian.

„Jakmile přijde čas, budete kontaktováni,“ přerušil ho Bryant a zamezil tím jakékoliv další otázce.

„A když něco nevyjde?“ naléhala Kathleen.

„Dostanete telefonní číslo. A teď už opravdu jděte.“

Avedissian a Kathleen se krátce po deváté rozloučili s Paulem Jarvisem a šli se dovnitř najíst. Přisunuli si stůl k oknu, aby

měli vyhlídku do zahrady, kterou teprve teď začal zahalovat soumrak velmi dlouhého letního dne. Avedissian se přistihl, že po Kathleen neustále ze strany pokukuje, a ta si toho nakonec povšimla. „Děje se něco?“ zeptala se.

„Ne, jen jsem tak uvažoval, jak pěkně jste se zotavila po všech těch zraněních,“ spokojil se s polopravdou.

„Díky vám. Jsem vám za to vděčná.“

„Já jsem v tom udělal moc málo.“

Kathleen vstala a přešla na druhou stranu pokoje. Přitom si Avedissian všiml, že i chůze se uvolnila. Z jejích pohybů vyzařovala taková vzrušující smyslnost, příznačná pro některé ženy po třicítce. Jistá životní zkušenost, osobitost a porozumění pro muže, to všechno společně je obdaří přitažlivostí, která zaujme muže stejného věku a někdy může být doslova neodolatelná pro dospívající mladé chlapce. Indiánské léto Kathleen O’Neillové, pomyslel si Avedissian.

„O čem to hloubáte?“ vyptávala se Kathleen, když postavila na stůl sklenice na víno.

„Uvažoval jsem, kdy jste asi byla naposledy opravdu šťastná,“ odpověděl Avedissian.

Kathleen ta otázka překvapila, ale neodmítla odpověď. „Myslím, že už to musí být tak deset, dvanáct let. Samozřejmě, měla jsem občas šťastný den, ale vy máte asi na mysli delší čas štěstí nebo uspokojení, ne?“

Avedissian přikývl.

„To bude asi tak všechno. Proč se ptáte?“

„Jen jsem to chtěl vědět.“

„Snažíte se zjistit, jestli mám nějaké výčitky svědomí?“

„Možná, já nevím, jen jsem se vás na to chtěl zeptat.“

„Předpokládám, že vy jako lékař spíte každou noc spánkem spravedlivých a se svědomím čistším než arktický sníh.“

„Já jsem vyhozený doktor. Říká se o mně, že jsem se dopustil vraždy dítěte. Moje žena si z toho zoufala a spáchala sebevraždu.“

„Ach, Bože,“ zděsila se Kathleen. „Neměla jsem tušení. To je hrozné.“

„Možná že jsem to neměl vyklopit všechno najednou. To mě tak trochu zasáhl ten váš posměšek o mém svědomí.“

„Povíte mi o tom?“

A tak Avedissian vyprávěl Kathleen O’Neillové o posledních třech letech svého života.

„Jak to vypadá, tak ani jeden z nás není zrovna miláčkem Štěstěny,“ uzavřela to Kathleen, když skončil.

Avedissian se usmál a dolil víno. „Tak na budoucnost,“ zvedl sklenici.

„Na budoucnost,“ odpověděla Kathleen.

Dojedli večeri a právě popíjeli kávu, když vešel Bryant a nesl v ruce nějaké papíry. „Doktor George Farmer s manželkou,“ oznámil. „Letí na dovolenou do Spojených států se svým synkem Davidem.“

„Ale kdo...?“

„David je syn jednoho z našich lidí. Setkáte se s ním až na letišti. Poletí s vámi a vstoupí na území Států na váš pas. Pak vám ho hned někdo odebere a dopraví ho zase přes Atlantik zpátky. Ale podle všech důkazů a dokladů dorazí do Spojených států doktor Farmer s manželkou a synem Davidem. A nikoho nepřekvapí, až se budou zase všichni tři společně vracet.“

„Až na to, že to bude jiný chlapec,“ poznamenala Kathleen.

Bryant kývl a zeptal se: „Máte ještě nějaké přání, než vám po-přeju dobrou noc?“

Avedissian, který na podobné otázky vždycky předtím odpovídal ne, tentokrát řekl: „Já ano. Přál bych si láhev Gordonova ginu, zásobu toniku Schweppes a jednu...,“ zarazil se a podíval se tázavě na Kathleen, která přikývla. „Ne, dvě broušené sklenice.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ řekl Bryant. „Ještě něco?“

Kathleen zavrtěla hlavou a Avedissian pravil, že už nic.

„Jak jste přišli na to, že je ten chlapec ve Spojených státech?“ zeptala se ještě Kathleen.

Bryant se ťukl ze strany do nosu. „Utajování informací... vzpomínáte si?“ A odešel.

Už po pěti minutách přinesl jeden člen personálu všechno, co si Avedissian objednal. Kathleen si vzala svou sklenici a zeptala se: „Na co se napijeme teď?“

„Což se prostě jen napít?“

Necelých pět mil od místa, kde nad svými drinky seděli Avedissian a Kathleen, si v jistém hotelovém pokoji netrpělivý Fin –

barr Kell dal pořádný lok. „Tak kde sakra je?“ zasyčel a už po třetí ve třech minutách se podíval na hodinky.

„Už by tady měl bejt,“ řekl zbytečně Nelligan, což Kella ještě víc dopálilo.

„To vím taky, že by tady už měl bejt!“ vyštěkl. „Éroplán už přistál před dvěma hodinama.“

Kellova podrážděnost hrozila výbuchem. Ve chvílích, jako byla tato, ho jeho postižení štválo nejvíc. Potřeboval by chodit sem a tam a ventilovat svůj nepokoj tělesnou aktivitou. Namísto toho mu, uvězněnému ve svém beznohém torzu, zbývalo jen nehybně čekat a kousat si nehty.

V odpověď na inzerát v *The Times* dostal pokyn, aby poslal svého agenta do Amsterdamu, kde obdrží další instrukce. K tomu účelu musel aktivovat člověka, který nikdy neměl žádný záznam o činnosti v Republikánském hnutí nebo sympatiích k němu. Aktivoval Tally Mana.

Pro ostatní svět byl Malcolm Innes počestně přitroublý účetní věkem ke čtyřicítce, s řídnoucími vlasy a bezvýraznými rysy. To všechno ho činilo pro tento účel přímo ideálním. Malcolm Innes byl člověk, který byl pro kdekoho jen sousedem v baráku. Byl ovšem také člověkem, který při třech různých příležitostech zanechal na různých veřejných místech svou aktovku, což mělo devastující důsledky. Malcolm Innes byl neviditelný muž, který se v minulosti pětkrát nenápadně postavil za záda známých zrádců. Ti pak skončili se sekáčkem na led v ledvinách. Malcolm Innes byl zkrátka Tally Man.

Pro Kella představoval Innes článek řetězu, který byl právě v tomto okamžiku nesmírně napnutý, protože měl víc jak hodinu zpoždění. Kellův plán počítal maximálně s devadesáti minutami, protože Američani mají přijít v jedenáct a on potřebuje čas, aby mohl strávit informaci, kterou mu přinese Innes, ještě než přijdou.

Jak Kell tušil, když Američané uslyšeli, o jakou sumu se jedná, vyrazilo jim to dech. Vždycky raději poskytovali menší sumy v určitých intervalech, než aby svěřili kontrolu nad velkým obnosem organizaci samotné. Bylo to trvalé jablko sváru, ale IRA na tom těžko něco mohla změnit. Američané trvali na tom, že se raději vydají přes Atlantik, aby tu operaci prodiskutovali, než učiní rozhodnutí. A jestli teď přijdou a Kell nebude

mít po ruce všechna fakta, budou mít dobrou výmluvu k tomu, aby ze všeho vycouvali. On bude vypadat jako fušerský amatér a Američané nasednou na první letadlo zpátky. Dopil sklenici a podal ji prázdnou Nelliganovi. „Nalej,“ poručil.

Právě když to chtěl Nelligan udělat, ozvalo se zaklepání na dveře. Kell zvedl ruku a oba čekali. Následovaly tři další údery a po krátké pauze ještě dva.

„Díky bohu,“ vydechl Kell. Nelligan otevřel dveře a pustil dovnitř Malcolma Innese.

Innes svíral v ruce aktovku a vypadal ušťvaně. Sundal si brýle a utíral z nich kapky deště.

„Něco se stalo?“ zeptal se Kell s obavami.

Innes zavrtěl hlavou. „Ale ne,“ odpověděl. „Jenom mě zdrželi na celnici. To se mi ještě nikdy nestalo, ale zrovna dneska se na mně úplně vyžívali. Dokonce mi vyndali všechny věci z tašky.“

„Ale neměli snad nějaký důvod, či ano?“ zeptal se podezíravě Kell. „Kdybych si jen na moment pomyslel,..."

„Ale ne, ne,“ ujistil ho Innes. „Pokud nepovažujete za ,důvod deset cigár a flašku alkoholu.“

Kell si viditelně oddechl. „Bols, co?“ zeptal se.

„To je absolutní pravda, pane Kelle... Aha, už vím...,“ řekl, protože nečekal, že Kell zažertuje.

Kell se podíval na hodinky. „Máme třicet minut času. Spusťte.“

Nelligan podal Innesovi pití. Ten s ním spěšně zapil dvě tablety prostředku na zažívání a teprve pak spustil: „Dorazil jsem do Schipholu na čas a hned jsem slyšel, jak mě vyvolávají k telefonu. Ten mě navedl k určitému taxíku před budovou a jeho řidič mě zavezl asi pět mil daleko od letiště. Asi tak po deseti minutách..."

„Čekali, jestli vás někdo nesleduje,“ přerušil ho Kell.

„... nás minul zelený mercedes a přes okénko nám předali vysílačku. Rozhovor pak probíhal přes telefon.“

„Viděl jste, kdo byl v tom mercedesu?“ zeptal se Kell.

„Ne, měl kouřová okna.“

„Ale oni vás viděli, že?“

„To ano.“

Kell se zamyšleně usmál a chvilku mlčky přemýšlel. Pak pokynul Innesovi, aby pokračoval.

„Chtějí, aby se to výkupné platilo kreditním převodem.“

„Jak?“

„Má se otevřít účet u téhle banky.“ Innes podal Kellovi list papíru. „A peníze se mají uložit na něj.“

„Účet na čím jméno?“ zeptal se Kell.

„To není důležité, ale s bankou se musí dohodnout ověřovací heslo, aby bylo možné ověřit, že byly peníze uloženy.“

„A potom co?“

„Pak se musí s bankou dohodnout další heslo, pro převedení peněz. Až budeme mít dítě, heslo jim sdělíme a oni si budou moct peníze převést na jakýkoliv svůj účet.“

„A co nám může zabránit, abychom popadli kluka a žádný heslo jim nedali?“ zašklebil se Nelligan.

„Jsem si jistý, že i tuhle možnost uvažili, Nelligane,“ poznamenal Innes ledově. „Nepřipadalo mi, že by to byli úplní amatéři.“

„To určitě nejsou,“ řekl tiše Kell a usmál se, jako kdyby pouze on znal ten důvod. „Ale to já přece jenom... taky nejsem.“

Innes pokračoval: „Do dvou dnů máte mít svého člověka v Chicagu. Má se ubytovat v hotelu Stamford, v pokoji číslo tři sta tři. Je už pro něj rezervovaný.“

„A dál?“

„Někdo se s ním spojí a umožní mu spatřit toho chlapce. A do čtyřadvaceti hodin potom bude uskutečněna výměna.“

„Kde?“

„To si rozhodnou oni.“

„Přirozeně,“ uchechl se Kelly, jako kdyby ho to všechno nesmírně pobavilo.

„Rozkazy dávají oni,“ poznamenal Innes.

„Samozřejmě,“ usmál se Kell ještě víc. Jeho oči, zvětšené tlustými skly brýlí, mrkaly s neúprosnou pravidelností ještěřky, zatímco přemýšlel o všem, co vyslechl.

„Bude samozřejmě problém, jak po předání dostat chlapce ven ze země,“ podotkl Innes.

Kell na něj pohlédl, jako kdyby byl mentálně postižený. „Inu, v tom snad nám naši američtí přátelé budou schopni pomoci, nemyslíte?“

Přesně v jedenáct se ozvalo smluvené zaklepání na dveře a do pokoje byli vpuštěni tři pánové. Všichni si začali navzájem po –

třásat rukama. Ti tři se představili jako Shelby, Bogroless a Roker. Kell nabídl Američanům whiskey. Shelby, jejich vůdce, pomešší tmavovlasý muž v šedém obleku a žluté hedvábné košili, která hrozila, že mu na břicho praskne, přikývl. „Dám si taky kapku irské.“

Jeho předpoklad se ukázal jako mylný. Kell přikázal Nelliganovi, aby zazvonil a objednal láhev Jamiesona. Pozvedl svou sklenici směrem k Američanovi a vysvětlil mu: „Tohle je skotská.“

Američana Kellovy chutě, co se týče pití, mírně pobavily a Kell, aby si hosty získal, předstíral, že se taky náramně baví. Požadavek irské whiskey si zapamatoval a hned si toho chlápka oklasifikoval jako Yankee Paddy, což byl Kellův hanlivý termín pro Američany poblázněné romantickými představami o starém Irsku.

Ale bylo celkem jedno, co jsou zač, důležité teď byly peníze. Zbývala jen otázka, jak to s nimi nejlíp skoulet. Jak rozhovor plynul, bylo celkem jasné, že druhý chlapík, Bogroless, je přibližně ze stejného těsta jako Shelby. Třetího muže, Rokera, nebylo snadné odhadnout. Ten nebyl typický Y. R, na to byl příliš klidný, rezervovaný, vlastně trochu jako Innes, prostě účetní. A pravděpodobně jím taky byl. Kell usoudil, že on je mezi nimi ten chytrák.

Shelby promluvil: „Veliteli, vy jste nás požádal o spolupráci na získání značné peněžní částky, přímo obrovské peněžní částky.“

„Svoboda Irska není zadarmo,“ podotkl Kell.

„Opravdu si myslíte, že by se jí tím mohlo dosáhnout?“

Kell nasadil rétoriku vlastence a začal Američanům líčit celý plán. Čím déle mluvil, cítil, že se mu daří o schůdnosti operace přesvědčit Shelbyho a Bogrolesse, ale starosti mu dělal Roker. Ten seděl a v jeho tváři se neznačil vůbec žádný výraz, až na chladný a tvrdý pohled, který nespustil z Kella ani na okamžik.

„Upřímně řečeno, veliteli, ta požadovaná částka je opravdu příliš vysoká. Nemáte jiný způsob, jak ji získat?“ zeptal se Shelby.

„Minulý týden se právě o něco takového pokusilo dvanáct našich statečných chlapců,“ pravil Kell. „Včetně mého drahého osobního přítele.“

„Slyšeli jsme,“ pravil soustrastně Shelby. „Tragédie, naprostá tragédie.“

Bogroless souhlasně pokýval hlavou. Roker, který nepřestal pozorovat Kella, zřejmě nebyl tím, co slyšel, nijak viditelně dojatý.

„Slyšel jsem, že to byli příslušníci INLA, kdo provedl to přepadení,“ promluvil vůbec poprvé Roker.

„Ano, to je pravda,“ přitakal Kell. „Tahle operace je tak významná i proto, že jsme se rozhodli odložit staré spory a pracovat společně. Tak je to veliké.“

Shelby trochu stísněně prohlásil: „Víte, veliteli..., možná že bychom mohli dát tu sumu dohromady, ale znamenalo by to nesmírné vypětí a řadu půjček. Abych to vyjádřil přesně, NORAIID by to úplně vykrvácelo. Kdyby ta operace nevyšla, nikdy by už žádná další nebyla.“

„Tohle musí být pro nás pro všechny poslední operace,“ prohlásil Kell.

„Právě o tom byste nás měl přesvědčit,“ pravil Shelby. „Opravdu věříte, že výměnou za toho chlapce odtáhnou Britové z Irska?“

„Ano, věřím.“

Ted' se do toho vložil Roker. Měl chladný, nevzrušený hlas, který odpovídal jeho vzhledu. „Pane Kelle, existuje řada názorů, které tvrdí, že Britové tohle nestrpí a že v Irsku namísto triumfu, který slibujete, propukne krvavá občanská válka. Co tomu říkáte?“

„Myslím, že mají pravdu,“ připustil k všeobecnému podivu Kell. Dokonce i Roker si dovilil maličko pozvednout obočí. „Chcete tím říct, že hodláte úmyslně zatáhnout Irsko do občanské války?“ zeptal se.

Kell pomalu zavrtěl hlavou a shovívavě se usmál, jako kdyby měl před sebou třídu školáčků. „Ne,“ řekl. „Všichni ti lidi zapomínají na jednu věc. Britové přece celou záležitost utajují. To pracuje v náš prospěch, chápete? Když Britové přistoupí na naše podmínky, dostanou toho chlapce zpět, aniž by se tisk a veřejnost vůbec něco dověděly. Zachovají si tvář a přitom dostanou svého kluka nazpátek a my všichni víme, co tohle pro Brity znamená.“

Tomu, co Kell vykládal, začínali Američané rozumět. Shelby se zeptal: „Chcete tvrdit, že svět by se vůbec nemusel dovědět, že Britové podlehlí vydírání?“

„To je ono,“ souhlasil Kell, jako kdyby žáčci konečně došli ke správnému výsledku.

„Jak by se mělo provést předání výkupného?“ zeptal se Roker.

Kell mu to pověděl.

„Jestli máme dát souhlas, museli bychom o tom být ve všech stádiích podrobně informováni a mít kontrolu nad penězi až do chvíle, kdy získáme úplnou jistotu,“ promluvil Roker.

„Budeme pracovat společně,“ souhlasil Kell.

„Omluvte nás na chvílku, veliteli,“ požádal Shelby. Všichni tři Američané se odebrali do vedlejšího pokoje a šepem se tam dohadovali, zatímco Kell, Nelligan a Innes čekali.

„Co jste myslel tím, že jste ztratil drahýho přítele z INLA, pane Kell?“ zašeptal Nelligan.

„Drž hubu,“ zasyčel na něj Kell.

Američané se vrátili. Shelby se postavil doprostřed pokoje s Bogrolessem a Rokerem po boku. „Souhlasíme,“ oznámil Shelby. „Budeme to financovat.“

„Tak to si žádá oslavu,“ zvolal Kell. „Nelligane, sklenice!“

Bylo rozhodnuto, že za NORAIID se ujme jednání Roker a Innes poletí do Států zastupovat zájmy IRA. Kell navrhl, aby se Innes odebral s Američany do jejich hotelu a dohodl s Rokerem detaily ohledně výměny.

„Na svobodné Irsko,“ zakončil Shelby večer přípitkem. Kell se usmál a zvedl sklenku.

Když Američané odešli, zeptal se Nelligan Kella, jestli si přeje ještě trochu skotské whisky. Kell zavrtěl hlavou a řekl: „Ještě toho máme dost na práci. Potřebuju mluvit s Harriganem v Anglii a potom chci vidět Reagana. Ale nejdřív zavolej Long House... Musíme zjistit, jestli volala ta ženská.“

Avedissian nemohl spát. Házel sebou a obracel se, až nakonec vstal a šel se podívat z okna do zahrady. Koupala se v měsíčním světle a schovávala se do bledých stínů jako scéna z nějaké cizí planety, na kterou ještě lidská noha nev kročila. Květiny ztratily svou barvu a stromy svůj pevný tvar, všechno bylo abstraktní jako ve snu. Bylo úplné ticho... až na tiché škrábání, které se kdesi za ním ozývalo. Ohlédl se a spatřil, že se klika dveří pomalu hýbe.

Přeběhl po špičkách pokoj. Přitiskl se zády ke stěně vedle dveří a čekal, až se otevřou. Zrychlil se mu puls. Když se stínová figura vynořila, vymrštil Avedissian paži a zaklesl ji kolem jejího krku v pevném sevření. Ale to, co popadl, bylo hladké a měkké a vonělo to parfémem, který znal. „Kathleen!“ vykřikl. Pustil ji a sáhl po vypínači.

„Ne, nerozsvěcujte.“

„Omlouvám se. Nevěděl jsem...“

„To byla moje vina. Udělala jsem hloupost.“

„Jste v pořádku? Neublížil jsem vám?“ zašeptal a uchopil ji za ramena.

„Jsem úplně v pořádku. Jenom si připadám pitomá, to je vše.“

„Ale proč? Proč jste vlastně...“

Kathleen vzhledla a Avedissian teprve teď uviděl v měsíčním světle od okna celou její tvář. „Prostě hloupost. Nemohla jsem usnout, tak jsem

si myslela, že bychom si mohli popovídat. Jenomže pak jsem si uvědomila, že už třeba dávno spíte, proto jsem chtěla jenom potichu nakouknout a přesvědčit se.“

Avedissian se ve tmě usmál a prozradil jí, že ani on nemohl spát. Právě stál u okna a díval se ven.

„Můžu se k vám připojit?“

„Samozřejmě.“

„Je tam takový klid,“ zamumlala.

„To jsem si taky říkal,“ souhlasil. „Ale když vás nic nerozptyluje, často se vracejí minulé provinění a začnou vás strašit.“

„Ticho žaluje.“

„Ale my teď máme každý svého zpovědníka,“ poznamenal Avedissian.

Kathleen se usmála a ukázala do zahrady na kočku, která se kradla přes trávník a číhala na nějakou kořist. Oba se odmlčeli a pozorovali ji, než jim zmizela někde v houští. Kathleen se zeptala: „Tak mám začít?“

„Jestli chcete.“

„Ani nevím kde, Otče, protože jsem velká hříšnice. Někdy mám pocit, že jsem celý život prožila jako oběť okolností. Dobrovolná oběť, protože jsem se proti nim nevzepřela.“

„A to je vaše vina?“ zeptal se Avedissian.

„Myslím, že ano. Myslím, že když vidíte, že se děje něco špatného, a nesnažíte se tomu zabránit, že je to skoro takový hřích,

jako kdybyste to dělal sám, možná i horší, protože se pak můžete vymlouvat, že jste naprosto nevinný.“

„To mluvíte o svém bratrovi?“ zeptal se Avedissian.

„Asi ano. Chápejte mě, já si přeju, aby Irsko bylo svobodné, tak jak jsem si vždycky přála. Přeju si, aby už skončily všechny ty křivdy ze strany Severu, a přeju si, aby Britové odešli. Jenomže když pak jde do tuhého, ztrácím odhodlání.“

„Tomu nerozumím.“

„Martin za mnou přišel vždycky, když někoho potřeboval, a já ho vždycky přijala, ale ne proto, jak si představoval, že bych sdílela nadšení pro jeho činnost, ale prostě proto, že je můj bratr a mám ho ráda.“

„V tom nevidím nic špatného.“

„Ale bylo to špatné. Chápejte, já jsem ho nechala věřit, že souhlasím s jeho přesvědčením, že neexistuje žádná jiná cesta, jak dosáhnout cíle. Rozum mi říkal, že má pravdu, a stále mi to říká. Jenomže moje srdce mi

pořád napovídá, že ta cesta je nesprávná. A tohle byl ten hřích. Že jsem mu to nikdy neřekla, nikdy jsem ho nepřesvědčovala o tom, co cítím. Prostě jsem se tomu vyhnula a hrála si na vzornou sestřičku.“

„Ale teď přece děláte něco pozitivního?“ namítl.

Kathleen se na něj zahleděla a nepřítomně se usmála. „Jste hodný člověk, Avedissiane. Mimochodem, co je to za jméno?“

„Arménský dědeček,“ vysvětlil jí.

„A jaké vy máte hříchy?“ zeptala se Kathleen.

Pokrčil rameny. „Drzost, když mám navrch, a slabost, když prohrávám.“

„To snad platí pro celou lidskou populaci,“ mínila.

„Je jen otázka, do jaké míry je to správné.“

Kathleen se zachvěla a Avedissian jí položil ruku kolem ramen. Provedl to nejistě a také ona jako by na okamžik ztuhla, ale to přešlo. Uvolnila se a opřela mu hlavu o prsa. „To už je hodně dávno, co mě někdo takhle držel.“

„Omlouvám se, jestli jsem neměl.“

„Myslíte si, že jsem přitažlivá?“ zeptala se nejistě.

„Víc než to. Jste překrásná.“

„Je mi přece čtyřiatřicet let.“

Políbil ji do vlasů a ještě jednou to opakoval.

„Víte, tak strašně dávno už mi nikdo něco takového neřekl.“ Kathleen vzhledla, Avedissian k ní přiblížil ústa a něžně ji políbil. Cítil, jak pootevřela teplé a vlahé rty.

Trošku se odtáhla a opřela se rukama o jeho hrud'. „Už bych měla jít zpátky do pokoje,“ zašeptala. „Děkuju, že jste si se mnou povídal.“

Avedissian se usmál a zašeptal: „Dobrou noc, Kathleen O’Neillová.“

Díval se, jak se za ní zavřely dveře, a znovu se obrátil k oknu, aby se ještě potěšil pohledem na zahradu, než půjde spát. Začalo pršet, nejdřív pár kapek, ale pak vytrvale. Vlezl do postele a poslouchal, jak kapky ťukají do listů. Někde ve tmě zahoukala sova, ale on už měl teď pocit tepla, pohody a bezpečí.

## KAPITOLA SEDMÁ

PRŠELO I CELÝ DALŠÍ DEN. Když Avedissian s Kathleen přecházeli ten kousek cesty od letištního autobusu ke schůdkům Boeingu

747 TWA, museli si vyhrnout límce. Malý David se s nimi, k jejich úlevě, cítil jako doma, což Avedissian přičítal tomu, jak si Kathleen dokáže získat děti. Strávili s ním a jeho rodiči na letišti pouhou hodinu, ale to úplně stačilo. Spokojeně se Kathleen držel za ruku, když stoupal k zadnímu vchodu do letadla po schodech, které pro něj měly příliš vysoké stupně.

Po předních schodech v téže chvíli stoupali tři Američané, kteří měli za sebou schůzku s Kellem. Jakožto cestující „diplomatické třídy“ těžko přijdou do styku s Farmerovou rodinou, která cestovala mezi obyčejnými pasažéry. Ostatně by to bylo nevhodné, protože se navzájem neznali. Tato náhodná hra osudu tedy vyšla naprázdno.

Po dvou hodinách letu přes Atlantik David usnul, takže si Avedissian s Kathleen mohli nerušené povídat. „Myslíte, že cestujeme do Států proto, že ti únosci jsou Američani?“ zeptala se Kathleen.

Pokrčil rameny. Sám o tom také uvažoval, ale musel přiznat, že nedošel k žádnému závěru. „Vypadá to logicky, ale může to mít i jiné důvody. Únosci třeba odhadli, že Irové dokážou tu záležitost financovat jen s pomocí amerických peněz. Třeba považují za nejlepší, když obchod uskuteční poblíž nějaké banky.“

„Takže jejich národnost může být jakákoliv?“

„Asi ano.“

„A proč zrovna Chicago?“ ptala se Kathleen. „Nebylo by rozumnější vybrat si nějaké město na východním pobřeží?“

„Hádám, že nechtějí nic riskovat. Chicago je tak uprostřed Států. To jim poskytuje možnost přesunu na sever, na jih, na východ či na západ, jak bude třeba.“

Přestali hovořit, protože se jich letuška přišla zeptat, jestli nechtějí něco pít. Oba odmítli.

„Přála bych si, abychom už byli na zpáteční cestě,“ poznamenala Kathleen, když kapitán provedl malou korekci směru.

Avedissian se zeptal: „A víte, co bych si přál já? Přál bych si, abychom byli skutečně manželé Farmerovi, kteří cestují se synkem Davidem na dovolenou do Států.“ Opřel si hlavu o opěrku a zavřel oči. Potěšilo ho, když ucítil, že mu Kathleen stiskla ruku.

Letadlo přistálo v Chicagu na čas a čekala tam na ně paní, která si převzala Davida. Popřála jim šťastnou cestu a zmizela v davu v hale. Udalo se to tak rychle, že to Kathleen úplně zaskočilo. Smutně hleděla za

dítětem, které se ztrácelo mezi postavami a krácejícíma nohama davu na letišti.

„Aspoň nejsou žádné problémy s loučením,“ poznamenal Avedissian.

„Asi je to tak lepší,“ připustila.

Před letištěm si najali žlutý taxík. Když dojeli k hotelu, hned viděli, proč byl vybrán. Byl obrovský. Kathleen musela zvrátit hlavu úplně dozadu, aby dohlédla na vrchol věžovité stavby. „Anonymní bydlení pro anonymní lidi,“ usoudila.

Nádech vzrušení, který poznamenal začátek jejich cestování, se už otupil dlouhým letem i skutečností, že jim teď začíná další období čekání. Bryant jim dal před odjezdem z Belfastu na londýnské letiště instrukce, aby jeden z nich zůstával pořád v hotelu. Druhý neměl být venku déle než dvě hodiny.

„Máte hlad?“ zeptal se Avedissian, když si vybalili to málo věcí, co měli s sebou.

„Spí? Jsem unavená.“

„Já bych se rád trochu prošel.“

„Já ven nepůjdu.“

Když se Avedissian vrátil z krátké procházky ulicemi kolem hotelu, Kathleen už tvrdě spala. Stejně ho vyčerpalo dusné ovzduší, takže se rád vrátil do klimatizovaného pokoje. Šel se osprchovat a snažil se chovat pokud možno tiše.

Po celý příští den nedostali žádný vzkaz a už z toho začínali být nervózní. Neměli chuť se navzájem opouštět, takže strávili skoro celý den tím, že seděli v pokoji a povídali si. Nebylo to sice nepříjemné, ale v duchu si oba byli vědomi, že neustále čekají, až se něco bude dít, a už na ně na oba začíná padat tíseň,

V sedm večer si Kathleen postěžovala: „Opravdu by nás takhle dlouho neměli nechávat beze zpráv.“ Sotva to dořekla, zazvonil telefon a vystupňoval jejich napětí. Avedissian zvedl sluchátko. Byl to Paul Jarvis.

„Sejdeme se v baru hotelu Regency v půl osmé,“ řekl. „Je to od vás tři bloky na západ.“

Když tam dorazili, hned upoutala jejich pozornost nějaká Američanka, která vévodila u baru. Byla to zralá třicátnice, jejíž zadek přetékal přes barovou židličku a natřásal se při každém jejím přehnaném gestu, kterým doprovázela své výklady.

Za posluchače měla převážně starší pány, kteří na ní viseli očima. Její řečnění nebylo ani tak důležité, ale hlavně hodně hlasité. Bylo zřejmé, že se se všemi pány popořadě snaží flirtovat.

Vedle ní posedával hubený čtyřicátník, a když žena čas od času sáhla na pult po balíčku s cigaretami, pohotově jí zapálil a ona si ho zase přestala všimnout. „Dlouhá léta manželova utrpení,“ usoudil Avedissian.

Objednal Kathleen i sobě gin s tonikem a po pěti minutách si k nim přisedl Paul Jarvis.

Avedissian schválně vybral stůl dost daleko od baru, a tak mohli mluvit bez obav, že je někdo uslyší. „Tak co, už má tvůj tým toho chlapce?“ zeptal se.

„Ještě ne,“ odpověděl Jarvis.

„Ale víš, kde asi je?“

„Ne tak docela.“

„Ale...“

„Z toho, co říkal Bryant, jsem vyrozuměl, že je v plánu dostat chlapce od IRA až po té výměně. Myslí si, že to bude snadnější, než vyjednávat zároveň s únosci i s Iry. Další problém je NO-RAID. Nevíme, jaký postoj si zvolí. Jedná se o hromadu peněz.“

„A co chceš, abychom dělali my?“ zeptal se Avedissian.

„Za prvé ti musím předat tohle,“ podal mu Jarvis zalepenou obálku a prozradil, že v ní jsou letenky pro ně dva a pro chlapce. Avedissian ji pečlivě uschoval do náprsní kapsy.

„A co únosci?“ zeptal se. „Už víš, kdo to je?“

„Všechno pátrání bylo marné. Vypadá to, jako by předem záměrně nastražili řadu falešných stop. Ať je to kdo chce, určitě to nejsou žádní amatéři. Na to jsou příliš fikaní.“

„A co Irové?“ vyptával se Avedissian.

„Tak to je náš trumf,“ odpověděl Jarvis. „Víme, kdo je jejich vyjednávač, a víme, kde je. Jeho jméno je Innes a bydlí ve Stamfordu.“

„Jak jste na něj přišli?“

„Špióni od Bryanta z Londýna.“

„Takže tys byl ve spojení s Londýnem?“

„Jistě,“ přisvědčil Jarvis. „Bez Bryantových pokynů se nesmí nic dělat.“ Obrátil se na Kathleen a zeptal se jí: „Vy jste někdy něco slyšela o tom chlápku Innesovi?“

Kathleen přikývla. „Malcolm Innes. Má přezdívku Tally Man. Vypadá, že by mouše neublížil, ale je to pěkně nebezpečný chlap.“

„Můžete ho nějak popsat?“

Kathleen se o to pokusila.

„Tak to bude on,“ souhlasil Jarvis. „Můžete o něm říct ještě něco?“  
Zavrtěla hlavou a řekla, že ne.

„Je tu od IRA ještě někdo další?“ zeptal se Avedissian.

„Oficiálně ne,“ řekl významně Jarvis.

„Ale ty si myslíš, že by mohl být?“

„Co bys řekl ty?“ zareagoval Jarvis.

Avedissian přikývl a pak se zeptal: „Už únosci Innese kontaktovali?“

„Ano. Právě proto jsem vám volal. Dnes odpoledne se mu ohlásili telefonem a doporučili mu, aby se šel večer podívat na baseballový zápas.“

„Takže k výměně by mělo dojít dnes večer?“ zeptala se Kathleen.

„To nemyslím,“ odpověděl Jarvis. „Na jednání o podrobnostech výkupného nebylo dost času. Hádám, že si jak NOROID, tak Irové vyžádali, že chtějí zboží vidět, než ho koupí.“

„Takže to dítě by se mělo objevit na stadionu?“

„Patrně, ale taky je možné, že chtějí stadion využít jen jako hodně zalidněné místo srazu a Innese pak dopraví jinam.“

„Vy tam půjdete?“

„Půjdeme tam všichni. Víme, kde bude sedět Innes, ale nevíme, kdo tam bude s ním. Proto chci, slečno O’Neillová, abyste se tam porozhlédla vy. A řekla, jestli někoho poznáváte.“

Kathleen souhlasila a Avedissian se zeptal, co má dělat on.

„Prostě být po ruce,“ řekl Jarvis.

Innes dostal od Rokera, instrukce, že nesmí udělat nic, aniž by o tom NOROID předem informoval. Zašel tedy do telefonní budky na ulici a zavolal na číslo, které mu Roker dal. Pověděl mu, že mu únosci zavolali, a prozradil mu podrobnosti o vstupence a místu, kde bude sedět.

„Nic jiného neříkali?“ ptal se Roker.

„Nic jiného,“ potvrdil Innes.

To byla pravda ve chvíli, kdy s ním mluvil, ale když pak odcházel z hotelu na zápas, zastavil ho poslíček a podal mu dalekohled a obálku. Innes ji otevřel v taxíku. Byla v ní bílá karta s kódem. Ten zněl: „Sekce J, sedadlo L-17.“ Zkontroloval svou vstupenku a viděl, že je to v jiné části stadionu. Tak takhle to je, dávají mu možnost spatřit chlapce na druhé straně stadionu dalekohledem.

Innes se prodral davem u stánku s popkornem a vyšplhal se po příkrém svahu ke své řadě. Dovolil se a řádka kolen se vychýlila doleva, aby mohl projít. Právě se usadil, když ucítil na rameni ruku a nějaký hlas mu promluvil do ucha: „Jste na to dobře vybavenej.“ Byl to Roker.

Innes se napolo otočil a vyrozuměl, že Roker mluví o jeho dalekohledu. Pověděl mu, jak k němu přišel.

„Dali vám ještě něco jiného?“

Innes mu ukázal kartu.

„To by nám mělo stačit,“ zašeptal Roker.

„Neplet’te se do toho!“ zasyčel Innes. Poslední věcí, kterou potřebuje, by bylo šaškování nějakých fušérských amatérů;

Roker mu stiskl pevně rameno a naklonil se k jeho uchu: „Tak poslouchajte, Innesi! Jsou to naše prachy! Spousta našich lidí se kvůli nim zadlužila. Jestli je sebemenší šance, že bychom toho kluka mohli dostat, aniž bychom se dali oškubat, tak do toho musíme jít!“

„Ti lidé nejsou žádní amatéři!“ namítl Innes. „Mohl byste celou záležitost úplně podělat!“

„Tak si tu dřepte na zadku a čekejte!“ zasyčel Roker, zvedl se a odcházel ze svého místa.

Innes se rozhlédl po svých sousedech, aby zjistil, jestli tlumená rozepře s Rokerem neupoutala něčí pozornost. Ale nezdálo se. Nalevo od něj seděla čtyřčlenná rodinka a napravo chlapec s děvčetem. Před ním se dva páry středních let spolu dělily o jídlo a pití a za ním seděl chlapík, který své ženě nebo přítelkyni hlasitě vykládal, proč je podle jeho názoru Johnson lepší nadhazovač než Schwarz.

Příkré hlediště nedělalo Innesovi dobře, odjakživa špatně snášel výšky, a teď seděl na nejvyšší plošině strmě uspořádaných řad. Prudce ozářená hrací plocha, kde se právě představovali hráči, se mu zdála neskutečně hluboko.

Po ohlášení jmen hráčů následoval pokaždé ryk obecenstva. Každý jednotlivý hráč se představil tím, že se proběhl po hrací ploše a poděkoval zdviženýma rukama za potlesk. Innes přiložil dalekohled k očím a zaměřil jej na jednoho z nich, jak tam stáli v řadě. Chlapík nervózně přešlapoval a s vytrvalou pravidelností žvýkal. Spatřil i řetízek, který měl na krku, a rozeznal medailon sv. Kryštofa.

Koutkem oka se přesvědčil, že veškerá pozornost je teď soustředěná na hrací plochu. Zase si nasadil k očím dalekohled a pomalu ho stočil k sektoru „J“. Sedadlo L-17 nebylo obsazené a stejně tak sedadla po obou

jeho stranách. Čtyři nebo pět řad za volnými místy a trochu doprava procházeli řadou tři muži. Innes zjistil, že jeden z nich je Shelby, člověk, který vedl delegaci NORAIID v Belfastu. Tiše zaklel, ale pak zpozoroval, že se za ním někdo cpe do řady. Roker se vracel na své místo.

Téměř nepozorovaně se nad stadionem rozprostřela temnota a vyloučila všechen ostatní svět, až na hrací plochu. Úder pálky vyvolal na tribunách vzrušené zavinění a uvedl drobné zářivé figurky na hřišti do pohybu. Pálkař běžel na plné pecky a bezpečně přistál na druhé metě. Míč vklouzl do chytačovy lapačky přesně na čas a pomalým obloukem se vrátil na trávník, kde ho nahazovač chytil ve vzduchu. Vyplivl do prachu proud tabákové šťávy, srovnal si čapku na hlavě a přichystal se k dalšímu hodu.

\* \* \*

Z bezpečné vzdálenosti Innese pozorně sledovali Jarvis s Avedissianem a Kathleen. „Neznáte toho člověka, co sedí za Innešem?“ zeptal se Jarvis Kathleen.

„Nikdy jsem ho neviděla,“ odpověděla.

„Myslíš, že je to některý z únosců?“ ptal se Avedissian.

Jarvis zavrtěl hlavou. „Ne, to už by teď něco dělali. Tihle dva někoho čekají společně. Ten člověk musí být buď z NORAIID, nebo taky z IRA.“

Rev obecenstva přivítal první home run hry. Všichni vstávali a tleskali a zakryli Jarvisovi pohled na Innese. Když se zase usadili, Avedissian se k Jarvisovi naklonil a zašeptal: „Innes nesleduje hru!“

„Jak to?“

„Pozoruje někoho na druhé straně stadionu.“

Jarvis se zadíval na Innese a sledoval směr jeho pohledu. Pochopil, co Avedissian míní. Innes pozoroval dav v dolní části protějšší tribuny. Jarvis si nasadil dalekohled a snažil se napodobit úhel Innesova dalekohledu. Našel prázdná sedadla. „Čekají na někoho, kdo má přijít na druhou stranu,“ sdělil Avedissianovi. „Podívej se na řadu L.“

Avedissian se podíval a pak předal kukátko Kathleen.

Jarvis ji požádal, aby si prohlédla lidi v okolí prázdných sedadel, jestli tam neuvidí nějaké známé tváře. Nepoznala nikoho povědomého.

„Podívejte se pořádně!“ naléhal.

„Myslíš, že až únosci přivedou toho chlapce, mohli by se pokusit o jejich přepadení?“ zeptal se ho Avedissian.

„Je to možné,“ odpověděl Jarvis. „Záleží na tom, kdy dostal Innes zprávu o tom, kde chlapec bude, a jestli on nebo jeho partneři z NORAIID měli dost času nějakou takovou akci přichystat.“

„Říkal jsi, že ti únosci jsou mazaní,“ namítl Avedissian.

„To mě právě mate,“ odpověděl Jarvis. „To by od nich byla pěkná hloupost.“

„Někdo přichází na prázdná místa,“ hlásila Kathleen a vrátila dalekohled Jarvisovi.

Spatřil postavu muže v tmavomodrém tříčtvrtečním kabátě a s baseballovou čapkou na hlavě, jak si razí cestu řadou a sedá si na prázdné místo. Byl však sám. „Tomu nerozumím,“ zaváhal Jarvis a pro jistotu si zkontroloval Innese. Ten se stále díval na totéž místo. „Po chlapci ani památka.“

Pak se na člověka v bundě podíval Avedissian. Muž si vytáhl z kapsy sáček buráků a tvářil se, jako by napjatě sledoval hru. Avedissiana zaujala jeho čapka. Nebylo na ní logo žádného z hrajících mužstev. Zato na ní byl světle modrý štítek s číslem F-B9. „Ta čepice!“ zašeptal. „Mrkni se na tu jeho čepici!“

Jarvis se podíval a okamžitě pochopil. Stočil dalekohled na sekci F a na sedadlo B9. Tam seděl vedle ženy s tmavými brýlemi malý chlapec. Byl teple oblečený a vypadal dost unavený. Na klopě měl malý odznáček s Union Jackem.

„Ježíš zaplakal,“ zamumlal Jarvis. Podal dalekohled ostatním, aby se také podívali.

Avedissian uslyšel, jak se Kathleen ostře nadechla. „Co se děje?“ zeptal se vyplašeně.

„Je tam chlap, který se dívá na nás!“ odpověděla.

Jarvis se podíval a poznal, co Kathleen tak polekalo. Nějaký člověk v tmavém kabátě, sedící tři řady za ženou s chlapcem, se zřejmě polním dalekohledem díval přímo na něj. Jarvisův první impuls byl strhnout svůj dalekohled z očí, ale pak si uvědomil, že se ten člověk vůbec nedívá na něj. Pozoroval Innese. Cekal, jestli si Innes všimne kódu sedadla na baseballové čapce... a shledal, že ne.

„Máme čas!“ zašeptal naléhavě Jarvis Avedissianovi.

„Na co?“

„Chlapce tam budou držet tak dlouho, dokud Innesovi nedoručí ten kód na čepici. Možná že by se nám mohlo podařit jej dostat, než to ten blbec vykoumá!“

„Myslíš, že bychom ho dostali sami?“ zeptal se Avedissian s obavou.

„Jenom kdyby byla opravdu reálná šance,“ odpověděl Jarvis. „V žádném případě nesmíme ohrozit chlapcovu bezpečnost. Ale můžeme tam doběhnout a zjistit, jaká je situace.“

Avedissian souhlasil.

„Prokristapána, budete opatrní!“ naléhala Kathleen.

„Musíme ze svých míst odcházet každý zvlášť,“ zašeptal Jarvis. „Dělej, jako když si jdeš pro pivo. Nesmíme ty kamarády odnaproti vyplašit.“

Avedissian čekal, až Jarvis odejde, a po chvíli nenápadně vstal a začal se prodírat řadou. Na konci řady se obrátil a usmál se na Kathleen. „Opatrně,“ naznačila ústy.

Našel Jarvise na galerii za tribunami. Běželi po ní okruhem tak dlouho, až narazili na slepou zeď. Vedle ní bylo schodiště. Vyběhli po něm nahoru a pak sestoupili na tribunu a hledali cestu dál. Vypadalo to však, že žádná není. Že tahle sekce stadionu je od další sekce naprosto izolovaná betonovou přepážkou na všech úrovních hlediště.

„Tamhle jsou dveře!“ Avedissian ukázal na modré dveře na zadní straně galerie. Běželi k nim, ale byly zamčené. Jarvis zaklel a vtom se za nimi ozval hlas: „Copak tu hledáte, hoši?“

Stál tam člen ostrahy.

„Ále, zrovna jsme zjistili, že je tady jeden náš kamarád z vojny, a tak se snažíme k němu dostat,“ odpověděl Jarvis s pohotovostí, kterou Avedissian musel ocenit. A co víc, mluvil s perfektním americkým akcentem. Avedissian v tu chvíli pochopil, proč Jarvise pro ten úkol vybrali.

„Jo, to budete muset jít ven a obejít to zvenčí,“ poradil jim strážný. „Jen to ohlaste chlapíkovi u vchodu, on vás pustí, když mu ukážete vstupenky.“

„Ale no tak, brácho, to by trvalo věčnost,“ žadonil Jarvis.

Strážný zaváhal, podrbal se na bradě, zatímco Jarvis na něj vrhal odzbrojující úsměv, a pak podlehl. Odepnul od opasku svazek klíčů a našel ten, který patřil k modrým dveřím. „Opovažte se někomu říct, že jsem vás pustil,“ zavolal za nimi, když prošli do další sekce. Jarvis vyběhl na okraj galerie a zvedl dalekohled k očím. Avedissian ho následoval. Oba byli udýchaní.

„Jsou tam ještě pořád?“ zeptal se Avedissian.

Jarvisovi to chvíli trvalo, ale pak řekl: „Jsou tam pořád. Můžeme to stihnout.“

Pokračovali v běhu kolem další galerie a málem se srazili s tlustou ženskou, která nesla v každé ruce pohár piva a v zubech pytlík s popcornem. Otočila se, že jim vynadá, ale nemohla. Bála se, že by jí balíčky upadly.

Urazili pěkný kus cesty, i když slalomovým stylem. Museli uhýbat před provozem, který jim křížil cestu. Někteří diváci mířili na toalety nebo ke stánkům s občerstvením, jiní se od nich vraceli. Mezi dalšími dvěma sekcemi nebyla žádná bariéra. Jarvis se modlil, aby nebyla žádná ani před tou poslední, kde seděl chlapec. Ale když tam doběhli, srdce mu pokleslo. Tyčila se tam betonová stěna.

„Tak tu snad musí být taky nějaké dveře,“ přesvědčoval ho Avedissian. „Jdi se podívat o patro výš. Já půjdu dolů.“ Pádil po schodech dolů, ale tam našel zase jen neporušenou stěnu. Zaklel a běžel zpátky nahoru. Dostal se až k Jarvisovi a zjistil, že ten dveře našel. Právě se snažil vyrazit je ramenem.

Avedissian viděl, že Jarvis vzbudil něčí pozornost, a tak se raději stáhl do pozadí. Když se Jarvis v zoufalství snažil vykopnout zámek, někdo tam zahulákal: „Hej, tenhle chlapík má zřejmě nějaký problém!“ Jarvis se ještě jednou vrhl proti dveřím, ale tím jenom přivolal víc obecenstva. „Neměl by někdo zavolat policii?“ navrhl tlust'och.

Zmínka o policii přiměla Jarvise opustit dveře a běžet zpátky na galerii, kde našel Avedissiana. „Nevyšlo to,“ prohlásil, když pádili dolů po schodech.

„Jo, viděl jsem,“ poznamenal Avedissian. „Přece jen to musíme vzít venkem.“

„Na to není čas,“ tvrdil Jarvis. „Musí existovat nějaká jiná cesta.“ Spěchal k zadnímu zábradlí stadionu a vyhlédl ven. Tam se, asi dva metry pod nimi, táhla vyčnívající betonová rampa. Byla úzká, ale byla to možnost. Řekl to Avedissianovi.

Avedissian se podíval ven a udělalo se mu nanic. Na této úrovni byli pořád ještě třicet metrů nad zemí. Jedno uklouznutí a je konec. „Já teda nevím...“

„To zvládnem!“ přesvědčoval ho Jarvis a rozhodl celou věc tím, že vylezl nahoru na zábradlí a spustil se na rampu. Avedissian se rychle ohlédl, jestli ho někdo nepozoruje, a následoval ho.

Oba stáli na rampě, těla přitisknutá k rovné zdi stadionu. „Dobrý?“ zeptal se Jarvis. Avedissian v odpověď jen cosi zabručel.

Jarvis začal postupovat po rampě. Avedissian čekal s tváří přiloženou k drsnému povrchu zdi a uvědomoval si, co všechno se může stát. Může spadnout a zlomit si vaz. Někdo je může zvenku zpozorovat a zavolat policii. Pomyšlení na drama hollywoodského stylu s policajty a hasiči ho vyděsilo tak, že se vzchopil k akci. Začal se sunout po rampě.

Rampa nebyla pod nohama úplně hladká, za ta léta se na ní nahromadily usazeniny betonových úlomků, prachu a smetí, takže pocit při každém našlápnutí byl zoufale nejistý. Snažil se předem si každý stup ošoupat podrážkou, ale Jarvis ho varoval: „Pozor, ať to na někoho dole nespadne a nepřivolá to na nás pozornost!“ Takže se Avedissian musel spokojit s neočištěnou rampou.

Než minuli betonovou přepážku a mohli se opět zachytit pevného okraje galerie, bušila už Avedissianovi krev v uších. Dovolil si jediný pohled dolů, ale hned toho litoval, protože mu v hlavě začalo všechno vířit. Na okamžik zavřel oči a přitiskl se tváří ke zdi, dokud se neuklidnil.

„Tak polez!“ naléhal na něj Jarvis, který se mezitím přehoupl přes zábradlí galerie. Chtěl podat Avedissianovi ruku, ale to už nebylo nutné. Oba muži seskočili na pevnou půdu galerie v sekci F.

„Co si to sakra...?“ ozval se ze stínu schodiště hlas a do světla se vynořil policista. Začal vytahovat pistoli, ale než se mu to povedlo, Jarvis po něm skočil. Uzemnil ho dvěma rychlými údery a zachytil ho, ještě než dopadl na zem. Zatáhl ho zpátky do stínu a opřel ho tam v koutě zády o stěnu.

„Tak jsme to dokázali,“ zvolal Avedissian.

„Pojďme.“

Běželi rychle k vrcholu schodiště, tam však Jarvis položil Avedissianovi ruku na rameno: „Ted’ už žádný běh,“ zadržel ho. „Odted’ musíme splynout s davem.“

Nenápadně, jak jen to za daných okolností bylo možné, postupovali směrem k místům, kde předtím viděli ženu s chlapcem. Jarvis se zastavil u stánku s hot dogy, kde nebyla fronta, a koupil dva. Jeden podal Avedissianovi a přikázal: „Dělej, že se právě vracíme na svá místa!“

Blížili se k horní části plošiny vedoucí k řadě „B“ a pohlíželi dolů. Jarvis přitom nedbale ukusoval ze svého hot dogu a předstíral, že se snaží ubrouskem zachytit jeho padající obsah. Avedissian se však už podíval na

daná místa a zjistil, že už se nemusejí namáhat. Sedadla byla prázdná; ani živáčka. Chlapec byl pryč. Přišli pozdě.

Jarvis vzal dalekohled a podíval se tam, co seděl Innes. Innes se díval přímo na něj. Na pár vteřin se ti dva muži na sebe dívali

přes světlem zalitou hrací plochu. „Stačilo ještě pár minut, sakra,“ zamumlal tiše Jarvis.

Avedissian náhle zpozoroval, že se za nimi něco děje, a usoudil, že policista asi přišel k sobě. Upozornil na to Jarvis. „Využijeme ta prázdná místa,“ zašeptal Jarvis. Avedissian prošel uličkou do řady, kde viděli ženu s chlapcem. „Sedni si zvlášť,“ zašeptal mu zezadu Jarvis, který už si svlékal bundu, aby co nejvíc změnil svůj vzhled.

Avedissian se spokojil s tím, že usilovně žvýkal svůj hot dog, aby působil nevinně, ale když dva policisté pomalu mýjeli konec řady a prohlíželi si ji, vyletěl mu puls na sto třicet. Jeden z nich se držel za bradu.

Napjatou chvilku pomohl přerušit další home run na hrací ploše a Avedissian jako všichni okolo vyskočil na nohy a řval: „Hurá, výborně!“ Spoléhal, že to zní přesvědčivě. Policista postoupil o řadu dál a Jarvis střelil po Avedissianovi pohledem. Ten zvedl oči k nebi jako díkůvzdání.

Zápas skončil a třicet tisíc lidí se začalo cpát k východu ze stadionu. Avedissian s Jarvisem je v té chvíli zbožňovali, protože jim zaručovali anonymitu. Když Avedissian mířil řadou k uličce, Jarvis mu špitnul, že by se měli rozdělit. Avedissian že by se měl vrátit k bráně, kterou bude vycházet Kathleen. On že půjde ven sám. Když se na vrcholu uličky rozcázeli, ještě dodal: „Setkáme se v parku u hotelu. Zítra v deset ráno.“

Než se Avedissianovi konečně podařilo obejít obvod budovy a prodrat se davu lidí, Kathleen už byla ze stadionu venku a čekala tam. „Přišli jsme pozdě,“ hlásil jí.

„A jste v pořádku?“ ptala se úzkostlivě.

Přitáhl ji k sobě. Teprve teď pocítil následky toho intenzivního napětí, kterým prošel.

„Tak pojďme zpátky do hotelu,“ navrhla. „Nebo máme ještě něco dělat?“

Jen mlčky zavrtěl hlavou.

Avedissian se svalil zády na postel a vydechl úlevou a požitkem z klimatizovaného ticha pokoje. Jako by to byl ostrov v moři, oáza v poušti. Kathleen mu přinesla pití a usadila se na kraj postele. „Tak jak to vlastně na tom stadionu probíhalo?“

Když jí pověděl o šplhání po římse, zděsila se: „To byl ale pěkně bláznivý nápad!“

„V tu chvíli to vypadalo jako dobrý nápad,“ řekl, ale sám se teprve teď zhrozil při myšlence, jak to dobrodružství mohlo dopadnout. „Páni, byl jsem podělanej strachem,“ přiznal se.

Kathleen mu láskyplně shrnula vlasy z čela a Avedissian na ni pohlédl. „Máš něžné ruce, má milá,“ řekl tiše. Kathleen se sklonila a lehce ho políbila na rty.

„Když jsem se podíval dolů a...“

„Pšš...“ zašeptala a znovu ho políbila.

Ted' už Avedissian ucítil, jak jsou její rty horké. Na oplátku ji k sobě přitáhl, pátral jazykem v jejích ústech a vzrušila ho skutečnost, že ona se neodtáhla. Projel jí rukou vlasy, vzal její obličej do dlaní a tázavě na ni pohlédl. Jen se usmála.

Zašeptal: „Moc tě chci.“

„Já vím,“ odpověděla tiše. Vstala z kraje postele, ale neodcházela. Místo toho začala odkládat oblečení a přitom po celý čas hleděla Avedissianovi do očí. Když byla svlečená, postavila se před něj a tiše se zeptala: „Ještě pořád mě chceš?“

Natáhl k ní ruce a strhl ji na sebe. „Strašně tě chci,“ mumlal. Cítil, že mu Kathleenina vášeň vychází vstříc. „Chci tě cítit celou, chci do tebe hluboko proniknout. Bože, jak moc tě chci.“

Když pak leželi v mlčenlivém vyčerpání, Kathleen otevřela oči a podívala se na něj. Avedissian se k ní natáhl a lehce ji políbil na rameno.

„*Post coitum omne animal triste*,“ zašeptala Kathleen.

„Po milování... je každý živočich... smutný?“ nejistě překládal.

Usmála se a přikývla.

„Nevěděl jsem, že máš klasické vzdělání.“

„Ty o mně nevíš ještě spoustu věcí.“

„Chci vědět všechno.“

Kathleen potřásla hlavou a zašeptala: „Na to nebude dost času.“

„Ale my si ho uděláme. Až tohle všechno skončí, můžeme...“

Položila mu prst na ústa. „Nemluv o budoucnosti.“

„Ale když já mám námitky, že se příliš zabýváš minulostí, a ty zase proti tomu, že myslím na budoucnost, tak potom všechno, co zbývá, je přítomnost,“ pravil.

„Ano, to je všechno, co nám opravdu zbývá,“ řekla zamyšleně Kathleen. „Polib mě.“ A Avedissian ji líbal.

V parku byl vodotrysk. Avedissian a Kathleen si k němu šli sednout, když čekali na Jarvise, protože odtamtud bylo dobře vidět na příchozí ze všech směrů. Přišli tam za deset minut deset, ale teď bylo čtvrt na jedenáct a Jarvis stále nikde. Začínali být znepokojení. Avedissian už podruhé vstal a obešel vodotrysk. Když se vrátil, znovu si zkontroloval hodinky.

„Myslíš, že se mohlo něco stát?“

Pokrčil rameny a zase si sedl.

Na jejich lavičku si přisedl starý pán, který otevřel igelitku, začal z ní vybírat kousky chleba a krmit ptáčky. Jinak si ničeho kolem sebe nevšímal. Když už se kolem nich shromáždilo celé hejno holubů, Avedissian navrhl Kathleen, aby se šli radši projít kousek dál. Pomalu obcházel vodotrysk a jemná mlha z vodních kapiček po jeho obvodu jim byla docela příjemná, protože slunce už začínalo silně hřát.

„Tamhle je,“ řekla Kathleen.

Avedissian vzhlédl a spatřil Jarvise, který k nim přicházel po široké cestě od brány. „Už bylo na čas,“ zabručel.

„Nezlobte se, že jdu pozdě,“ omlouval se Jarvis. „Musel jsem udělat nová opatření.“

„Ohledně čeho?“

„Ohledně všeho. Únosci se hned brzy ráno s Innesem spojili a oznámili mu, že chlapec nebude předán tady v Chicagu.“

„A kde tedy?“

„V Kansas City.“

„Proč ta změna?“ zeptala se Kathleen.

„Možná že je něco na stadionu znepokojilo, anebo je to úmyslná změna místa na poslední chvíli, aby si nikdo nenaplánoval nějaký promyšlený podraz. Teď na to nebude mít čas. Výměna má proběhnout dnes večer.“

„Takže musíme do Kansas City?“

„Není to žádný velký problém. Už jsem vám zabukoval let i hotel. Tady jsou letenky.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Kathleen.

„Asi hodinu.“

„Cestujeme všichni společně?“ zeptal se Avedissian.

„Já poletím první, vy později odpoledne. Spojím se s vámi, až budete na místě.“

„Víte, kde v Kansas City bydlí Innes?“ zeptala se Kathleen.

„Únoscí mu řekli, aby se ubytoval v hotelu Plaza. Náš tým by tam měl dorazit v předstihu a zajistit odposlech z pokoje. Proč se ptáte?“

„Jen tak,“ poznamenala Kathleen. „Tak mnoho štěstí.“

„Nápodobně. A na shledanou.“

Dívali se za Jarvisem, jak odchází z parku a zastavuje taxík. Kathleen se obrátila na Avedissiana. „Uvědomuješ si, že zítra touto dobou už bude možná po všem?“

„To je krásná myšlenka,“ odpověděl. Z náhlého impulsu se zastavil u stánku s květinami a koupil Kathleen jedinou rudou růží. Usmála se a řekla: „Tohle je taky krásná myšlenka.“

## KAPITOLA OSMÁ

AVEDISSIAN POHLÍŽEL DOLŮ na obrovskou plochou rozlohu středozápadní části Spojených států a poznamenal: „To je prý srdce Ameriky.“

„Tady žila Dorothy?“ řekla Kathleen.

„Prosím?“

„Čaroděj ze země Oz. Dorothy žila v Kansasu.“

„No ovšem, jsem to ale hlupák,“ odpověděl mírně sarkasticky Avedissian, což Kathleen pobavilo. „To byla má oblíbená knížka, když jsem byla malá. Dostala jsem ji k Vánocům od tety a udělala na mě ohromný dojem.“

„Tak u mě to byl Kozlík Billy,“ světil se Avedissian.

„To je tedy přiznání,“ řekla Kathleen.

Letadlo měkce přistálo na Mezinárodním letišti v Kansas City. Vypadalo to na krásný slunečný den, ale když sestoupili na asfalt a zasáhl je vlhký vzduch, museli přiznat, že to není tak pěkné, jak to vypadalo. Kathleen viděla, jak si Avedissian projel prstem pod límečkem, a přikývla: „Jo, to dusno je hnusné.“

Vzhledem k tomu, že přiletěli domácí linkou, nebyly letištní procedury nijak složité a ve chvílce už seděli v taxíku do Kansas City.

„Přijeli jste taky na ten sjezd?“ zeptal se taxikář.

„Ano,“ odpověděl Avedissian, i když si nebyl jistý, na co to přikývl, ale myslel si, že je to nejbezpečnější odpověď.

„Takže ste voba doktoři?“

Aha, tak ono se jedná o nějaký lékařský sjezd, pomyslel si Avedissian. To se docela hodí.

„Jenom já,“ odpověděl taxikáři.

„Vy chytráci už ste mě za ty léta stáli majlant a záda mě pořád bolejí,“ postěžoval si řidič přes pravé rameno.

„Jo, záda dokážou potrápit,“ souhlasil Avedissian zbytečně.

„Tamhle vzadu byla tabule s nápisem ‚Missouri,‘ podotkla Kathleen, aby změnila téma.

„No jo, madam. Kansas City je napůl v Kansasu a napůl v Missouri. Váš hotel je náhodou v Missouri.“

Jejich příjezd do města uvítalo vytí policejních sirén. A betonové stavby ční do nebe.

„Je tu nějak málo lidí,“ poznamenala Kathleen, protože ulice se zdály být prakticky opuštěné,

„A málo obchodů,“ dodal Avedissian.

„Tady se lidi už dávno přestěhovali na předměstí,“ informoval je řidič. „No, a obchody se stěhovaly za nima. Zrovna tak jako divadla a kina. Ve městě už dneska nikdo nebydlí. Lidi tam ráno přijedou a večír zas odjedou domů, nic je ve městě nedrží.“

Avedissian s Kathleen mlčky přijali jeho vysvětlení, ale přesto tam na ně všechno působilo trochu depresivně. Kansas City vypadalo, jako by veškeré obyvatelstvo vyhubila nějaká hrozná morová nákaza a zanechala tam na památku jen vysoké betonové pomníky.

„Crown Centrum,“ ohlásil řidič, zpomalil a zahnul ze silnice po cestě vyzdobené vlajkami všech možných států. Schlíple a bez života visely v nehybném vlhkém vzduchu.

Asi čtyři míle odtamtud čekali v hotelu Plaza Innes a Roker na zprávu od únosců, kteří se s nimi měli spojit. Od událostí na chicagském stadionu byly vztahy mezi těmi dvěma na bodu mrazu. Ještě pořád se o tom dohadovali.

„Kdybyste nebyl tak zatraceně stupidní, tak už jsme teď mohli toho kluka mít!“ vyčítal Rokerovi Innes.

„Museli jsme to zkusit,“ tvrdil Roker. „Jsou to naše prachy! Na to nezapomínejte!“

„To bych těžko mohl. Ale vy jste je dokázal jenom přesvědčit, že nám nemůžete důvěřovat.“

„Nevíme přece najisto, že si našeho pokusu o záchranu chlapce na stadionu všimli,“ namítl Roker.

„Ovšem že všimli!“ odpověděl Innes. „Celou dobu nás hlídali. A určitě pozorovali široké okolí těch prázdných sedadel. Zřejmě poznali Shelbyho a ty druhé dva kašpary, jak se jen objevili poblíž.“

„Zkusit jsme to museli,“ opakoval Roker.

„Já jen doufám, že jste si z toho vzali poučení,“ odsekl Innes. „Od teďka koukejte hrát na rovinu, nebo celé jednání vybuchne.“

„Jen mě laskavě nepoučujte, Innesi!“ rozkřikl se Roker. „Jestli ještě uslyším tyhle vaše blbý kecy, zařídím, aby se NORAIID z celý tý zatracený záležitost stáhnul! Mně se to hned od začátku nezamlouvalo. A jestli chcete slyšet pravdu, myslím si, že ten malej parchant Kell je vůbec nějak pošahanej!“

Innes si uvědomil, že to s tím Američanem možná trochu přehnal. I když ho to dožralo sebevíc, musel připustit, že NORAIID je pro ně jediným zdrojem peněz. Nemá cenu znepřátelit si je. Po pravdě řečeno, kdyby zahnal Rokera příliš daleko a tím by jeho vinou Kellův plán ztroskotal, znamenalo by to pro něj osobně nejen prohru, ale i zcela jistou smrt.

Pomyšlení na Kellův hněv ho přimělo okamžitě změnit tón. „No tak se nezlobte,“ řekl tiše. „Jsme z té záležitosti všichni trochu předráždění, to proto, že je to pro nás všechny tak důležité. Po všech těch letech máme skutečný úspěch a Svobodné Irsko na dosah ruky.“

Zdálo se, že i Roker se trochu uklidnil, a tak oba chvíli zůstali mlčky sedět. Do toho zazvonil telefon. Byli to únosci.

„Máte první heslo?“

„Moment.“ Innes se obrátil na Rokera. „Chtějí znát první heslo.“

Roker si vzal sluchátko. „Nemohli jsme si chlapce dobře prohlédnout.“

Innes se kousl do jazyka. Roker toho blbnutí nenechá.

„Viděli jste chlapce na stadionu,“ oznámil hlas klidně.

„Byl strašně daleko,“ namítl Roker.

„Mohli jste si ho prohlédnout lip, kdybyste se nepokusil nás doběhnout.“

Innes střelil po Rokerovi pohledem a utrousil: „Vždyť jsem vám to povídal.“

„Ale stejně bychom si ho rádi prohlídli víc zblízka,“ pokračoval Roker.

„To nebude možné.“

„A co když odmítneme zaplatit?“

„Potom prodáme chlapce zpátky Britům. Tak se rozhodněte. Máte na to deset vteřin.“

Roker se kousl do rtu a Innes zadržel dech. „Dobrá,“ řekl. Číslo účtu je 4494552 v bance, kterou jste si určili. Kontrolní heslo je PARTHENON.“

„Děkuju. Zavoláme vám.“

Telefon zmlkl a Innes s úlevou vydechl. „Vy ale dokážete pokoušet štěstí, co?“ řekl Rokerovi.

„Za zkoušku to stálo,“ odpověděl Roker.

Po deseti minutách zazvonil telefon znovu a tentýž hlas jako předtím řekl: „Váš vklad byl ověřen. Dnes večer vám vydáme dítě výměnou za druhé heslo.“

„Jaký bude postup?“

„V jedenáct večer přivezeme dítě k vám do hotelu. Tentokrát by měl každý podraz katastrofální následky.“

„Kolik lidí máme povoleno?“

„Kolik si přejete. Chlapec bude mít na sobě výbušninu. Ne velkou, ale bude stačit, aby mu dokázala ustřelit hlavu. Až dokončíme transfer, dostanete pokyn, jak ji zneškodnit.“

„Co vám zabrání, abyste ho po převedení peněz stejně nezabili?“ zeptal se Roker.

„Mrtvé dítě není ani jedné straně k užitku.“

„Dobrá, souhlasíme.“

„Takže na shledanou večer.“

Innes znova vypustil dech, který po celou dobu zadržoval. „Slyšel jste, co říkal o výbušnině? Tak se prokristapána o nic nepokoušejte.“

„Nebudu,“ odpověděl neochotně Roker.

Jarvis dorazil do hotelu Crown Center v pět třicet a zastihl Avedissiana s Kathleen v jejich pokoji, kde pili kávu.

„Všechno je domluveno,“ oznámil. „Dítě má být předáno v hotelu Plaza v jedenáct hodin večer.“

„Takže se týmu podařilo napíchnout Innesův pokoj včas?“

„Naprosto perfektně. Innese a chlapa jménem Roker, který zřejmě zastupuje NORAIID, dnes odpoledne kontaktovali únosci.“

Avedissianovi se rozechvěl žaludek vzrušením. „Takže tým je připravený?“ zeptal se.

„To nevím,“ odpověděl Jarvis, jako by mu něco dělalo starosti.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Avedissian.

„Nedokázal jsem se s nimi spojit.“

„Nedokázal jste se s nimi spojit?“ opakovala ohromeně Kathleen.

„Taky to nechápu. Na telefonním čísle, které jsem dostal, se nikdo nehlásí.“

„Ale na tom přece všechno závisí,“ naléhal Avedissian. „Když nebude tým na místě, chlapec dostane IRA!“

„To mi nemusíš říkat,“ řekl tiše Jarvis a Avedissian se stáhl.

„Nemáš ještě nějaké jiné číslo? Londýnské? Nemůžeš zavolat Bryantovi a říct mu, že něco není v pořádku?“ zeptal se.

„To jsem zkusil. Všechny linky jsou hluché.“

„Tým mi měl taky dodat lékařský kufřík první pomoci,“ připomněl Avedissian.

„Musíme jen doufat, že ho nebudeš potřebovat.“

Chvilí bylo v pokoji absolutní ticho.

Avedissian se zahleděl na Jarvise a tiše se zeptal: „Ty jsi přece expert. Máš ponětí, co se mohlo stát?“

Jarvis zavrtěl hlavou. „Muselo se podělat něco velkého. Kvůli něčemu museli zrušit všechna čísla. Jiné vysvětlení není.“

„A co tedy zbývá nám?“ zeptala se Kathleen.

„Jsme na to sami,“ odpověděl Jarvis. Podíval se na hodinky a pokrčil rameny. „Zbývá nám sedm hodin a jsme na to sami.“

„Co můžeme dělat?“ chtěla vědět.

„Můžeme se pokusit získat chlapce sami.“ Avedissian s Kathleen se po sobě podívali.

„Myslíš, že je to reálně možné?“ zeptal se Avedissian.

„Musíme se spolehnout na spásu shora,“ prohlásil Jarvis nadějně. „Innesův pokoj je napíchnutý a jeho telefon taky. Příjímací aparatura je v mém pokoji v hotelu Plaza a oba systémy jsou zapojeny na magnetofon přes hlasový aktivátor.“

„Cože?“

„Hlasový aktivátor. To znamená, že záznam se po třiceti sekundách ticha znovu zapne.“

„Takže o nic nepřicházíš, když tam nejsi?“ zeptal se Avedissian.

„Přesně tak. Jestli přišly od únosců nějaké další vzkazy nebo změny plánu, budou zaznamenány. Naše výzvědná služba je tudíž v pořádku. A po celou dobu byla.“

„Tak co chceš, abych dělal já?“

„Navrhuju, abychom všichni tři odešli do mého pokoje v hotelu Plaza a čekali tam, až proběhne výměna. Uслыšíme všechno, co se v Innesově pokoji bude dít, takže pokud se naskytne příležitost zachránit chlapce po výměně, můžeme jí využít. Jestli ne, tak snad aspoň získáme nějaké informace o tom, co s ním IRA v nejbližší budoucnosti zamýšlí udělat. Mohlo by to být užitečné, až obnovíme spojení s Bryantem.“

„Předpokládejme, že se nám naskytne příležitost dostat chlapce a že se nám to povede. Co ale potom? Jak se dostaneme pryč?“ zeptal se Avedissian.

„V tomhle směru nejsme tak docela bez pomoci,“ odpověděl Jarvis. „Ještě než jsem ztratil spojení s týmem, dostal jsem zprávu, že pro nás budou k dispozici dvě auta, abychom mohli chlapce odvézt. Stačí prý zavolat místní číslo a říct, kdy a kde je chceme mít.“

„A zavolał jsi?“

„Ano, požádal jsem, aby jedno stálo na parkovišti hotelu Plaza a druhé na parkovišti hotelu Rainbow na bulváru Rainbow.“

„Proč tam?“

„To pro případ, že bychom se kvůli něčemu nemohli dostat k tomu vozu v hotelu Plaza. Není dobře mít všechna vejce v jednom košíku.“

„A co je tak zvláštního na hotelu Rainbow?“ zeptala se Kathleen.

„Je to blízko Lékařského centra, pro případ, že bychom měli nějakou nehodu.“

„Vypadá to, že jsi myslel na všechno,“ uznal Avedissian.

„Měl jsem k tomu své důvody,“ přiznal Jarvis. Pověděl jim o výbušnině, kterou bude mít údajně dítě na sobě.

Avedissian se zhnuseně zašklebil a zeptal se: „Věříš, že to myslí vážně?“

„Hádal bych, že ano. Nemohou si dovolit riskovat, že je někdo podrazí.“

„Zatracení lotři.“

„Mazaní lotři,“ opravil ho Jarvis. „Ale pokud budou Irové hrát rovnou hru, nebude ten kluk ohrožen.“

„Stejně, až se to všechno přežene, tak to dítě už se z toho těžko někdy vzpamatuje,“ prohlásil Avedissian.

„Jak to myslíš?“

„Bude mít za sebou tak hrozné zážitky, že mu po nich jizvy zůstanou možná navždycky.“

„Na tohle jsem nepomyslel,“ přiznal Jarvis. „Asi jsem uvažoval vždycky jen o tom, jak ho z toho dostat živého.“

„Ale víc toho asi v tuto chvíli stejně dělat nemůžeme,“ mínila Kathleen.

„Od teď se musíme spolehnout jen na svůj čich,“ řekl Avedissian.

Jarvis přikývl. „Teď bychom se už ale měli vrátit do hotelu Plaza. Čas běží.“

Na Jarvisově magnetofonu toho bylo k poslouchání moc málo. Únosci se už s Innesem nespojili a Roker odešel hned, jak se dověděl podrobnosti o výměně. Jen se ještě s Innesem krátce dohadovali, kdo by při výměně měl být kromě nich přítomen. Roker tvrdil, že na tom určitě bude trvat Shelby, a Innes se ptal proč. „Aby se přesvědčil, za co jsme zaplatili pětadvacet milionů,“ odpověděl Roker. Innes tedy souhlasil, ale žádal, aby Roker omezil počet přítomných na minimum. Pak už se záznam odmlčel. Jarvis vypnul aparát a nastavil jej zase na začátek. „Teď nezbývá než čekat,“ řekl.

Kathleen už byla delší dobu zticha. Seděla na židli a jemně si přejížděla čelo hřbetem ruky. Avedissian se tiše zeptal: „Je ti něco?“

„Jen mě bolí hlava,“ odpověděla.

„Skočím dolů do recepce, snad tam budou mít nějaký aspirin,“ nabídl se.

„Ne, dojdou si tam sama. Možná že mi pomůže, když se trochu projdu. Je tady tak dusno.“ Vstala a sebrala kabelku. „Nebudu dlouho pryč,“ řekla a zavřela za sebou dveře.

Avedissian pozoroval Jarvise, jak čistí a kontroluje zbraň a nasazuje na ni tlumič. „Snad pánbůh dá a nebudeš to potřebovat,“ řekl.

„Amen,“ dodal Jarvis.

Oba dva vyletěli, když se magnetofon náhle zapnul. „Někdo volá Innesovi,“ oznámil Jarvis, položil pistoli a popadl sluchátka. Dal si je na uši a napjatě poslouchal s očima upřenýma na podlahu. Ještě stále poslouchal, když se vrátila Kathleen. Avedissian si položil prst na ústa. Za chvíličku sundal Jarvis sluchátka a oznámil: „To byl Roker. Přijde asi za hodinu společně se Shelbym. Zařídil, aby chlapce po předání odvezli na městské letiště a naložili do soukromého letadla.“

„Městské letiště?“

„Kansas City má dvě letiště. Jedno je to, na které jste přiletěli, a pak ještě druhé, blíž k městu. Mají v plánu dopravit chlapce malým letadlem na Západ a pak pravidelnou linkou do Los Angeles.“

Než mohli Kathleen a Avedissian cokoli říct, ozvalo se zaklepání na dveře a všichni ztuhli. Jarvis tiše vstal. Uklidil magnetofon z dohledu, vzal pistoli, šel ke dveřím a zeptal se: „Kdo je?“

„Poslíček, pane,“ zazněla odpověď.

„Co chcete? Nemám čas.“

„Mám pro vás nějaké klíče, pane.“

Jarvis odložil zbraň a otevřel dveře. Převzal hnědou tuhou obálku a podepsal přijetí. „Ještě moment,“ zadržel poslíčka a vylovil z kapsy nějaké drobné.

„Děkuju, pane.“

„To jsou klíčky k autům,“ řekl, když zavřel dveře. „Vozy jsou na místě.“ Přečetl si papír, který byl v obálce, a zkontroloval čísla na klíčích. „Ty si vem tyhle. Je to bílý BMW série tři s modrým trojúhelníkem na čelním skle.“

Avedissian strčil klíčky do kapsy a zeptal se: „Teď když víš, kam po výměně pojedou, pokusíš se o záchrannou akci?“

„Stejně se musíme zařídit podle okolností. Víme, co plánují, ale nevíme, kolik budou mít lidí. To je další důležitá otázka.“

Innes se podíval na hodinky. Roker a Shelby tu budou za půl hodiny. Pokud ti šašci neprovedou nějakou blbost, chybí už jen pár hodin k odpálení Kellovy největší bomby. Prohlédl své za –

vazadlo a přesvědčil se, jestli je jeho obsah v pořádku. Peníze, kreditní karty, letenky. Sáhl do náprsní kapsy saka a nahmatal svůj pas. Jeho cestovní brašna ležela na podlaze vedle postele, už zabalená, a čekala jen na zatažení zipu.

Zašel do koupelny, sebral své toaletní potřeby a uložil je do hnědého koženého pouzdra, které pak přidal do cestovní tašky.

Všechno, co zůstalo vedle umyvadla, bylo tenké plastové pouzdro, které teď Innes vybalil. Z jeho kapes vyndal skalpel, pinzetu, pean, stříkačku a malou skleněnou ampulku s aplikátorem. Radu injekčních jehel včetně dvou dlouhých kloboukových jehlic ponechal v ochranných pouzdrech a spokojeně zabručel. Má všechno, co potřebuje. Zbývala ještě zbraň. Vrátil se do pokoje, otevřel aktovku a vytáhl automatickou pistoli. Vejmul zásobník, zkontroloval jej a zase ho s uspokojivým klapnutím vrátil. Našrouboval tlumič a prohlédl hlaveň. „Těžkopádný záležitosti,“ zamumlal.

Roker a Shelby přišli přesně. Zvlášť Shelby byl zřejmě silně rozrušený, protože se hodně potil. Innes si všiml, že má dokonce i sako v

podpaží propocené. Vyzval je, aby si sedli, ale Shelby neměl stání. Pořád poposedával a nakonec zase vstal a začal chodit po pokoji. „Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ mumlal.

„Čemu nemůžete uvěřit?“

„Že těmito dveřmi za necelou půlhodinu vejde dovnitř to dítě, dítě z britské královské rodiny.“

„Uvěříte, až se to stane,“ ujistil ho Innes.

„Tohle je historický okamžik,“ breptal Shelby. „My vejdemo do historie jako vlastenci, kteří Irsku přinesli svobodu.“

„Jen aby se něco nezvrtlo.“

„Co by se mělo zvrtnout?“ ptal se Shelby. „Přece to už hrajeme naprosto na rovinu.“

„To rád slyším,“ poznamenal suše Innes.

„Nemáte tu něco k pití?“ zeptal se Shelby.

„Až potom,“ řekl Innes.

Útržkovitá konverzace skomírala, až utichla úplně, jak se přibližoval čas. V pokoji bylo úplné ticho. Tři minuty po jedenácté se ozvalo zaklepání na dveře. Innes, Roker a Shelby vstali a Innes řekl: „Vstupte.“

Dveře se otevřely a za nimi stál malý chlapec, provázený mužem v lehkém plášti do deště. Muž chlapce zezadu postrčil do –

vnitř a dítě nejistě vešlo. Muž za ním vstoupil a zavřel dveře. Zůstal stát, zády opřený o dveře. Shelby přistoupil k chlapci, sklonil se k němu a téměř s posvátnou úctou se dotkl jeho ramen. „Ahoj,“ řekl. Chlapec ani nemukl.

Shelby se obrátil na ostatní a prohlásil: „Rohuje, nevím co povědět královskému synkovi. Co se tak říká?“

„Chlapec je v šoku,“ pravil muž u dveří. „Dočasně ztratil řeč.“

„Co tím sakra chcete říct?“ zeptal se Shelby.

„Stává se to běžně a nebude to trvat dlouho,“ oznámil muž lhotejně.

Shelby po chlapci přešel rukou a potěšilo ho, že se neodtáhl. Zase se obrátil k ostatním a prohodil napolo se smíchem: „To se mu musí nechat. Má svou důstojnost, ano, vážení, opravdovou třídu. Že je to tak, mladý pane?“

Dítě ani nemuklo, ale stále na Shelbyho zíralo.

Shelby se narovnal a obrátil se na Rokera a Innese: „Doufám, že je to ten správný chlapec?“ zeptal se trochu rozpačitě. „Je to bláznivé, ale pořád mi vrtá hlavou, že ho nikdo z nás nikdy neviděl... myslím ve skutečnosti... je to šílené, když o tom uvažujete... fotky jsou sice dobré,

ale..." sáhl do náprsní kapsy a vytáhl revolver. Namířil ho na muže u dveří a triumfálně pronesl: „Vidím, že jste změnili plány ohledně té výbušniny. Chlapec na sobě nic nemá; právě jsem ho prohmátl.“

Kamenný výraz na tváři muže u dveří se nezměnil. Pomalu zavrtěl hlavou. „Žádná změna plánu. Chlapec je napojený.“

Shelby upadl do rozpaků. „Co tím sakra myslíte?“ zeptal se zvadle.

„Dovolíte?“ zeptal se ten člověk a ukázal na dítě.

„Prosím.“

Muž odhalil levou stranu chlapcova krku a ukázal na velmi čerstvou jizvu. „Má tam implantát.“ Podíval se na hodinky. „Jestli se nevrátím do pětadvaceti minut, můžete si ho seškrábat ze zdi.“

Ted' už Shelbym proudil pot po celém obličejí. Rozčileně si jej osušil kapesníkem. „No dobrá,“ zamumlal. „Nemůžete se divit, když se člověk pokusí.“

Na to muž neodpověděl.

„A když se tedy vrátíte do pětadvaceti minut?“ zeptal se Roker.

„Tak budete telefonicky požádáni o heslo. Zařízení nebude spuštěno. A až budou převedeny peníze, odvezete dítě podle pokynů na blízkou kliniku, kde mu zařízení odstraní.“

„A co když prostě shrábnete prachy a zdrhnete?“ dorážel Shelby ke znechucení ostatních.

„Jak už jsme vám řekli, mrtvé dítě není nikomu k užítku. My jsme rádi, když jsou naši zákazníci spokojeni.“

„Moment, a kdo je to – my?“ zeptal se Roker.

„To vás nemusí zajímat,“ odpověděl muž a pohlédl na hodinky. „Čas běží.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Innes okamžitě zareagoval, aby ostatní uklidnil. „To je v pořádku, ničeho se neobávejte,“ tišil je. „Kdo je?“ zavolal.

„Vaše whiskey, pane Innesi,“ zněla odpověď.

„Malá oslava,“ usmál se Innes. „Přišel trochu předčasně, to je vše. Vstupte!“

Číšník vešel a za naprostého ticha okolo postavil na stůl podnos s lahví irské whiskey a se skleničkami. „Bude to všechno, pane?“

„Ne tak docela, Reagane,“ řekl Innes. „Tlust'och je váš!“

Číšník popadl pistoli s tlumičem, kterou schovával pod podnosem, a vystřelil třikrát na Shelbyho. Innes zároveň vystřelil dvakrát na muže u dveří a počkal si, až se svalí na zem.

„Co to sakra...?“ vykřikl Roker, který nevěřil svým očím. „Proč jste to, prokristapána, udělal? Co si to sakra myslíte?“

Reagan si svlékl číšnickou vestu a hodil ji do kouta. Pak přivázal Rokera k židli, zatímco Innes na něj mířil pistolí.

„Kluka taky spoutej,“ řekl Innes.

Když byli oba bezpečně připoutáni, přiložil Innes Rokerovi pistoli pod nos. „A teď,“ řekl tiše, „chci to heslo.“

„Zbláznil jste se,“ zakoktal Roker, ale bylo jasné, že má strach.

„Heslo!“ Innes zvedl špičku tlumiče a s ní i Rockerův obličej nahoru.

„Jdi se bodnout,“ odpověděl Roker.

„Teď není čas na žádné hrdinství,“ připomněl Innes. „Ten kluk v patnácti minutách exploduje. Přines mi ty věci z koupelny,“ poručil Reaganovi.

Reagan se vrátil se vším, co Innes připravil. V Pokerových očích narůstal strach. „Tak teda,“ pravil Innes. „Mám tady kyselinku do očí a jehlice pod nehtíky. S čím začneme?“

„Vy jste šílenec!“ vykoktal Roker a snažil se uhnout co nejdál dozadu,

„Jo, myslím, že s nehtíky,“ řekl Innes a vybral z pouzdra jednu jehlu.

„Ucpi mu něčím hubu a pevně ho drž!“ poručil Reaganovi.

Reagan se okolo sebe rozhlédl a uviděl vedle Shelbyho mrtvoly ležet kapesník. Sebral ho a surově jej vecpal Rokerovi do úst. Pak mu pevně přitiskl ruku na opěradlo židle, zatímco Innes nasadil jehlu pod nehet jeho ukazováku a zatlačil.

Rokerovi se zkroutily oči v agónii. Kůže mu zbledla a po čele mu stékaly potůčky potu.

„Kristepane, udrž ho při vědomí!“ naléhal Reagan.

„Ty mě o mém řemesle nepoučuj!“ osopil se na něj Innes a zabodl jehlu hlouběji.

Rokerovi začala padat hlava na prsa a Innes přestal. „Roubík!“ poručil Reaganovi. „Vytáhni ho!“

Reagan vytáhl kapesník z Pokerových úst.

„Heslo!“ zašeptal mu do ucha Innes.

„Ano... hned... je to... ARCHIMEDES... ale...“

Innes se usmál a řekl: „To je všechno, co jsem potřeboval vědět.“ Vytáhl z toaletního kufříku jednu z tenkých dlouhých jehlic do klobouku a hledal nejvhodnější místo mezi Pokerovými žebry. Jakmile se Rockerovy oči naplnily hrůzou z poznání, k čemu se schyluje, Innes mu jehlicí probodl srdce.

Poté se podíval na hodinky a hned nato na chlapce. „Zbývá deset minut. Máme nejvyšší čas zatelefonovat odsud.“ Sáhl po telefonu a vytočil několik čísel. „Tady je pan Innes, číslo účtu 6671081. Prosil bych převést peníze z účtu číslo 4494552.“

„To je transfer na heslo,“ odpověděl hlas. „Až zazní tón, sdělte heslo...“ Píp.

„ARCHIMEDES.“

Následovala dlouhá pauza. „Lituji,“ ozval se pak sametový hlas. „Hlasový záznam je pro náš počítač nepřijatelný.“

Pod Innesem jako by se propadla země. Krk měl téměř paralyzovaný. „Co to má znamenat?“ zakrákoral.

„Určitě v tom bude nějaké malé nedopatření, pane, ale počítač mi říká, že hlas, který má oprávnění vyslovit heslo, není ten váš.“

„Kristepane na nebesích,“ vydechl Reagan, který poslouchal vedle Innese. „Tak teď jsi tomu dal.“

Innes položil sluchátko jako ve snu a pohlížel na mrtvolu muže, který měl oprávnění předat heslo. „Chyba, to je všechno,“ zamumlal a myslel přitom na Kella. „Jen malá chybička.“

„Měli bysme odsud zmizet,“ navrhl Reagan, který si náhle uvědomil, že čas utíká. Když opouštěli pokoj, zastavil se u chlapce a pohládl ho po vlasech. „Nic ve zlým, synku, jo? Nic ve zlým.“

Innes vyšel za Reaganem ze dveří, ale vypadal, že je v myšlenkách někde jinde. „Potřebuju čas na přemýšlení,“ mumlal si. „. Potřebuju čas na přemýšlení.“

„Udělej něco! Proboha, udělej něco!“

„Nemůžeme. Zabili by chlapce. Musíme čekat.“

Avedissian, Kathleen a Jarvis, kteří museli vyslechnout všechno, co se dělo, v mučivé bezmocnosti, teď konečně uslyšeli, že chlapi z IRA odešli. Vyběhli hotelovou chodbou a dolů po schodech k pokoji, kde bydlel Innes, a vpadli dovnitř.

Chlapec seděl uprostřed pokoje s rukama připoutanýma k opěradlu židle. Mlčky zíral na Avedissiana, který vešel první.

„Tři minuty!“ vykřikl Jarvis, který sledoval čas od chvíle, kdy únosce oznámil, jaké budou následky, jestli se nevrátí. „Co můžeš udělat?“ zeptal se zoufale.

Avedissian chlapce neodvázal, na to nebyl čas. Prohlédl mu krk z obou stran a našel jizvu tam, kde byl implantován výbušný mechanismus. „Zmizte odsud!“ vyštěkl na Kathleen a Jarvise.

„Ale...“ začal Jarvis.

„Zmizte!“ opakoval Avedissian.

Oba mlčky odmítli.

Avedissian spatřil pomůcky, které tu zanechal Innes, a popadl skalpel. Podíval se na chlapce s bolestí v očích a řekl: „Je mi líto, ale musím tohle udělat. Jinak to nejde. Snad to jednou pochopíš...“

Kathleen přistoupila blíž a vzala chlapcovu hlavu do náruče tak, aby Avedissian dobře viděl na jeho krk. Pohled na Avedissiana jí prozradil, jaká muka mu působí, že nemůže dítěti podat anestetika. „Dělej,“ zašeptala. „Je to jediná šance.“

„Dvě minuty!“ upozornil ho Jarvis.

Avedissian rozřízl chlapečkovi kůži. Vyhrnula se krev, která mu kapala na hrud' i na záda. Dítě ztuhlo a začalo se třást bolestí a hrůzou, ale nevydalo ani hlásku. Avedissian přemohl výčitky a pokračoval v operaci. Na krátký okamžik spatřil implantát, ale pak jej znovu zalila krev.

„Prosím tě, podej mi pinzetu,“ požádal Jarvise. Ten zbledl a Avedissian mu musel ukázat, co chce.

„Chlapec omdlel,“ oznámila mu Kathleen.

„Díky Bohu,“ řekl Jarvis.

„Mám to!“ řekl Avedissian.

„Chybí ještě minuta,“ upozornil Jarvis. „Dej mi to!“

Avedissian mu předal součástku, stále ještě sevřenou v pinzetě, a Jarvis s ní spěchal k oknu. Zarazil se. „Ježíši!“ zvolal. „Tady se nedají otevřít okna. Je tu klimatizace!“

„Koupelna!“ poradil mu Avedissian. „Dej to do vany a zavři dveře!“

Jarvis pochopil jeho radu, provedl to a zavřel dveře. Pak se všichni vrhli na podlahu. Bylo ticho.

„Třeba se přece jen rozhodli, že to neprovedou?“ řekla Kathleen, když vteřiny ubíhaly.

Avedissian ležel na zemi vedle chlapce a přitom se usilovně snažil zastavit krvácení z jeho krku. Kathleen se u něj stále držela, šeptala mu něžná slovíčka, i když byl v bezvědomí.

„Myslím, že ta věc už nevybuchne,“ konstatoval Jarvis, když se z vteřin staly minuty. „Půjdu se podívat.“

„Opatrně!“ nabádala ho Kathleen.

„Nemůžeme to tady přece nechat,“ vysvětloval jí Jarvis.

„Jak to s ním vypadá?“ obrátila Kathleen pozornost k chlapci.

„Momentálně celkem dobře,“ odpověděl Avedissian. „Ztráta krve nebyla zas tak velká, ale může se dostat do šoku.“

Jarvis se vrátil z koupelny a něco držel v ruce. Vyhodil to do vzduchu a zase chytil. „Je to knoflík,“ oznámil klidně. „Je to stříbrný knoflík, nic víc.“ Svalil se do křesla, protože se obával, že pod ním podklesnou kolena.

Avedissian ovázal ránu na chlapcově krku, jak nejlépe dokázal, a teprve pak si všiml, jak se mu třesou ruce. Nejistě se zvedl, dotápal do koupelny a naklonil se nad umyvadlem. Nepodařilo se mu však zvracet. Jenom křečovitě a nepravidelně dýchal, když v duchu prožíval posledních třicet minut. Kathleen zašla za ním a vzala ho soucitně za rameno. „Je po všem,“ řekla mu tiše. „Udělal jsi správnou věc.“

Jarvis otevřel láhev whiskey, kterou Reagan využil ke svému příchodu do pokoje, a nalil tři pořádné panáky. Avedissian jej do sebe obrátil a oheň v hrdle mu udělal dobře. „Věděl jsi to?“ zachraptěl vyčítavě na Jarvise.

„A co?“

„Že to dítě není tím, co nám řekl Bryant?“

„Cože?“ vykřikl Jarvis ohromeně. „Co tím chceš sakra říct?“

Avedissian se podíval na chlapečka a řekl: „Tohle není žádný potomek královského rodu. Je to hluchoněmý kluk.“

Jarvis i Kathleen na Avedissiana zírali v úžasu. „Já to nechápu,“ přiznala Kathleen. „Ovšem že je to královský syn. Ztratil jen řeč ze šoku. To přece říkal i ten únosce.“

Jarvis souhlasně přikývl. „Podívej se,“ řekl. „Přesvědč se sám.“

„Já jsem nikdy chlapce z té rodiny neviděl,“ řekl Avedissian. „Ty ano?“

„No ne,“ připustil Jarvis. „Ale viděl jsem fotografie, záběry v televizi, reportáže.“

„To nestačí,“ nedal se Avedissian. „Spousta malých dětí se navzájem podobá, když je znáš jen povrchně. Musíš je poznat osobně, aby sis zapamatoval jejich charakteristické rysy. Já jsem pediatr. Víím, jak se děti chovají, a říkám ti, že tohle dítě netrpí jen dočasnou ztrátou řeči. Má všechny typické znaky hluchoněmého dítěte.“

„Chceš říct, že únoscí to dítě vyměnili?“ zeptala se Kathleen.

Avedissian pomalu zavrtěl hlavou. „Neexistují žádní únoscí. A nikdy žádní nebyli. Celé je to podvodný trik. A nastražil jej Bryant.“

„Ale proč?“

„Co takhle pětadvacet milionů dolarů?“ nadhodil Avedissian.

„A co IRA?“

„Podle toho, co jsme vyslechli, museli celou dobu vědět, že je to falešný trik. Ale hráli to dál, taky pro peníze. Když můžeš zčistajasna dostat pětadvacet milionů, nesmíš se štitit ledajaké lumpárny.“

„Zvlášť když se jmenuješ Kell,“ dodala trpce Kathleen.

„Takže my jsme v celém tom cirkusu jediní klauni?“ zeptal se Jarvis.

„A ještě on,“ ukázal Avedissian na chlapečka, kterého chovala a zahřívala Kathleen. „Jen se podívej, co mu ti hajzlové udělali.“

„Dobrá, ale nakonec ty peníze nedostal nikdo,“ konstatoval Jarvis a pohlédl na Rokerovo tělo. „Unáhlili se, zabili ho příliš brzo.“

„Co teď budeme dělat?“ ptala se Kathleen. „Zdá se, že my čtyři jsme v té hře přebyteční.“

„Především odsud musíme rychle vypadnout,“ rozhodl Jarvis. „NORAIID se brzy začne divit, jak to, že se Roker, Shelby a chlapec neobjevili na letišti. Vlastně už jsou touhle dobou asi na cestě sem. Uvědomte si, oni nevědí, že ten chlapec je trik! Taky nevědí, že jejich lidi zavraždila IRA! Budou se domnívat, že se únosci pokusili o nějaký podraz, a začnou je i toho chlapce pronásledovat!“

„Možná že bychom ho tu měli nechat,“ navrhla tiše Kathleen. „Snad by se o něj řádně postarali.“

„Možná taky, že ne,“ namítl trpce Avedissian. „Určitě by jim netrvalo dlouho zjistit, že není tím, co předpokládali, a co potom? Jak by to vysvětlili? A možná že ani to ne. Třeba by se toho problému prostě krátkou cestou ,zbavili!“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Jarvis.

„Vezmeme ho s sebou. Odvezeme ho domů a začneme především pátrat, odkud se vlastně vzal.“

„Ale jak?“

„Zeptáme se Bryanta,“ procedil mezi zuby Avedissian.

## KAPITOLA DEVÁTÁ

JARVIS PROHLEDAL SHELBYHO MRTVOLU a odebral mu zbraň. Dal ji Avedissianovi. „Radši si ji nech,“ řekl. Pak odtáhl tělo od dveří a pátral kolem, až našel klíč od pokoje. „Zamkneme tu za sebou,“ navrhl. „Aspoň to déle potrvá, než někdo najde tady tu paseku.“ Ještě

jednou se s odporem zadíval na jehlu, trčící Rokerovi zpod nehtu, a zavelel: „Jdeme.“

Když pospíchali chodbou, vzpomněl si Jarvis: „Tenhle hotel má postranní východ. To bude bezpečnější. A radši pojďme po schodech,“ poradil Avedissianovi, když viděl, že se zastavil u výťahu.

Avedissian, nesoucí v náruči chlapečka, který byl stále v bezvědomí, ho následoval k nouzovému schodišti, zatímco Kathleen mu přidržovala otevřené lítací dveře. Cestou dolů nepotkali vůbec nikoho a Jarvis schoval pistoli, kterou celou dobu držel připravenou.

Postranní vchod hotelu používali výhradně dodavatelé, takže chodby vedoucí k němu nebyly nijak zvlášť vymalovány a vyzdobeny. U stropu vedla spleť nezakrytých trubek a stěny byly holé, pouze vybělené. Větráky hlasitě hučely, ale nedokázaly z nepříjemně horkého vzduchu vyhnat pachy jídla. Někde blízko cinkalo a chrastilo nádobí a ozývaly se hlasy, ale nikdo jim cestu nezkřížil.

Když došli k nenápadným malým postranním dveřím, zastavili se a snažili se nabrat dech. Kathleen odtáhla z chlapcovy tváříčky deku a podívala se na něj. „Chudinka malá! Jak mu to mohli udělat?“

Byla to spíš řečnická otázka, ale v Avedissianově hlavě vzbudila jakýsi nápad. Předal zabaleného chlapce do její náruče

a oznámil: „Musím se ještě vrátit! Budu hned zpátky.“ Než mohla Kathleen nebo Jarvis cokoli namítnout, byl pryč.

Bral schody nahoru po dvou, a než se dostal do patra, kde byl Jarvisův pokoj, stěží popadal dech. Proběhl chodbou, zkusil otevřít dveře, ale byly zamčené. Jarvis měl klíče u sebe. Avedissian odstoupil k protější stěně, rozběhl se proti dveřím a vrazil do nich levým ramenem. Ozval se tříštivý zvuk, ale zámek stále držel. Po dvou dalších nárazech se však rozletěly a zůstaly viset na pantech.

Avedissian uslyšel, že v chodbě se otvírají dveře a hoteloví hosté začínají pátrat, co se to děje. Neměl však čas se tím zdržovat. Šlo jen o pár sekund. Sebral, pro co si přišel, a běžel po chodbě zpátky, přičemž málem srazil tlustou dámu v županu a natáčkách, která neskrývala své pohoršení.

„Pro co jsi se proboha musel vracet?“ zeptala se Kathleen, když se objevil dole.

„Pro chlapcovu budoucnost,“ vyrazil ze sebe Avedissian, stále ještě bez dechu. „Ale musíme rychle zmizet. Způsobil jsem tam malé pozdvižení.“ S těmi slovy si zase od ní dítě vzal.

Jarvis před ním otevřel vnitřní i vnější dveře, pak vyšel ven, rozhlédl se oběma směry a řekl: „Všude klid.“

Pospíchali ke světelnému nápisu, který označoval vchod do podzemních garáží. Zastavili se nahoře na rampě. „Vy s chlapcem počkejte tady a já přivezu auto,“ rozhodl Jarvis.

Jak tam čekali v tichu a klidu, Avedissian pohlédl nahoru. Vzduch byl stále nehybný a horký a na nebi plno hvězd. Ucítil slabou vůni květin a to mu připomnělo Cambridge v Anglii. Z horního patra hotelu bylo slyšet hudbu. Snažil se upamatovat, co je to za písničku, ale vtom otrásla budovou mohutná, ale tlumená exploze a rozbouřila noční klid.

Z garáží se vyvalil černý kouř a zůstal nerozhodně viset nad vjezdem, jako by čekal na sebemenší závan větru. Avedissian s Kathleen na něj upřeně zírali a nechtěli uvěřit tomu, čeho se obávali, že se asi muselo přihodit. Ale nedalo se před tím utéct. Jarvis je zcela určitě mrtvý. Ve voze byla zřejmě bomba.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kathleen s hrůzou v očích.

„Hlavně odsud zmizíme,“ vyhrkl Avedissian, ale dál nedokázal domyslet.

Běželi uličkou pryč a jen krátce se otočili zpátky. Kouře trochu ubývalo. Roztahoval se přes neonový nápis nad garážemi

jako mrak přes měsíc. Nahoře na rampě už se shluklo pár lidí a blížilo se kvílení sirény.

Náhle vjela do uličky černá limuzína a vystoupili z ní tři muži. Zdálo se však, že víc než to, co se stalo v garáži, je zajímavá muž s dítětem v náručí, kterého zahlédli na druhém konci uličky.

„To jsou lidi z NORAI!“ vykřikl Avedissian. „Rychle pryč!“

„Kam ale utéct?“ ptala se udýchaně Kathleen, když pádili směrem k další postranní uličce.

„Musíme sehnat taxíka!“ Avedissiana už od váhy chlapce bolely ruce.

Kathleen se odvážíla otočit a zděšeně vydechla: „Doháněj nás!“

„Jen utíkej!“ pobízel ji. Asi padesát metrů před nimi už sice viděl světla hlavního dopravního provozu, ale bylo mu jasné, že je brzy chytí.

„Až zahneme za roh, vezmeš chlapce!“ poručil Kathleen.

Když se tak stalo, předal jí dítě. „Utíkej a snaž se najít taxík. Já se je zatím pokusím zdržet.“

Kathleen udělala, co jí nařídil. Avedissian vytáhl pistoli, kterou odebral mrtvému Američanovi. Čekal s tváří přitisknutou k chladnému kameni zdi. Na okamžik se ocitl v době před mnoha lety, v Belfastu.

Strach, který cítil až v žaludku, v sobě měl jakýsi zvláštní sexuální náboj, pocit, který člověk zažívá na samé hranici katastrofy.

Opatrně o krok postoupil a s pistolí, kterou držel oběma rukama na délku paže, poklekl na jedno koleno, připraven vypálit na blížící se postavy.

Po první ráně jeden z běžících mužů klopýtl a upadl dopředu. Avedissian slyšel, jak zbraň, která mu vypadla z rukou, zarachotila na zemi. Druhý muž uprostřed běhu zpanikařil a snažil se příliš prudce zabrzdit. Když se pokoušel najít úkryt před naprosto neočekávaným útokem, zamotaly se mu ruce i nohy. Vypálil několik divokých střel Avedissianovým směrem, ale beznadějně ztrácel rovnováhu. Avedissian na něj namířil svou pistolí a stiskl dvakrát kohoutek.

Ulice ztichla. Ležely tu dvě mrtvolky a po třetím muži z černé limuzíny nebylo ani stopy.

Avedissian ještě chvíličku počkal, ruku s pistolí měl stále napřaženou a připravenou při sebemenšímu pohybu vypálit, avšak všechno bylo klidné. Ukryl zbraň a pospíchal za Kathleen. Na –

šel ji asi dvě stě metrů od místa, kde ji zanechal. Seděla už ve žlutém taxíku u kraje chodníku a dohadovala se s řidičem o placení za čekací dobu.

„Hotel Rainbow,“ přikázal Avedissian, když vlezl do taxíku a ukončil veškerou diskusi. Kathleen téměř omdlela úlevou, když ho spatřila. „Jsi v pořádku?“ zašeptala. Jen beze slova přikývl.

„Vy jste Angličani, lidičky?“ zeptal se řidič.

„Na návštěvě u příbuzných,“ vysvětlil mu Avedissian.

„A co že bydlíte v Rainbow?“ podivil se taxikář. „Příbuzní asi nemají dost místa, co?“

Avedissian v duchu proklínal zvědavé taxikáře.

„Ten kluk je nemocnej?“ zeptal se řidič.

„Jenom ospalý.“

„No jo, však je taky pozdě,“ poznamenal řidič. „Až moc pozdě pro takový mrně...“

„Víte, jak to chodí, všichni z rodiny ho chtějí vidět. Ono mu to neuškodí.“

„Snad ne.“

Avedissianovi se ulevilo, když po pravé straně zahlédl světelný nápis „Rainbow Inn“. „Tady nám zastavte,“ řekl řidiči.

„Můžu vás zavést až přímo na parkoviště.“

„Takhle to stačí.“

Avedissian zaplatil a dal řidiči velké spropitné, ale hlavně byl rád, když už ho viděl odjíždět. Rozhlédl se kolem po nějaké inspiraci a spatřil nápis restaurace s rychlým občerstvením. „Jdeme tam. Musíme si promluvit.“

Bylo už pozdě a uvnitř bylo jen pár zákazníků. Našli si box daleko od ostatních a chlapce uložili do rohu. Avedissian mu nenápadně změtil puls. „Je to v pořádku.“ Sel k pultu koupit kávu a vrátil se s ní ke Kathleen.

„Vypadá to, že jsme v pořádném průšvih, co?“ zeptala se.

„Původně jsem si myslel, že bychom se mohli v Rainbow na noc ubytovat, ale změnil jsem názor. Ti lidé z NORAIID nepotřebují nic jiného, než se zeptat místních taxikářů na dvojici lidí s dítětem, a mají nás. Zároveň se také dovědí o našem ‚anglickém‘ přízvuku.“

„Tak co uděláme?“ ptala se Kathleen.

„Vyzvednu z parkoviště auto a někam se rozjedeme.“

„Ale co chlapec? Nepotřeboval by pořádné ošetření v nemocnici?“

„To nemůžeme riskovat. Těžko bychom jim dokázali odpovědět na všechny otázky, které by nám položili. Nejspíš by zavolali policii. Dokážu se o něj postarat, když budu mít, co potřebuju.“

Nechal Kathleen s dítětem v restauraci a šel vyzvednout auto. Parkoviště vypadalo na první pohled opuštěné, ale pro jistotu chvíli postál ve stínu. Čím méně lidí ho uvidí, tím líp. Když se ujistil, že je sám, přešel k BMW a odemkl dvířka. Uvnitř to vonělo novotou a pravou kůží. Zvenčí se v laku kapoty odrážela světla hotelu.

Zastrčil klíček do zapalování a ztuhl. Chvíli seděl bez hnutí a po zádech se mu plazil mráz. Vzpomněl si na mrak černého kouře před hotelem Plaza. Nevěděla IRA i o tomhle voze?, uvažoval. Dalo se předpokládat, že se Innes dověděl, že Jarvis bydlí ve stejném hotelu jako on. Ale nevěděl snad, že druhé auto zaparkoval ještě u Rainbow Inn?

Avedissian se neodvážil otočit klíčkem. Nechal ho být a raději šel otevřít kapotu.

Spíš než uklidňující pohled se mu však pod kapotou zjevila noční můra. Jasně žlutá lepicí páska tam k povrchu vozu přidržovala hranatý kus něčeho, co vypadalo jako plastelína.

Sevřelo se mu hrdlo. Zadržel dech a sledoval dráhu dvou drátků, které vycházely z toho balíku. Jeden vedl k zapalovací cívce a druhý k uzemňovacímu bodu motoru. Pochopil prostou logiku věci. Kdyby otočil

klíčkem, proud z baterie by prošel do cívky a z cívky k detonátoru v plastické bombě. Spustil kapotu a rychle spěchal od vozu pryč.

V hlavě mu klíčilo poznání: to nebyla IRA, kdo nechal vybuchnout Jarvise. To muselo být dílo Bryanta! To Bryant tady provádí úklid po mimořádně špinavé operaci. Nemá po ní zůstat ani jediný živý svědek. On, Kathleen i ten chlapec měli zemřít v jednom z těch aut, ať si vyberou kterékoliv.

Uslyšel, že se otvírají dveře hotelu, a ze stínu pozoroval, jak se na ulici vyhrnula skupina lidí.

„Co si takhle dopřát ještě trochu zábavy,“ zahlaholil jeden z mužů. „Všechny tyhle konvence mě k smrti otravují.“

„No tak pojďme zkusit, co nám může nabídnout noční Kansas City,“ přidal se druhý. Oba mluvili s anglickým akcentem.

„Ale vy zítra přednášíte, Millere,“ řekl zase ten první. „To byste se asi neměl moc namazat. Ovšem jestli budete mít ob –

vykly projev o žlučových kamenech, tak by to nemělo tak moc vadit.“

„Hele, nebud'te drzý, jo?“

Aha, tak ti to jsou, vzpomněl si Avedissian. Ti účastníci lékařské konference. Všichni propukli v řehot, když jeden Američan z toho spolku navrhl, co by si měli počít s načatým večerem.

„A čím že to tak dovede rozparádit?“ vykřikl jeden kumpán.

„No, já jako gynekolog bych to měl prozkoumat z profesionálního hlediska!“ holedbal se další.

„Pánové, já jsem ženatý člověk!“ protestoval jeden z Angličanů a vyvolal tak další výbuch smíchu.

Avedissiana napadla myšlenka, která byla sice riskantní, ale byl v zoufalé situaci. Jestli je hotel plný cestujících doktorů, třeba by to mohlo vyjít. Rainbow je údajně v těsné blízkosti Lékařského centra – aspoň doufal, zeje to tak. Narovnal si kravatu, trochu oprášil oblek a vešel do recepční haly. Byla plná lidí, tak jak doufal. Dopřál si pár minut na obhlídku prostředí a pak přistoupil k recepčnímu pultu.

„Co pro vás můžu udělat, pane?“ zeptala se dáma středních let, které na tlustém zlatém řetízku visely brýle. Úsměv byl zřejmě součástí jejího pečlivého makeupu.

„Já bysem prosil jen klíč od pokoje,“ řekl Avedissian trochu připitoměle.

„A číslo, pane?“

„Asi si budete myslet, že jsem hrozně pitomej,“ Avedissian rozpačitě pokrčil rameny a trochu přehnaně zdůrazňoval anglický přízvuk. „Ale fakt je... že jsem ho zapomněl.“

Usměv na tváři dámy nepohasl. „A vaše jméno, pane?“

„Miller. Doktor Miller,“ opakoval a pokusil se usmát. Proboha, jen ať si ta dáma zrovna toho Millera nezapamatovala.

Purpurový nehtík projel seznamem hostů a dáma řekla: „Máte pokoj číslo dvě stě devadesát tři, pane,“ a podala mu klíč.

„No ovšem. Vidíte, jakej jsem to pitomec,“ zvolal Avedissian. „Děkuji vám tisíckrát.“

„Není zač.“

Zamířil ke schodům, napolo v euforii a napolo mrtvý děsem, že na něj žena každou vteřinu znovu zavolá. Ještě mu divoce tepal puls, když si otevřel dveře pokoje 293 a vešel dovnitř. Rozsvítil světlo a téměř okamžitě našel to, co hledal.

Millerův lékařský kufřík. Stál pod toaletkou hned vedle jeho zavazadla a vedle tenké plastové složky, na které bylo uvedeno logo konference. Avedissian otevřel kufřík a prohlédl si obsah. „Bůh ti žehnej, Millere,“ zamumlal. Bylo tam všechno, co potřeboval.

Když se vrátil do restaurace, byl už chlapec vzhůru. Tulil se ke Kathleen, která ho konejšila, ale Avedissian si všiml, jak úplně ztuhl, když ho uviděl. Měl v očích hrůzu a Avedissian věděl, že její příčinou je on. Mrzelo ho to, ale byl bezmocný, protože věděl, že neexistuje žádná rychlá cesta, jak chlapečka přesvědčit, že to, co mu dělal, bylo pro jeho dobro. Ale stejně, takhle na něj ještě v životě žádné dítě nehledělo. To mu nikdy nevymizí z paměti.

„Kde jsi byl? Už jsem se bála, že se ti něco stalo,“ zašeptala úzkostně Kathleen. „A máš to auto?“

Vysvětlil jí, proč je nemá. Kathleen zbledla jako stěna. „Já to nechápu,“ vydechla. „Proč?“

„Abych užil tvá slova, myslím, že jsme se stali přebyteční.“

Kathleen pohlédla na brašnu, se kterou přišel.

„Lékařský kufřík. Vypůjčil jsem si ho,“ vysvětlil jí. Vztáhl ruku a opatrně se dotkl chlapcovy hlavy. Ale ten před ním ucukl a Kathleen ho musela zase konejšit. „Musím říct, že ti to nemám za zlé, starouši,“ poznamenal tiše.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kathleen bezradně.

„Musíme si najít nějaký nocleh. Potřebuji chlapečkovi pořádně ošetřit tu ránu a pak vymyslíme nějaký plán. A teď pojďme.“

Chtěl vzít chlapce od Kathleen do náručí, ale ten se vyděšeně bránil. „Tak ho nech,“ přimluvila se Kathleen.

„Ale je pro tebe moc těžký.“

„Já už si s ním poradím.“

Nedařilo se jim sehnat taxík a tím napětí ještě narůstalo. Avedissian náhle rozhodl: „Podívej, přijíždí sem autobus. Když zastaví, pojedeme s ním.“

Dveře autobusu se s hydraulickým zasyčením otevřely a oni nastoupili. Řidič byl černoch. I všichni cestující byli černí. Lhostejně si prohlíželi tři bílé vetřelce.

„Copak dělá takový malý dítě takhle pozdě venku?“ poznamenal řidič, když Avedissian hledal po kapsách drobné. Ten jeho poznámku ignoroval a řekl jenom: „Rádi bychom na hlavní autobusové nádraží.“

„Musíte předsednout v nula čtyři,“ řekl řidič.

„Upozorníte nás?“

„To víte, že jo.“

Sedadla byla tvrdá, světla přitlumená a uvnitř autobusu páchla nafta. Nad hlavami měli varovné vyhlášky všeho druhu včetně trestů za ozbrojenou loupež. U řidiče byla tabulka vysvětlující, že on osobně nemá při sobě žádné peníze, vybrané jízdné je automaticky převedeno do zvláštní uzamčené schránky, ke které nemá přístup.

Zmínka o penězích přiměla Avedissiana, aby uvažoval o své vlastní finanční situaci. Kolik má vlastně hotových peněz? Odpověď mu náladu příliš nezvedla. Ale ještě má kreditní kartu.

Vystoupili z autobusu a dívali se za ním, jak odjíždí.

„Co jsi to tam povídal o autobusovém nádraží?“ zeptala se Kathleen.

„Pokus o zmatení stopy,“ prohlásil Avedissian. „Představ si: tři bílé tváře v autobusu plném černochů. To je pro sledování jak dělané.“

Vydali se opačným směrem, než bylo autobusové nádraží, a našli motel Blue Ranch. Nebyl zrovna nejvýstavnější, možná že byl zchátralý odjakživa, ale měl na vchodu ceduli „K pronajmutí“ a oni tři byli tak vyčerpaní. Majitel měl na sobě vestu, která těsně obepínala všechny faldy na jeho břiše. Když vešli, nenamáhal se vstát, jen trochu zvedl oči od časopisu, který četl, odhodlán nenechat se z něj jejich příchodem na

dlouho vyrušit. Avedissian si všiml, že dáma na titulní straně má sice na hlavě fotbalovou helmu, ale jinak už prakticky nic.

„Číslo dvanáct, třicet dolarů předem,“ utrousil muž a hodil klíč před sebe na pult.

Avedissian zaplatil a začal: „A kde najdeme čís...“

Muž nevzhlédl, jen namířil ukazovák doprava.

„Páni, to je ale díra,“ vzdychl Avedissian, když opustili kancelář a kráčeli kolem řady chatiček. Kathleen nemohla než souhlasit. Po celou cestu je provázel pach barbecue, zřejmě neodmyslitelný od Kansas City. Když však konečně našli číslo dvanáct, uvítal je tam pro změnu závan levné voňavky.

Rozhlédli se kolem sebe, připravení na nejhorší, ale zjistili, že to není tak zlé. Kathleen odkryla přehoz na jedné posteli a podívala se na povlečení. „V pořádku,“ řekla. „Málem jsem se obávala, že bude ještě teplejší.“

Avedissian zatáhl závěsy a otevřel lékařský kufřík, který ukradl v hotelu. Vyndal z něj, co bude potřebovat, a rozložil to po pořádku na noční stolek. „Chci se chlapci podívat na ten krk,“ vysvětlil tiše Kathleen.

„To nebude lehká záležitost,“ odpověděla. „Ale zkusíme to.“ Usmála se na chlapečka a mluvila na něj po celou dobu, co mu opatrně stahovala z krku nouzové obvazy. Nejdřív byl nedůvěřivý, ale pak bylo vidět, že jeho důvěra roste. Vytrvala ovšem jen do chvíle, kdy bylo jasné, že se ho chce dotknout Avedissian. Do očí se mu vrátil strach. Chytil se Kathleen jak klíště. Ta ho hýčkala a stále mu tiše šeptala.

„Ale provést se to musí,“ zašeptal Avedissian.

Kathleen něžně uložila chlapce do postele a pak vzala Avedissiana za ruku. Přiložila si ji důvěřivým gestem na tvář, aby to chlapec viděl. Vypadal polekaně, tak to ještě jednou zopakovala a přikyvovala hlavou, že jí to dělá dobře.

Nějakou dobu to trvalo, ale chlapeček se nakonec zřejmě rozhodl, že dá Avedissianovi ještě jednu šanci. Už se neodtrhl, když mu začal prohlížet krk, jeho drobné tělíčko však bylo celé ztuhlé nejistotou.

„Vypadá to špatně?“ zeptala se Kathleen.

„Ne. Ten implantát byl těsně pod kůží, ale musím udělat pár stehů, aby udržely okraje rány pohromadě.“

„Takže další bolest?“

„Trošku, ale ne tolik jako posledně.“

Kathleen chlapce držela, zatímco Avedissian prováděl to, co musel, a nakonec s úlevou vydechl. „Hotovo,“ řekl. Pohládl chlapce a potrásl mu ručičkou. „Výborně. Byl jsi moc a moc statečný.“ Dítě na něj nechápavě hledělo.

Avedissian vzal ze stolu lahvičku s červenou tekutinou a nalil jí trochu na lžici. „Po tomhle elixíru se mu bude dobře spát,“ vysvětlil. „Má to i docela příjemnou chuť.“

Kathleen to chlapci nabídla a on přijal. Odměnil ji dokonce jakýmsi náznakem úsměvu. „Tak a teď do postýlky,“ zašeptala a zase ho objala.

Když chlapečka uložila, vrátila se k Avedissianovi. Teď když už nemusela kvůli dítěti hrát divadlo, projevíly se jí v obličeji všechny známky napětí, které prožila. „Co my si teď pro všechno na světě počneme?“ ptala se.

„V první řadě musíme zmizet z Kansas City,“ odpověděl Avedissian. „Musíme se dostat z dosahu NORAIID. Manželský pár s anglickým přízvukem, který se tu potuluje s dítětem, nebude těžké najít, a to oni zatraceně potřebují.“

„Kdyby jen věděli, že ten chlapec není žádné královské dítě,“ vzdychla Kathleen.

„To pro ně momentálně není rozhodující,“ ujistil ji Avedissian. „Hlavně si myslí, že jsme zabili Rokera a Shelbyho stejně jako ty dva druhé.“

Kathleen chtěla vědět, kdo jsou „ti dva druhí“, a tak jí Avedissian pověděl, co se stalo během honičky. „To je ale nadělení,“ vzdychala a nervózně si mnula ruce. „Všechno se to tak příšerně pokazilo.“

Její poznámka přišla Avedissianovi podivná, ale právě v té chvíli se chlapeček začal ve spánku neklidně hýbat a Kathleen se na něj šla podívat. Avedissian ji pozoroval, dokud ho neuklidnila.

„Rád bych, abychom se pokusili dostat do Chicaga,“ řekl pak. „Je tam velké letiště. Třeba bychom dokázali za pár dní vyklouznout.“

„Ale jak se tam dostaneme? Určitě budou všechny stanice hlídat.“

„Musíme si opatřit auto.“

„Myslíš najmout?“ zeptala se Kathleen.

„Mám kreditní kartu.“

„A není to stejné riziko? Člověk s britským přízvukem si najímá auto?“

„Něco udělat musíme.“

„Takže to bude zítra první věc, co uděláme?“

„Ne, druhá. Nejdřív ze všeho musím zajít do banky.“

„Do banky?“ užasla Kathleen.

„Musím si otevřít účet,“ pokračoval Avedissian.

„Já ti nerozumím.“

„Když jsme odcházeli z hotelu, vrátil jsem se do Jarvisova pokoje a vybral jsem pásky z jeho magnetofonu.“

„Proč?“ ptala se Kathleen.

„Protože někde na tom záznamu je Rokerův hlas, když vyslovil heslo ‚Archimedes‘. To jsem měl na mysli, když jsem říkal, že chci zajistit chlapcovu budoucnost.“

Kathleen chvíli trvalo, než pochopila plný dosah toho, co Avedissian říká. „No ovšem,“ zvolala po chvíli. „To je skvělé! Heslo s patřičným hlasovým znakem! Můžeš dostat ty peníze.“

„Aspoň doufám,“ uvažoval. „NORAIID ty peníze nenechá na účtu ležet věčně, ale myslím, že smrt Rokera a Shelbyho možná zpomalila jejich alternativní řešení. To, a také fakt, že teď už určitě vědí, že peníze nebyly po výměně převedeny. Asi mají dojem, že nehrozí nebezpečí, že by se k nim mohl dostat někdo další.“

„Jsi úplný génius,“ zašeptala Kathleen, ale Avedissian měl pocit, že je myšlenkami někde jinde.

„Víš co?“ řekla náhle.

„Copak?“

„Mám strašný hlad!“

Avedissian musel přiznat, že i on je hladový. Vůbec si nemohl vzpomenout, kdy naposled něco pořádného jedli. „Skočím se podívat, co bychom tu mohli dostat,“ navrhl a už si oblékal sako. Před odchodem z něj ještě vyndal pistoli a podal ji Kathleen. Zeptal se jí, jestli s ní umí zacházet. „Zamkni za mnou dveře,“ poradil jí. „Kdyby se sem někdo pokoušel dostat, střílej první. O tvých právech budeme hovořit později.“

Avedissian byl pryč asi patnáct minut. Vrátil se s výběrem jídel od McDonalda, která Kathleen nadšeně přivítala. Nemohl si nepovšimnout, jak se její nálada v poslední hodině změnila. Z nějakého důvodu vypadala, jako kdyby načerpala novou naději.

„Kafe je ale studené,“ poznamenala.

„Promiň, měl jsem utíkat rychleji,“ omlouval se Avedissian a tiše ji pozoroval.

Kathleen přestala jíst a zvedla oči. „Proboha, jsem to ale husa pitomá!“ zvolala. „Myslela jsem na něco jiného. Můžeš mi to odpustit?“

„Odpouštím ti.“

Kathleen obešla stůl a sedla si mu na koleno. Přejela mu ukazováčkem po čele. „Ať už se teď stane cokoliv, jsi ten nejbáječnější mužský, jakého jsem kdy poznala. Možná že na to teď není nejvhodnější čas ani místo, ale je to svatosvatá pravda.“ řekla něžně a políbila ho lehce na ústa.

„O časech a místech jsme zatím neměli moc možnost rozhodovat.“

„Ne, ale ať je to jak chce, jsem šťastná, že jsem tě potkala.“

„Já také.“

Kathleen vlezla do postele k chlapečkovi, pro případ, že by se v noci vzbudil a měl strach. Avedissian si lehl na druhé lůžko. Chvilí si vychutnával ticho a tmu, ale pak upadl do neklidného spánku. Jeho obavy, že nebude schopen spát, překonalo naprosté vyčerpání. Byl by toho měl k přemýšlení a starostem až až, ale jeho mozek protestoval proti dalšímu napětí a žádal si odpočinek. Spal však povrchně a ve tři ráno ho probudilo lehké škrábání.

Tenhle zvuk nemůže dělat žádné zvíře, na to je to příliš pravidelné. Šramot myši je přerušovaný. Co to je? Odkud to přichází? Zvedl se na loket a pozorně poslouchal. Zvuk se změnil v lehké poklepávání a přicházelo to odněkud z blízkosti dveří.

Vyskočil tiše z postele a sáhl po své bundě. Pistole však v kapse nebyla. Vzpomněl si, že ji dal Kathleen, ale kam ji dala ona? Zvuk se opět trochu změnil a Avedissian náhle věděl, co to je. Někdo se pokoušel vyříznout skleněnou tabulku vedle dveří chaty. A to ťukání znamenalo, že už se pokouší sklo vymáčknout a dostat se dovnitř.

Když už se vetřelci zdařilo odstranit kus skla, Avedissian se vrhl přes pokoj a cestou vzal jedinou zbraň, která byla po ruce, pinzetu, kterou použil při zašívání rány dítěte. Otvorem u dveří se protáhla ruka, tápající po zámku, a vtom do ní Avedissian silou zabodl hroty pinzety. Cítil, jak projely hřbetem ruky, a slyšel, jak vetřelec zaskučel bolestí, načež ze sebe vychrlil sprosté nadávky, které rozhodně nezněly americky.

Avedissian se pokusil využít svou výhodu, pustil pinzetu a popadl mužovu ruku za dva prsty a pořádně je vykroutil. Doufal, že některý z nich nebo dokonce oba dva zlomí a že to bude stačit, aby ten člověk bolestí omdlel. Slyšel za sebou Kathleen a zařval: „Pistoli! Proboha, podej mi tu pistoli!“

Jak se pokoušel pevněji popadnout vetřelcovu ruku, muž náhle druhou rukou vyrazil zbytek skla. Střepiny zasáhly Avedissiana do obličeje jako

sprcha. Ve chvílce byl oslepen krví, která mu začala stékat z pořezaného čela, a zapotácel se přes pokoj dozadu.

Dveře se zabouchly a rozsvítilo se světlo. Avedissianovi se podařilo trochu setřít krev a otevřít oči. Nad ním stál podsaditý

člověk a mířil mu pistolí do obličeje. Druhou, poraněnou ruku si vztekle olizoval.

Avedissian předpokládal, že je to někdo z NORAIID, a tak honem řekl: „Vy to nechápete, ten chlapec není ten, co si myslíte, byl to trik!“

„Na toho spratka ti seru,“ zachrčel muž. „Kde jsou pásky?“

Avedissian ztuhl. Ze své pozice na zemi zíral na chlapa nad sebou v nechápavém úžasu. Znovu si uvědomil, že ten člověk nemá americký přízvuk, ale teď už to znamenalo víc. Nemá americký přízvuk, protože je to Ir! „Kdo sakra jste?“ zeptal se.

„Po druhý se tě ptát nebudu!“ vyhrožoval muž. „Kde jsou ty pásky?“

Avedissianovou jedinou nadějí bylo, že v ložnici je stále Kathleen a že má přístup ke zbraní. Věděl, že poslouchá a čeká na svou příležitost. Na něm bylo, aby zatloukal co nejdéle. „Jaké pásky?“ zeptal se.

Odpověď mu byl surový kopanec do žaludku, který ho přinutil ke křečovitému dávení. „Tak tohle na mě nezkoušej!“ zasyčel muž a pak zavolal: „Kathleen, koukej vylézt!“

Když Avedissian přes svou bolest slyšel, jak ten chlap oslovuje Kathleen jménem, jeho zděšení se zdvojnásobilo. Viděl, že se Kathleen objevila ve dveřích, a uslyšel, jak muži rozzlobeně řekla: „Řekla jsem ti, že je předám. Tak co sem lezeš?“

„Chci jen ty pásky,“ zavrčel muž.

„Já nevím, kde jsou,“ odpověděla. Přistoupila k Avedissianovi, poklekla vedle něj, pokorená hořkým obviněním v jeho pohledu. „Je mi to líto,“ zašeptala. „Ani nedokážu říct, jak moc je mi to líto. Ale měl bys mu radši říct, kde ty pásky jsou.“

Avedissian se na ni dlouze a tvrdě zahleděl a pak rezignovaně řekl: „Jsou v ložnici, ve skřínce vedle postele.“

„Přines je!“ poručil muž a Kathleen vstala.

Když vyšla z pokoje, muž namířil na Avedissiana pistolí. „Už je to tak, já vyhrál, tys prohrál, ale nemůžu říct, že to bylo překrásný.“

Avedissian zavřel oči a očekával svůj konec. Ten však nepřicházel. Namísto toho uslyšel jasně a zřetelně dva ztlumené výstřely z pistole. Otevřel oči právě v okamžiku, kdy se muž bezmocně zhroutil na podlahu. Ve dveřích stála Kathleen s pistolí v ruce a upřeně hleděla na mrtvolu.

„Kdo to byl?“

„Jmenoval se Reagan. Jeden z Kellovy smečky.“

Avedissian zmateně potřásl hlavou. „Ale proč?“ zeptal se. „Proč jsi to udělala?“

„Lhala jsem ti. Můj bratr není mrtvý. Kell ho u sebe vězní a mě nasadil na Brity, protože je podezíral z nějakého podrazu. Původně jsem měla jen potvrdit, že do operace únosu dítěte je zapojený člověk jménem Bryant, a pokusit se zjistit co nejvíc dalších věcí. Ale pak si sám Bryant vymyslel, že bych mu mohla být užitečná. Že bych toho mohla o IRA a NORAIID vyzvědět víc. Kell mi nařídil, abych v té hře pokračovala. Měla jsem Reagana informovat, jak si Innes vede, a udržovat mezi nimi styk.“

„Ale informace, kterou jsi předala Bryantovi, byla přece pravdivá,“ namítl Avedissian. „INLA v Belfastu byla prakticky vyhlazena.“

„To bylo Kellovo dílo. Nenáviděl McGlynn. Viděl příležitost zbavit se jich a zároveň přesvědčit Bryanta, že já jsem důvěryhodná.“

„Jak vůbec Kell Bryanta zná?“

„Kell zná Bryanta a Bryant zná Kella. Tak to vypadá na samotném vrcholu. Asi se sice osobně nikdy nesetkali, ale znají se docela dobře. Je to taková velká hra na vysoké úrovni. Lidské životy v ní nehrají žádnou roli. Důležitá je hra samotná.“

„Takže Kell prohlédl Bryantův plán hned od začátku?“

„Nejen to. Uvědomil si, že je to perfektní příležitost, aby rozehrál vlastní plán.“

„A získal peníze, myslíš?“

Kathleen zavrtěla hlavou. „Nejen to,“ vysvětlila. „Chtěl, aby Bryant uvěřil, že Kell spolkl tu záležitost s královským dítětem. A kromě toho měl ještě nějaký jiný důvod...“

„Jaký?“

„Já nevím, ale vypadalo to, že půjde o ještě větší operaci, než je ta Bryantova.“

„Říkáš, že Kell drží tvého bratra?“ zeptal se Avedissian.

Kathleen pokrčila rameny. „Ted' ho zabije,“ řekla. „Chystal se nás zabít oba, ale pak přišel na to, jak bych pro něj mohla být užitečná. Tak slíbil, že jestli se takhle operace podaří a on dostane peníze, nechá Martina naživu. Domnívala jsem se, že po tom, co se stalo v hotelu, je ta šance pryč. Ale když jsi mi po –

věděl o těch páskách, řekla jsem si, že Martina snad přece jen zachráním. Když jsi šel pro jídlo, zavolala jsem Innesovi a Reaganovi a

řekla jsem jim, že ty pásky získám, když přesvědčí Kella, aby mému bratrovi neublížil.“

„Ale Reagan se rozhodl, že se do věci vloží sám?“

„Byla jsem tak hloupá, že jsem mu řekla, kde bydlíme,“ přiznala se Kathleen. „A málem jsem tě nechala zabít...“ Rozplakala se a položila Avedissianovi hlavu na rameno. „Ach bože, drahoušku,“ šeptala.

Pevně ji k sobě přitiskl, bez ohledu na krev, která mu pořád stékala z ran po obličeji. „Pšt, pšt, sama jsi mě přece upozornila, že žiješ ve vleku okolností. Uznejme, že tyhle už přesáhly tvé možnosti.“

Dojatá jeho pozorností vzhlédla a teprve teď si všimla, v jak příšerném stavu má obličej. Uchopila jej do dlaní. „Musím sehnat něco, čím ty rány vyčistit.“ Běžela do koupelny a vrátila se s hadříkem namočeným do studené vody. Začala s ním jemně ošetřovat krvavé rány. „No vida, teď když je pryč všechna ta krev, už to nevypadá tak zle,“ ujistila ho.

„Musíme odtud pryč,“ připomněl.

„Nemůžeme počkat do rána?“

Rozhodně zavrtěl hlavou. „Říkala jsi, že ti chlapi od IRA jsou dva. Nevíme, kde je ten druhý.“

„To je Innes, Tally Man,“ vysvětlila mu Kathleen.

„Může tady někde poblíž na Reagana čekat, a když nepřijde...“

„To mě nenapadlo,“ přiznala. „Předpokládala jsem, že Reagan jednal na vlastní pěst.“

„Přichystej chlapce,“ řekl Avedissian, když se vyhrabal na nohy. Zvedl pistoli, kterou Kathleen upustila na zem, a prohlédl zásobník. Byl téměř prázdný. Sebral Reaganovu zbraň a rozhodl se pro ni.

Když byli připraveni, zhasl Avedissian v chatě světla a trochu povytáhl roletu, aby mohl vyhlédnout ven. Zdálo se, že je tam klid, ale to ho nepřesvědčilo. Rozhodl se, že by nebylo dobře, aby odcházeli všichni najednou. Vyzval Kathleen, aby s chlapečkem počkala uvnitř, a šel napřed obhlédnout situaci.

Pootevřel dveře jen tak, aby se mohl protáhnout, a běžel pokrčený k nejbližšímu stínu u sousední chaty. Na chvilíčku se zastavil, než se rozběhl dál, a přitom obhlížel celé prostranství a pátral po známkách života. Neviděl nikoho. Také všechny vozy zaparkované u chat se zdály být prázdné.

Už se chtěl vrátit a oznámit Kathleen, že je všechno v pořádku, když uslyšel, že venku na silnici zpomalilo auto a vjelo na pozemek motelu.

Skrčil se do stínu a pozoroval, jak auto zastavuje před hlavním vchodem. Řidič vystoupil a kráčel k recepci. Avedissianovi se zastavilo srdce, protože toho člověk poznal. Už ho viděl na stadionu v Chicagu. Byl to Innes. Přijel za Reaganem.

Zaváhal. Ruka se mu v kapse sevřela na pažbě pistole. Má In-nese, až zase vyjde ven, chladnokrevně oddělat, nebo se má vrátit ke Kathleen a chlapci? Slyšel z recepcce zvýšené hlasy a postoupil o kousek, aby viděl přes sklo dovnitř. Innes a ten hejhula z recepcce se o něco zuřivě hádali. K hejhulovi se přidala manželka. Avedissian zaslechl slovo „policie“ a hejhula sáhl po telefonu. Viděl, že Innes se ho pořád snaží přemluvit, ale hejhula se nedal. Dnes v noci už tu prý slídilo až moc lidí s cizím přízvukem a ještě k tomu prý dokonce v hotelu Plaza vybuchla bomba.

Avedissian usoudil, že nemá šanci vyřídit to s Innesem sám. A myšlenka, že by do hotelu mohla přijet policie, ho popohnala k tomu, aby spěchal zpátky. Zastavil se však u každé chaty v řadě a u okénka každého zaparkovaného vozu se podíval dovnitř. Pak konečně našel, co hledal. Jedno auto mělo v zapalování klíčky!

Usedl za volant a otočil klíčkem. Startér hlasitě zabrumlal, ale nechytíl. Na čele mu vyvstal pot. Zkusil to znova, potukával nohou na plyn, ale pořád nic. Pořádne dupl na plynový pedál a zkusil to ještě jednou. Motor zabral nejdřív váhavě, ale pak se rozeřval. Současně spatřil, jak k němu běží Kathleen s chlapcem.

Vůz vyrazil dopředu a Avedissian se naklonil, aby otevřel dveře pro spolujezdce. Kathleen se vrhla dovnitř a přitáhla k sobě chlapce. Než se Avedissianovi podařilo s hlasitým ječením natřikrát auto obrátit, zahlédl, jak ze dveří chaty vybíhá člověk, cestou si natahuje kalhoty a něco za nimi křičí.

Vůz se zaúpením vyrazil z brány. Kathleen se otočila a zahlédla, jak z recepcce vyšel Innes. Chvilku zůstal stát ve dveřích, orámován světlem zevnitř, pak se však tryskem rozběhl ke svému vozu.

## KAPITOLA DESÁTÁ

AVEDISSIAN NEMĚL NEJMENŠÍ TUŠENÍ, kam jede, věděl jedine to, že tam jede rychle. Přehlédl údaje na palubní desce a zjistil, že nádrž je z poloviny plná. To byla teď jediná důležitá věc. Když dojeli k velké zelené tabuli, šlápl tak prudce na brzdu, že se Kathleen musela opřít

volnou rukou o palubní desku, aby nepřeletěla dopředu. Druhou rukou k sobě tiskla chlapce.

„Připoutej se,“ upozornil ji.

„Jen co mi dáš možnost.“

Avedissian si přečetl nápis, stočil volant doleva, opět se zaskřípěním vyrazil na objezd a z něj na mezistátní dálnici.

„Nejvyšší povolená rychlost je padesát pět,“ podotkla Kathleen, když viděla, že ručička šplhá na osmdesátku.

Avedissian měl nervy k prasknutí a už chtěl Kathleen něco vztekle odseknout, ale pak usoudil, že má pravdu. Nebylo by vhodné přilákat pozornost dálniční policie. Povolil tlak na plynový pedál a zpomalil na šedesátku. Sevřený krk se mu trochu uvolnil. „Vidíš za námi někoho?“ zeptal se.

Kathleen se otočila: „Ne, nikoho.“

Přijížděli na křižovatku a zpomalili. „Kdybys byla Innes, který směr bys zvolila?“ zeptal se.

„Na východ,“ odpověděla.

„Já bych hádal na západ... takže nepojedem ani tam, ani tam.“ Avedissian se propletl křižovatkou a namířil předkem vozu rovnou na sever.

„A co je dobrého na severu?“

„Nic moc. Ale my se hlavně potřebujeme trochu nadechnout.“

Asi po hodině jízdy zapnul Avedissian rádio, aby trochu oživil ticho, které už začínalo být tísnivé. „Co chlapec?“ zeptal se.

„Klidně spí,“ odpověděla Kathleen.

Těch pár slov mezi nimi aspoň trochu uvolnilo napětí ve voze. Avedissian na sedadle poposedl a změnil pozici, ve které poslední hodinu, aniž by si toho byl vědom, s nehybnou strnulostí zůstával. Kathleen mu prsty promnula zátylek a zašeptala: „Je to lepší?“

„O moc.“

„Co si myslíš?“ zeptala se a pohlédla dozadu.

Avedissian to nechtěl zakřiknout, ale řekl: „Myslím, že jsme zatím v bezpečí. Zřejmě jsme Innesovi uklouzli.“

Kathleen se naklonila dopředu a vyladila na rádiu klidnější hudbu, než byl avantgardní jazz, který drásl nervy.

„Uvažoval jsem tak,“ řekl Avedissian. „Jestli se nám přece jen povede převést ty peníze, můžeme s Kellem vyjednávat o tvého bratra.“

„To myslíš vážně?“ zeptala se váhavě Kathleen.

„Pokud z tohohle vyjdeme živí, nevidím důvod, proč by to nešlo. Ale nedostane všechno. Část připadne tomu dítěti.“

„Už jsem ti řekla, že tě miluju?“ zeptala se.

„Ne, ještě nikdy,“ odpověděl s úsměvem.

„Tak teď ti to říkám.“

„No, vypadá to, že to platí oboustranně.“

Po další hodině jízdy na dálnici Avedissian poznamenal: „Potřebujeme natankovat.“ Sjel z dálnice k nejbližší pumpě a naplnil nádrž. Právě platil pokladnímu, když ve skleněné výloze proti sobě spatřil odraz policejního vozu. Pozoroval, jak se pomalu blíží k pumpě jako kočka číhající na ptáčky.

„Tady to máte,“ opakoval důrazně pokladní a podával mu drobné. Nedovedl si vysvětlit, nad čím řidič tak dlouho váhá.

Avedissian vzal poslepu peníze. Pozoroval hlídkový vůz, který pomalu přejel kolem a zaparkoval na druhé straně prostranství před budovou, ozdobenou rudým neonovým nápisem „Restaurant u Hanka“. Předstíral, že si přepočítává drobné, ale přitom

pořád koutkem oka sledoval, jak z auta vylezli dva policajti a protahují si nohy. Upravili si na hlavách čepice a pouzdra se zbraní, načež zamířili ke vchodu do restaurace a otevřeli dveře. Vyzrazil odtamtud zvuk jukeboxu, pak se dveře opět zavřely.

„Tak dobrou noc,“ řekl Avedissian pumpaři.

„Šťastnou cestu,“ odpověděl udiveně muž.

„Už jsem myslela, že je s námi konec,“ vyhrkla Kathleen, když se Avedissian vrátil do vozu.

„Zřejmě se nepodívali na číslo našeho vozu,“ řekl Avedissian, „Myslím, že v Kansas City se kradou auta v jednom kuse.“

„Díky bohu,“ povzdechla Kathleen. Jeli dál.

Avedissian se však přesto nedovedl ubránit pocitu, že své štěstí pokoušejí až přehnaně. Náhlý impuls ho přiměl opustit dálnici a zvolit cestu, kde by byla menší možnost setkat se s dálničními hlídkami. Došel k názoru, že teď potřebují nějaké místo, kde by v klidu přečkali pár dní. Dostatečně dlouho, aby Innes a NORAIID mezitím ztratili jejich stopu. A také dostatečně dlouho, aby měl čas zařídit převod peněz.

„Víš vůbec, kde jsme?“ zeptala se Kathleen.

„Někde v Iowě.“

Noc se chýlila ke konci. Uklidňující záře ciferníků na palubní desce, na které se posledních pár hodin výhradně soustřeďovali, začala podléhat v nekalé konkurenci s jasnem obrovského nebe.

„Nikdy v životě jsem neviděla něco tak placatého,“ usoudila Kathleen, když se rozhlédla po lánech obilí, které se rozprostíraly až k samému obzoru. V další půlhodině už se slunce vyhoupllo nahoru a celý svět pod dokonale modrou polokoulí nebe byl zbarven dožluta.

Avedissian zaparkoval auto nenápadně po boku restaurace na okraji městečka jménem Des Moines. Kathleen probudila chlapce tím, že mu do ucha tiše zašeptala: „Snídaně, můj princ.“ Chlapec se nejdřív zatvářil trochu polekaně, ale když uviděl Kathleen, brzy ten výraz zmizel. Na Avedissiana však pohlížel stále trochu s obavami.

Kathleen odvedla chlapce na toaletu a Avedissian šel pro všechny objednat snídani. Číšnice zapisovala jednotlivé chody na lístek na podložce, ale mezi každým chodem chvilku ocucávala konec tužky. Nakonec objednávku přečetla a Avedissian souhlasně přikývl.

„Umyli jsme si po ránu pusinku a hned je nám o moc lip,“ hlásila Kathleen, když se vrátila s chlapcem ke stolu. Bylo vidět, že je docela čilý a že má hlad. Avedissian se na oba usmál. „Tak dobrou chuť,“ popřál všem. „To nám udělá dobře.“ Měl pravdu, když spořádali bohatou snídani, cítili se všichni o hodně lip.

„Zůstaneme tady v tom městě?“ zeptala se Kathleen.

„Ne, vyhneme se mu. Rád bych ale do něj zašel. Banka tu má určité svou pobočku, a čím dřív to udělám, tím lip. Ale chci tam jít sám a nechci tam jet s autem, aby nás nevystopoval nějaký horlivý pochůzkář. To znamená, že potřebujeme pro tebe s chlapcem najít nějaké místo, kde byste na mě mohli v klidu počkat.“

„Můžeme se zeptat servírky,“ navrhla Kathleen.

Servírka chvilku cucala tužku a přemýšlela, ale pak řekla: „Jo, asi tři míle na sever odsud má takový penzion stará paní Lehmanová. Ta by vás snad mohla ubytovat.“

„To zní ideálně,“ rozzářila se Kathleen a pozorně vyslechla instrukce, jak se k Lehmanovým dostat.

Avedissian zaplatil a dal servírce bohaté spropitné za její pomoc. „Vy ste asi z Anglie, že jó?“ zeptala se ho, když je doprovázela ke dveřím. Její zájem ho příliš nenadchl.

Lehmanův dům našli bez obtíží. Avedissiana potěšilo, že je dost zastrčený od silnice. Bylo to dřevěné stavení o třech patrech a bývalo bíle

natřené. Od té doby však uplynul nějaký čas a na některých místech barva oprýskala. Stará paní je přišla uvítat a Avedissian jí vysvětlil, že potřebují na pár dní přerušit cestu a ubytovat se. A že neradi bydlí ve městě.

„Já to tam taky nesnáším,“ prohlásila paní Lehmanová se silným německým akcentem. „Všechn ten rámus a zmatek.“

Ukázala jim velký vzdušný pokoj v prvním patře, který se jim hned zalíbil. Avedissian zaplatil předem a přinesl z vozu to málo, co s sebou měli. Vlastně to pozůstávalo jen z toho, co Kathleen stačila popadnout do jedné ruky, když ve spěchu opouštěli pokoj v motelu. Před paní Lehmanovou se jim však podařilo tuto okolnost utajit. Kathleen si s ní dole povídala, zatímco Avedissian předstíral, že nosí nahoru jejich „zavazadla“.

„Chlapeček toho moc nepovídá,“ podotkla paní Lehmanová, která si všimla, že malý na její škádlení nijak nereaguje.

„On se moc stydí,“ lhala Kathleen. I když snad nebylo třeba se vymlouvat, už si na to zvykla.

„Tady budeme v bezpečí,“ liboval si Avedissian, když osaměli a dívali se spolu z okna na vlnící se obilná pole. Kathleen přisvědčila. Bylo málo pravděpodobné, že by je tady NORAIID nebo Innes vypátrali. „Kdy chceš jít do města?“ zeptala se.

„Zeptám se staré paní, jak jezdí autobus, a vydám se tam co nejdřív. Jestli se mi to podaří vyřídit už dnes, můžeme tady strávit pár dní a pak si to namířit do Chicaga a odtud odletět domů.“

„I když nevím, co si pod tím slovem představit,“ dodala smutně Kathleen.

Položil jí ruce na ramena a něžně řekl: „Něco už najdeme a hlavně budeme spolu. Souhlasíš?“

Přikývla. „Tak už jdi za paní Lehmanovou,“ pobídla ho.

„Právě vám jeden ujel,“ informovala stará paní Avedissiana, když se jí zeptal na autobus do města. „Další jede až za dvě hodiny. Má zastávku na konci ulice.“

Poděkoval jí a vrátil se nahoru.

„Víš, co by mě těšilo?“ zeptala se Kathleen, když jí pověděl o tom zdržení. „Vyjít si na procházku. Mám pocit, jako bych po celý minulý týden byla ve vězení.“

Vyšli si po prašné cestě vedoucí od domu směrem k místnímu statku. Slunce je hrálo do zad a obilím pofukoval mírný vítr. Chlapeček, který se doposavad stále držel Kathleen za ruku jako klíště, ji poprvé pustil a

poskakoval pár kroků před nimi. Kathleen pohlédla na Avedissiana a poznamenala: „Myslím, že už se z toho dostává.“

„Koupím mu odpoledne ve městě nějaké hračky,“ slíbil Avedissian.

„Co se s ním v budoucnu stane?“ uvažovala Kathleen.

„To záleží na tom, odkud se vůbec vzal,“ odpověděl Avedissian.

„Odkud asi mohl přijít?“

„Hádal bych, že je z nějakého dětského domova nebo sirotčince. Nedovedu si představit, že by se nějakí rodiče dali přimět k tomu, aby propůjčili své dítě k něčemu takovému, ty ano?“

„Já si ani nedovedu představit, že by to připustil nějaký dětský domov nebo sirotčinec.“

„Opuštěné děti jsou často v moci byrokratických machinací,“ konstatoval Avedissian. „Postrkují je z jedné části sociálních

služeb do druhé. Jestli ten chlapec, jak předpokládám, nemá žádné žijící příbuzné, mohl se pro ně stát kvůli svému handicapu opravdovým problémem. Hluchoněmé dítě se těžko nabízí k adopci.“

„Takže si myslíš, že Bryant využil nějaký takový zmatek v systému?“ zeptala se Kathleen.

„Anebo ho sám vytvořil,“ dodal trpce Avedissian.

„Jestli se opravdu ukáže, že nemá žádnou rodinu...,“ nadhodila nejistě Kathleen.

Vytušil, co bude následovat. „A-n-o?“ pronesl pomalu s úsměvem.

„Myslíš, že by eventuálně mohl...?“

„Proč ne? Jsme všichni na jedné lodi. Měli bychom tedy držet pohromadě.“

Kathleen ho k sobě přitáhla a objala ho. Pak se podívala na hodinky. „Měli bychom se vrátit.“

Autobus měl deset minut zpoždění, ale Avedissian už pět minut pozoroval, jak z dálky přijíždí, protože vířil oblak prachu. Vlezl dovnitř a zaplatil řidiči, který se ho hned zeptal, jestli bydlí u Lehmanů, a Avedissian přisvědčil, že ano. Řidič mu začal vykládat, jaká je Rosa Lehmanová fajnová dáma a jaké má dva fajnové syny, kteří odešli na Východ vybudovat si kariéru ve svých profesích. Má dojem, že jsou právníci, nebo možná že je jeden z nich lékař. Vždycky si pletl Lehmanovy kluky s Millerovými, co bydlí v Twin Forks.

„Róziný kluci sou voba právníci,“ vmísila se do debaty jedna ze tří dalších cestujících v autobusu. „To Johnny Millerů se stal doktorem.“

„Díky, Martho,“ přikývl řidič, aniž by otočil hlavu. „Zůstanete dlouho?“ zeptal se Avedissiana.

„Jen pár dní.“

„Vy jste Angličan, že jo?“

„Ano.“

„Tady v okolí moc Angličanů není,“ řekl řidič. Byl to pro cizince nenápadný pokyn, aby prozradil, co tu dělá. Ale Avedissian se už jen vytrvale koukal z okna a řidič naštěstí dál ne-naléhal.

Cesta trvala asi čtyřicet minut, do centra Des Moins dojeli časně odpoledne. Zeptal se na zpáteční autobus, v kolik a odkud odjíždí. „Přeju vám pěkný den,“ loučil se s ním řidič.

„Nápodobně,“ poděkoval Avedissian.

Hlavní budovu banky, kterou hledal, našel bez větších nesnází; všechny banky byly, jak se zdálo, soustředěny v samém srdci města. Působivě vysokými dveřmi vešel do hlavní bankovní dvorany, kde bylo díky klimatizaci docela chladno. Teď jen najít pro uskutečnění svého plánu správnou přepážku. Bylo jich tu zhruba dvacet a u každé někdo obsluhoval.

Ozbrojený hlídač si všiml, že se tu asi nevyzná. Přistoupil k němu a nabídl mu svou pomoc. Mluvil zdvořile, ale tvář měl kamennou.

„Chci si otevřít účet,“ sdělil mu Avedissian.

„Číslo čtrnáct, na druhém konci haly,“ poradil mu strážce a ukázal, kde to je.

„Děkuju vám.“

„Rádo se stalo.“

Když Avedissian kráčel přes celou halu k přepážce číslo čtrnáct, uvažoval, jestli podlaha, po které jde, je z pravého mramoru, nebo jestli je to jen výborná imitace. Ze stejného materiálu byly i sloupy, které podpíraly halu. Celý prostor působil dojmem řecké velkoleposti. Národ hledá své předky, pomyslel si Avedissian. Přistoupil k dámě za přepážkou a usmál se na ni.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Rád bych si otevřel účet.“

„Běžný účet?“

„Ne, depozitní.“

Dáma vybrala ze sbírky formulářů, které měla po levé ruce, příslušný list a začala jej vyplňovat. „Kolik chcete uložit, pane?“

„Jaké je minimum?“

„Jeden dolar.“

„Tak tedy jeden dolar.“

Žena na něj krátce vzhledla, pak se však zase zatvářila profesionálně a pokračovala ve vyplňování.

Avedissian se zeptal: „Mohu se spolehnout, že všechny podrobnosti týkající se tohoto účtu budou uchovány v tajnosti?“

„Ano, pane... Váš dolar je u nás v bezpečí.“

Avedissian nejdřív usoudil, že dáma začíná být uštěpačná, pak si však všiml, že ukazuje prstem na bankovní logo. „Máte pobočku v Londýně?“ zeptal se.

„Londýn v Anglii?“

„Ano.“

„Musím se podívat.“

Dáma se odešla poradit ke kolegovi, který seděl u počítačového terminálu. Muž vzal knihu v modrých deskách, chvíli v ní listoval a posléze přikývl.

„Ano, pane, máme tam pobočku,“ řekla úřednice.

„A je možné převádět účet mezi vámi a anglickou pobočkou?“

„Na to se musím zase zeptat.“ Když to provedla, oznámila mu: „Ano, pane, je to možné. Až to budete potřebovat, budete jen muset vyplnit příslušný formulář a my účet převedeme.“

„Tak v tom případě bych jej rád vyplnil už teď,“ prohlásil Avedissian.

„Teď hned, pane? Přejete si převést účet na jeden dolar?“

„Přeji si teď hned jen vyplnit ten formulář. A s převedením toho účtu si počkám až do pátku. Očekávám větší částku peněz.“

Úřednice mu přinesla příslušný formulář a Avedissian jej vyplnil. Podal jí ho zpátky a zeptal se: „Musím udělat ještě něco?“

„Ne, pane, to je všechno.“ Pokladní předala Avedissianovi potvrzení o jeho jednodolarovém vkladu a hlavně veledůležité číslo účtu, kvůli kterému přišel. „Přeji vám krásný den.“

Avedissian vyšel ven do slunečního žáru s pocitem uspokojení, že všechno jde tak, jak si přál. Koupil si u stánku noviny a pak zamířil do blízké kavárny, kde si objednal kávu a koblíhy.

Článek na třetí straně mu náladu dokonale zkazil. Přejel mu mráz po zádech, když tam spatřil fotografii motelové chaty, kde byl zavražděn jakýsi muž. Policie pátrá po anglické dvojici, která odtamtud uprchlá v ukradeném voze. Následoval popis a evidenční číslo auta. Nejhorší zpráva

bylo svědectví pumpaře, který několik hodin po vraždě spatřil v autě odpovídajícím popisu nějakého Angličana. Mířil po dálnici na sever.

Avedissian v duchu zaklel. NORAIID, Innes, policie, ti všichni teď vědí, že z Kansas City odjel na sever. Znovu a znovu pročetl článek. Jedinou útěchou bylo, že se nikdo nezmiňoval o dítěti.

Ten moula z motelu jim při příjezdu věnoval tak malou pozornost, že úplně přehlédl skutečnost, že Kathleen vzadu není sama. Něco jiného je páreček a něco jiného je rodina. Z téhož důvodu zřejmě nebyl v článku ani jeho ani Kathleenin popis.

Dobré bylo také to, že článek byl až na straně tři, každý si ho nemusí všimnout. Možná že by vražda v zablženém motelu v Kansas City noviny ani nezaujala, kdyby nebylo výbuchu bomby v automobilu v hotelu Plaza a údajné vraždy několika dalších osob. Policie se domnívá, že by mezi všemi těmito událostmi mohla být souvislost. Samotný výbuch bomby v autě zabíral první stranu. Zemřel tam jeden Angličan a dva Američané a navíc byl v jednom pokoji hotelu Plaza nalezen neznámý zavražděný muž. O důvodech a motivech není zatím nic známo.

Avedissian vyšel z kavárny a uvažoval o své situaci. Došel k názoru, že budou muset od Lehmanů odjet dřív, než měli v úmyslu, protože bylo docela pravděpodobné, že o svědectví bude požádána také servírka v restauraci, kde snídali, a ta policii nasměruje k jejich domu. Musí si najít něco jiného. Podíval se na hodinky a zjistil, že autobus jede za patnáct minut. A on musí ještě něco zařídit.

Zašel do supermarketu, kde mohl vystupovat zcela anonymně, a zakoupil tam malý japonský kazetový přehrávač. Pak si vzpomněl, co slíbil Kathleen, a zašel do oddělení hraček vybrat něco pro chlapečka. Ještě přidal některé důležité toaletní potřeby, zaplatil a už pospíchal na autobus. Když dal řidiči peníze, šel si tentokrát hned sednout až dozadu, aby se vyhnul jakémukoliv rozhovoru.

Když se vrátil k Lehmanovým, Kathleen si hrála s chlapcem na zahradě. Oba ho hned běželi k brance přivítat. Avedissian si všiml, že z chlapcova pohledu poprvé zmizely všechny stopy podezření a nedůvěry. Potěšilo ho to.

„Proběhlo všechno dobře?“ zeptala se Kathleen.

„Účet jsem otevřel, ale teď máme jiný problém. Ví se, že jsme odjeli na sever.“

„Kdo to ví?“

„Všichni.“ Avedissian jí pověděl o článku v novinách. „Musíme odsud pryč.“

Kathleen vypadala zklamaně. „Nemohli bychom tu aspoň zůstat do rána? Nevím, jestli bych vydržela další takovou noc, jako byla ta včerejší.“

Avedissian to zvážil a pak souhlasil. Tušil, že to není rozumné, ale i jemu se chtělo zůstat. Dal chlapci hračky, které mu koupil, a poprvé spatřil, jak se zasmál. Byl to pěkný okamžik.

Kathleen se láskyplně dívala, jak si hoch hraje s buldozerem, a obrátila se na Avedissiana: „Jak mu budeme říkat?“

„Nějaké jméno už musí mít,“ řekl Avedissian.

„Jenže my ho neznáme. A nějak mu říkat musíme.“

„Tak něco vyber.“

„Už se stalo. Mně se líbí Hany.“

Avedissian se usmál a řekl tiše: „Proč ne... Náš Harry.“

Nechal Kathleen s Harrym na zahradě a šel nahoru do pokoje. Vyndal pásky, které vzal v Jarvisově pokoji, a zapnul magnetofon, aby si je mohl přehrát. Poslouchal první útržky konverzace a snažil se odhadnout sled událostí. Přitom se mu vybavovaly otřesné vzpomínky.

Zjistil, že páska, kterou přehrává, byla natočena z pokojového odposlechu. Telefon musela nahrávat ta druhá kazeta. Stiskl rychlý chod, ale náhle jej zastavil. Naslouchal mučivé výzvě: „To heslo!“ žádal Innesův hlas... „Dobrá... dobrá... Je to AR-CHIMEDES... ale...“, a tím odpověď končila.

Avedissian pustil pásku zpátky a nastavil ji tak, aby reprodukovala pouze vyřčené heslo. Pak vyndal kazetu a zapnul druhou, aby vyslechl poslední telefonický rozhovor z pokoje. Napsal si číslo účtu, které si vyžádal Innes, a potom zase pásky vyměnil.

V jejich pokoji nebyl telefon. Musel požádat paní Lehmanovou, jestli by mohl použít její.

„Ale ovšem,“ souhlasila Rosa Lehmanová. „Jde o místní hovor?“

Avedissian ji ujistil, že ano. Navrhla mu, že si zatím půjde popovídat s Kathleen, než si to vyřídí. Zlatá ženská, pomyslel si. Zatímco čekal, až se banka ohlásí, prohlížel si zarámované fotografie, které měla stará paní na prádelníku. Jedna z nich vypadala na Rosina manžela. Pak tam byli dva mladí muži v kolejních úborech. Právníci, vzpomněl si Avedissian. Ve sluchátku se ozval ženský hlas.

„Zde je pan Avedissian, číslo účtu...“ Avedissian četl z papíru, který držel v ruce, „5523408. Prosil bych převést částku z účtu 34494552 na svůj účet.“

„Moment, prosím.“

Zvlhly mu ruce, když si představil, co strašného se může stát.

„Mohu se zeptat na podmínky převodu?“

„Jde o transfer na heslo.“

„Aha... tak moment, prosím.“

Avedissian si začal představovat, jak se banka snaží protáhnout čekání, aby mohla vystopovat volajícího. Měl nutkání položit sluchátko a ukončit tak nesnesitelné napětí.

„Zdá se, že tu nemáme zaznamenáno nic o takových podmínkách,“ řekl hlas.

„Bylo to vyřizováno přes vaši pobočku v Kansas City,“ chytil se Avedissian posledního stébka.

„Kansas City?“ zeptal se hlas. „Ale to jste mi neřekl. Myslela jsem, že jde o lokální záležitost.“

„Ne.“ Avedissian si připadal si jako na visuté hrazdě.

„Tak moment, prosím.“

Měl pocit, že už další odklad nepřežije. Představa, jak se k Lehmanovu domu řítí policejní vozy s vyjícími sirénami, ho děsila k smrti.

„Halo, jste tam?“

„Ano, jsem tu pořád.“

„Kansas City nám to uspořádání potvrdilo a máme tu hlasovou kopii. Jste připraven?“

„Ano,“ zakrákoral Avedissian, kterému úplně vyschlo v krku. Připravil si prst na spínač přehrávače.

„Až zazní tón, udejte heslo... PÍP.“

„Cvak... ARCHIMEDES.“

„Transfer byl proveden. Peníze byly uloženy na vaše bankovní konto.“

Avedissian položil sluchátko a kolena se pod ním roztřásla. Vyšlo to! Opravdu to vyšlo! Na účtu, který dnes otevřel, je teď skutečně dvacet pět milionů dolarů. Vyšel ven, ale Kathleen nepotřeboval nic říkat. Vyčetla mu to z obličeje a usmála se na něj.

Nazítří ráno opustili dům paní Lehmanové hned po snídani. Rose řekli, že museli změnit plány a že jedou na jih, do St. Louis v Missouri.

Popřála jim všechno dobré, a když odjížděli, mávala jim od branky. U blízké pumpy si naplnili nádrž a koupili silniční mapu, protože se Avedissian chtěl vydat na severozápad po okreskách, pokud možno odlehlých. Dohodli se, že kdykoliv by museli zastavit kvůli natankování nebo nákupu, bude přitom na chlapečka dobře vidět. Chtěli působit jako rodina, a ne jen jako anglický páreček, který by mohl vzhledem k článku v novinách budit pozornost.

Bylo horko a Harry začal být neklidný. Projížděli mezi nekonečnými lány obilí. Občas zahlédli v dálce nějaký zemědělský stroj anebo, ještě častěji, oblak prachu od nějakého vozu, jedoucího po prašné cestě. Většinou však byli na silnici úplně sami.

„Harry má zřejmě žízeň,“ usoudila Kathleen.

„Já taky,“ přiznal se Avedissian. „Až uvidíme nějaké vhodné místo, zastavíme tam.“

Vidina ledové Coly se však rozplynula, když se zezadu ozvalo ošklivé skřípání kovu. Avedissian s nejhorsími obavami zastavil a vystoupil. A skutečně, když se podíval pod kapotu, viděl, že kryt diferenciálu je doruda rozžhavený. Z prasklého kovu stoupal modrý kouř.

„Auto je v háji,“ prohlásil. „Zadní osa se zadřela, vytekl všechen olej.“

Kathleen s Harrym vystoupila. Stáli ve spalujícím vedru a mlčky pohlíželi na vyřízenou hromadu starého železa.

„Víš vůbec, kde jsme?“ zeptala se tiše Kathleen.

„Moc přesně ne.“

„Třeba bychom mohli někoho stopnout?“

„Třeba,“ přikývl Avedissian, ale přitom si uvědomil, jak málo aut po cestě potkali. Což byl taky jeho původní úmysl. „Ale nemůžeme auto nechat jen tak na kraji silnice,“ řekl. „Když ho policie najde, identifikuje ho jako auto z motelu. Innes a NORAIID budou na jakoukoli zprávu o autu také dychtivě čekat. A brzy je budeme mít všechny v patách.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptala se Kathleen a rozhlížela se po obilních lánech. „Tady není kde ho ukrýt.“

„Nějak ho ze silnice dostat musíme. Potřebujeme získat trochu času.“

Avedissian natočil volant a uvolnil brzdu. Postavil se zády k čelní mřížce a zaryl podpatky do země, aby se mohl vzepřít vší silou. Tvář měl zalitou potem, ale auto se pomalu pohnulo dozadu. Kathleen a Harry také přiložili svou sílu ze strany. Konečně se zadní kola nesmírně pomalu

odlepila od pruhu vozovky, přehoupla se přes okraj a sjížděla po mírném svahu zpátky.

„Zaber!“ zařval Avedissian a vložil do posledního záběru největší možnou sílu. Auto se odvalilo do obilí asi dvacet stop nazpátek a pak se zastavilo, aspoň co se jich týkalo, definitivně. „Lepší než nic,“ řekl Avedissian a snažil se co nejlíp zakrýt stopy, kudy se vůz dostal do žita.

Uplynulo půl hodiny a po silnici nepřejelo ani jediné vozidlo. Sluneční žár byl už nesnesitelný a žízeň se stala pro všechny jedinou myšlenkou. Vtom Avedissiana něco napadlo. „Možná že v nádržce ostřikovače je voda, která by se dala vypít.“

Kathleen ho sledovala, jak se prodral obilím, zvedl kapotu a našel nádržku ostřikovačů. Sundal víčko, vnořil prst dovnitř a ochutnal. „Je to voda!“ zvolal. „Čistá voda!“ Nejdřív však musel francouzským klíčem odpáčit kovovou pásku, která láhev držela. Pak podal láhev nejdřív Harrymu a Kathleen. „Jsi úplný génius,“ vydechla Kathleen, když se napili.

„Kdybych byl, věděl bych, jak nás z téhle kaše dostat.“

„Nedělej si výčitky. Ono se brzy něco objeví, uvidíš.“

Avedissian se usmál. Kathleen vstala a šla se rozhlédnout po silnici. Zakryla si oči rukou a stoupla si na špičky. „Tamhle v dálce je takový oblak prachu.“ Natahovala krk a postoupila pár krůčků dál, ale nedívala se, kam šlape. Klopýtla o kámen a svalila se pozpátku do mělkého příkopu. Avedissian polekaně vyskočil, ale Kathleen se jen smála a ujišťovala ho, že se jí nic nestalo. Dřepěla v příkopu a byla spíš v rozpacích než poraněná.

„Tak honem nahoru,“ vyzval ji se smíchem Avedissian, ale smích mu ztuhl na rtech, když viděl, že se vedle ní v hlíně cosi hýbe. „Pozor!“ vykřikl, ale varování přišlo pozdě. Had už se Kathleen zakousl hluboko do nohy a vzduch prořízl její výkřik. V panice se převálila a bylo vidět, zeji plaz dosud nepustil. Chystal se uštknout znova. Avedissian se vrhl k zemi a začal do hada bušit francouzským klíčem, který stále ještě držel v ruce. Údery sice zvíře hned nezabily, ale teď už je mohl popadnout za hlavou, aby nemohl uštknout i jeho. Položil hadí hlavu na kámen a klíčem ho dobil. Vložil do té rány všechn svůj strach i vztek.

Kathleen byla v šoku, celá se třásla. Avedissian uštknutí prohlédl, vymyl ránu vodou z láhve a vymáčkal z ní krev co nejdůkladněji. Věděl však, že většina jedu už jí pronikla do oběhu. Harry seděl na kraji příkopu a v očích měl hrůzu. Paní, která k němu byla tak hodná, postihlo něco

strašného. Když si toho Kathleen všimla, snažila se svou bolest a strach zakrýt. „To bude dobré,“ řekla a hleděla mu přitom do očí. „Pojď sem!“ natáhla se k němu a Harry k ní nejistě přistoupil a vzal ji za ruku. „Posaď se u mne,“ ukázala.

Pak se obrátila na Avedissiana a zeptala se: „Ted’ asi umřu, ne?“

„No, já myslím, že ten had je nějaký druh zmije. To kousnutí by nemělo být smrtelné, ale bude hodně bolestivé. Rozhodně tě musím dostat k lékaři, aby ti dal antisérum.“

„To zní, jako by to byla pravda,“ řekla Kathleen.

„Také že je,“ ujistil ji. Vstal a šel se rozhlížet po silnici v obou směrech. „Milosrdný Bože,“ mumlal. „Aspoň jedno mizerné auto...“

## KAPITOLA JEDENÁCTÁ

TRVALO JEŠTĚ DVACET MINUT, než se Avedissianova modlitba splnila. Nejdřív si myslel, že ho klame sluch, ale zvuk stále sílil a konečně také spatřil, jak se k nim po silnici blíží zaprášený nákladník ze statku. Ponechal Kathleen na kraji cesty a sám se se zdviženýma rukama postavil doprostřed silnice. Vozidlo se zastavilo a řidič, postarší chlapík v montérkách, vystrčil hlavu z kabiny. „Co se děje?“ zeptal se.

„Moji ženu uštkl had.“

Muž vypnul motor, seskočil dolů a spěchal ke Kathleen. Když viděl, co se jí stalo, projevil ochotu, že jim pomůže. „Nejlepší bude, když vás co nejrychleji dopravím k doktorovi.“ Spolu s Avedissianem pomohli Kathleen do kabiny, pak Avedissian zvedl nahoru Harryho a vylezl si k němu. Byli tam namačkaní, uvnitř bylo vedro a šířil se tam silný zápach hnoje, jímž byly obalené pneumatiky. Kathleen chvílemi ztrácela vědomí. Avedissian jí opřel hlavu o své rameno a šeptem ji povzbuzoval.

„On ani ten chlapec nevypadá moc dobře,“ poznamenal farmář.

„Má velkou žízeň,“ vysvětlil mu Avedissian. „Byli jsme na té výhni moc dlouho.“

Chlapík sáhl pod sedadlo, vytáhl odtamtud láhev limonády a podal ji Avedissianovi. „Tak mu dejte napít.“

Avedissian podržel Harrymu láhev u pusy a viděl, jak se na pití vrhl. Jakmile utišil žízeň, téměř okamžitě vypadal jako znovuzrozený. Avedissian chtěl láhev vrátit, ale farmář navrhl: „Nechce se napít i vaše paní? A vy taky?“

Kathleen se trochu napila a po ní i Avedissian. Limonáda byla teplá, ale za dané situace chutnala lahodněji než cokoli, co kdy okusili.

„Tak to vypadá, že jste vy lidičky měli nějakou smůlu.“

„Rozbilo se nám auto.“

„Já jsem tam žádný neviděl.“

„Ušli jsme dost velký kus cesty, abychom se někam dostali,“ vysvětloval Avedissian.

„No jo, takhle to tady chodí,“ konstatoval muž.

Avedissian viděl, že se auto blíží ke skupince domů. „Jak se to tady jmenuje?“ zeptal se.

„Alta Vista,“ odpověděl farmář.

Ačkoliv měl Avedissian spoustu jiných starostí, musel se pozastavit nad tím nepochopitelným názvem. Alta Vista – Vysoká vyhlídka –, a přitom všude kolem nekonečná rovina.

Auto zastavilo u roubeného domu na samém okraji města. Šofér vystoupil a spěchal ke dveřím, zatímco Avedissian pomáhal Kathleen ven a ujistil se, že je Harry s nimi. Z domu vyšel s farmářem starší pán. Avedissian počkal u branky, až k nim dojde.

„Doktor Feldman,“ představil se pán. „Zavedeme paní dovnitř.“

Avedissian stál vedle doktora, který prohlížel kousnutí na Kathleenině lýtku. „Jak je to dlouho?“ zeptal se.

Avedissian se podíval na hodinky. „Padesát minut. Máte tady sérum?“

„Ale ano. Marty říká, že to byla zmije podzemní?“

„Nic proti tomu,“ pokrčil Avedissian rameny. „Já jednu od druhé nerozeznám.“

„Vy jste Angličan?“

„Ano.“

Feldman vytáhl z lednice podnos s řadou malých hnědých lahviček a vybral jednu z nich. Aby dokázal přechíst štítek, musel ji držet téměř na délku paže od sebe. „Jo, je to ono,“ řekl. Naplnil stříkačku a zeptal se Kathleen, jestli má moc velké bolesti. Výraz na její tváři mluvil za všechno. „Nějakou chvíli to potrvá, ale tohle vám pomůže,“ utěšoval ji, když jí aplikoval sérum.

Uložili Kathleen v přízemí, kde jí Feldmanova hospodyně připravila postel.

„Jsme vám nesmírně vděční,“ děkoval Avedissian lékaři.

„Je to moje práce,“ odpověděl Feldman. „Už hezky dlouhý čas.“

„Jak dlouho?“

Doktor se usmál. „Přišel jsem sem před čtyřiceti lety. To jsem utekl z Bostonu. A co vás sem přivádí?“

Avedissian mu poskytl historku o tom, že cestují na návštěvu k příbuzným a že se jim rozbilo auto.

„Postará se vám o ně někdo?“

„Ne, ještě ne. To uštknutí bylo přednější.“

„No ovšem,“ souhlasil Feldman a nespouštěl z Avedissiana oči. „Chcete, abych zavolał do Tylerovy garáže?“

„Ne,“ vyhrkl Avedissian až příliš překotně. Musel si vymyslet nějaký dobrý důvod, proč ne. „S tím autem je stejně konec. Je to vůz z půjčovny, a kdybych měl čekat, než ho opraví, příliš by nás to zdrželo. Zavolám do té půjčovny, aby se o ně postarali, a řeknu jim, kde je mají hledat.“

„Jak myslíte.“ Feldman se otočil se a podíval se na Harryho, který seděl na zemi před pokojem, kde spala Kathleen. „Váš syn je velice tichý,“ řekl.

„Je hluchoněmý,“ objasnil mu Avedissian.

„Myslel jsem si to,“ přikývl Feldman. „Ale je taky hodně nervózní.“

„Byl to úmorný den.“

„To asi ano,“ trochu nejistě přisvědčil Feldman.

„Doktore, prosím vás, je ve městě nějaké místo, kde bychom se ubytovali, než se má žena zotaví natolik, abychom mohli pokračovat v cestě?“ zeptal se Avedissian.

„Můžete zůstat tady,“ odpověděl Feldman. „Dům je dost velký a bydlím tu jen já a moje hospodyně.“

„Nemůžeme vás tak obtěžovat, doktore.“

„Já budu jen rád, když budu mít společnost.“

Tím považoval Feldman diskusi za ukončenou. Vstal a řekl, že to jde okamžitě s Minnií dojednat. Avedissian mu ještě jednou poděkoval. Když lékař odešel, vstal a šel se podívat na věc, která upoutala jeho pozornost, hned jak sem poprvé přišel. Prohlížel si ji, ještě když se Feldman vrátil. „Něco takového už jsem léta neviděl,“ poznamenal a zvedl starý laryngoskop.

„Jste sběratel, nebo doktor?“

„Jsem doktor.“

„Aha,“ pravil starý pán. „Tak to si můžeme o lecčems pohovořit. Mně se málokdy naskytne příležitost setkat se s některým kolegou.“

„A o čem si chcete pohovořit?“

„Především o tom, proč mi od chvíle, kdy jste vkročil do mého domu, pořád lžete,“ pravil suše Feldman.

„Já vám nerozumím,“ bránil se Avedissian.

„A já zas myslím, že rozumíte až moc dobře. Jsem sice starý, ale nejsem pitomý. Vy máte anglický přízvuk. Vaše ‚paní‘ má zase jiný přízvuk a váš ‚syn‘ je nervózní jako toulavé psisko. Říkáte, že jste na cestě k příbuzným, ale dálnice je odsud na míle daleko. A kdyby příbuzní bydleli někde tady, už byste se o tom zmínil. Opustíte své auto i s údajnými zavazadly, pokud jste vůbec nějaká měli, o čemž silně pochybuji. Vy necestujete k žádným příbuzným, ‚doktore‘ – nebo i to je lež? Vy jste před něčím nebo před někým na útěku.“

Avedissian svěsil rezignovaně ramena, protože už se mu nechtělo zapírat. „Jsem lékař,“ prohlásil. „Tahle část byla pravdivá.“

„A to ostatní?“

„Máte pravdu. Jsme na útěku.“

„A nemohl byste mi o tom říct něco bližšího?“

„Nemůžu.“

„To je to tak vážné?“

„Ani bych nevěděl, kde začít. Co teď uděláte?“

Feldman zavrtěl hlavou a řekl: „Ještě jsem se nerozhodl. Vy tři na nějaký gang nevypadáte. Kam jste se vůbec snažili dostat?“

„Do Chicaga,“ přiznal Avedissian.

„A odtamtud do zahraničí?“

Avedissian přikývl.

„Promluvíme si po večeři,“ slíbil Feldman. „Potřebuju si to trochu promyslet.“

Avedissian se zašel podívat na spící Kathleen. Sáhl jí na čelo. Bylo teplé, ale horečku neměla. Všechno svědčilo o tom, že dostala sérum včas a že ji zachrání od účinků hadího jedu. Ted' však dělal Avedissianovi větší starosti Feldman. Jestli se starý pán rozhodne zavolat policii, musí mu v tom zabránit, jinak by byl s nimi se všemi třemi konec. Vidina společného života by se vypařila stejně rychle, jak se objevila – malý prchavý zázrak v poušti osamělosti.

Ale představa, že by byl nucen zabránit v tom Feldmanovi násilím, byla tou poslední věcí, kterou by si přál udělat. Když pro nic jiného, tak kvůli Kathleen. Prospělo by jí, kdyby tu mohla zůstat až do doby, než pomine nebezpečí účinku jedu. Kdyby se její stav přes noc zhoršil,

musela by přece jen jít do nemocnice. Bylo jasné, že v tuto chvíli leží jejich osud ve Feldmanových rukou.

Nucená nečinnost mu poskytla čas zamyslet se nad protivníky. Po článku v novinách se určitě vrhnou jak NORAIID, tak Innes jako na startovní bod na pumpu na dálnici. Dalo se předpokládat, že pojedou na sever, dokud stopa nevychladne, a potom se vrátí a budou uvažovat o eventálních odbočkách. Je možné, že jeden nebo druhý už vystopoval jejich trasu až do Lehmanova domu. Odtamtud už bude zase záležet na jejich odhadu. Ale čím déle oni zůstanou na jednom místě, tím více odhadů bude mít protivník k dispozici. Každá probíhající minuta jim může přivést nepřítele blíž a blíž.

Už chtěl zavřít dveře ložnice, když ho zatahal za nohavici Harry. Poslední hodinu chlapce zabavovala v kuchyni Minnie, ale on nejméně každých deset minut chodil vyzvídat, co se děje. Avedissian ho zvedl a zanesl do ložnice, aby se podíval, jak Kathleen spí. Chlapec se mu v náručí malinko zavrtěl, aby ho pustil, tak ho znovu postavil na zem. Chlapeček pomalu popošel k posteli a něžně uchopil Kathleeninu ruku. Otočil se, aby viděl, co tomu Avedissian říká, a on se na něj usmál. „My dva jsme partáci,“ řekl tiše.

„Jakkak je jí?“ ozval se za nimi Feldman.

„Klidně spí,“ odpověděl Avedissian.

Už se stmívalo, ale Innes jel stále dál a v duchu hodnotil, co se mu podařilo. Pohovor s pumpařem se opravdu vyplatil. Stačilo trochu mu zalichotit a vytasit se s desetidolarovkou, a ten bambula si vzpomněl, že ten Angličan vypadal tehdy v noci dost vyplašeně. Zvlášť od toho okamžiku, kdy uviděl přijíždět k pumpě policejní auto.

Tohle byla pro Innese cenná informace, úplný zlatý nugget. Jestli toho Angličana popadl u benzínky strach, dalo se usuzovat, že se při první vhodné příležitosti bude snažit, aby zmizel z dálnice. Innes by to aspoň udělal také. Bambula pustil taky informaci, že se toho rána na Angličana vyptávalo pár dalších chlápků. Chtěli vědět, kterým směrem si to namířil. „A co jste jim řekl?“ ptal se Innes. „No přece na sever,“ odpověděl moulá.

Když Innes odhadl průměrnou rychlost a věděl, v kolik hodin Angličan a „ta ženská O’Neilllová“ vyjeli od pumpy, a když předpokládal, že sjeli z dálnice na první odbočce, usoudil, kde asi mohli být v době snídane. Na třetí pokus našel správnou restauraci.

Také zdejší číšnice byla úplný poklad. Nejenže věděla, kterým směrem se ti Angličané vydali, ale dokonce věděla přesně, kam jeli.

Stará Lehmanová ho však trochu zklamala, vykládala cosi o St. Louis v Missouri. Je přece vyloučeno, že by se Angličan v té své káře vydal znovu přes Kansas na jih. Hrubá kalkulace počtu mil od pumpy na dálnici ukazovala na to, že když odjížděl od Lehmanů, musel už mít skoro prázdnou nádrž. Že by natankoval u místní pumpy?

U druhé pumpy, kde se ptal, si na Angličana pamatovali. Koupil si silniční mapu a odjížděl na sever. Ta mapa znamenala, že měl v plánu dlouhou cestu po okresních silnicích.

Innes musel zpomalit, protože spatřil na silnici překážku. Bylo tam policejní auto a odtahový vůz. Na silnici stál strážník a zastavil ho. Innes otevřel okénko a čekal na vysvětlení.

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl policista. „Potřebujeme vytáhnout vozidlo z pole. Tyhle potřeštěný vejrostry nám byl čert dlužnej!“

Innes se usmál a přikývl. Kvůli svému cizímu akcentu se snažil mluvit co nejmiň a pokud možno zachovávat anonymitu. To bylo ostatně za ta dlouhá léta kouzlo jeho úspěchů. Nikdo si ho nepamatoval.

Líně pozoroval, jak odtahový vůz vyprošťuje auto z pole. Náhle mu však úsměv zmizel z tváře a ruce pevně stiskly volant. To auto tam nenechali žádní mladí potřeštěnci. On vůz poznával, velice dobře ho poznával. Možná že jeho posádka nebude daleko... Strážník mu mávl, že může jet.

Minnie uložila Harryho do postele a pak Avedissianovi a Feldmanovi podávala večeři. Za jiných okolností by si Avedissian na dobrém jídle pochutnal, protože bylo opravdu výborné a společnost příjemná. Ale jeho momentální nejistá situace mu kazila chuť a těžce na něj doléhala. „Tak už jste se rozhodl?“ otázal se Feldmana.

Doktor si chvilku pohrával s vidličkou a pak oznámil: „Nebudu volat policii. Ať jste vy tři kdokoli, máte se zřejmě moc rádi, takže nemůžu uvěřit, že byste spáchali něco zvlášť špatného. Až bude vaše žena schopná cestovat, zavezu vás do Ames a odtamtud si můžete jet dál podle svého.“

„Díky,“ řekl Avedissian. A šlo to od srdce. Chuť se mu vrátila a snědl s úlevou všechno, co měl před sebou. Ani ho neznervóznilo, když vedle zazvonil telefon. Když Minnie sklízela jeho talíř, zeptala se: „Chutnalo?“

„Tak dobré jídlo jsem už dávno nejedl,“ odpověděl.

Minnie se zarděla potěšením. „Škoda že vaší paní ještě není tak dobře, aby si ho taky užila.“

Feldman se vrátil do pokoje. Čekal, až Minnie odejde s nádobím, a pak spěšně řekl: „To byl Marty, ten, co vás sem přivezl. Říká, že pár mil odsud vytáhla policie z pole nějaké auto. Mysleli si prý, že ho tam šoupli nějakí chuligáni, kteří je někde ukradli a nabourali. Ale když zkontrolovali tabulky, usoudili, že s ním patrně přijela z Kansas City nějaká anglická dvojice, která je stíhána pro vraždu. Ti lidé prý musí být někde v okolí. Marty si vzpomněl, že jste Angličani. Proto mi volal. Je to vaše auto, že ano?“

Avedissian to potvrdil.

„Vy jste někoho zabil?“ zeptal se Feldman, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Jenom proto, abych mu zabránil zabít nás.“

„Ovšem, ale jestli to byla sebeobrana, neměl byste se vzdát policii a všechno jim povědět?“ navrhoval Feldman.

Avedissian zavrtěl hlavou. „Věřte mi, ono to není tak jednoduché. Nás by ráda viděla mrtvé celá spousta lidí. V jistém smyslu je policie to nejmenší, co mě trápí.“

Feldman pokrčil rameny. „To, co vás nejmíň trápí, tady může být každou chvíli.“

„Musíme odsud vypadnout,“ rozhodl Avedissian.

„Jestli musíte pryč vy, nechtě tady vaši ženu s chlapcem.“

„Jsou také v nebezpečí,“ řekl Avedissian. „Musíme zmizet všichni.“

„Ale jak?“

Avedissian se na něj rozpačitě zahleděl. „Obávám se, že vás musím požádat o vaše auto.“

Feldman rezignovaně pokrčil rameny a ani se nepokoušel požadovat na Avedissianovi bližší zdůvodnění. Řekl jen: „Klíčky jsou na stolku u dveří. A dneska ráno jsem natankoval.“

„Je mi to líto, opravdu.“

„Řeknu Minnii, aby chlapce připravila,“ zabručel Feldman.

Avedissian šetrně probudil Kathleen a ke své úlevě zjistil, že není po lécích příliš omámená. „Musíme jít,“ zašeptal. „Můžeš vstát?“

Feldman s Minnií pohlíželi na tu smutnou trojici u dveří a ustoupili jim z cesty. „Doufám, že víte, co děláte,“ řekl Feldman Avedissianovi.

„Mohu vás ujistit, že nevidím jinou možnost. Vřele vám za všechno děkuji.“

Když už kráčeli po cestě dolů, Feldman za nimi zavolal: „Jestli vás to uklidní, tak já a Minnie teď jdeme spát. Že auto zmizelo, zjistíme... až ráno.“

Avedissian pomohl Kathleen usadit se na zadní sedadlo Feldmannova vozu a Harryho posadil těsně vedle ní. Když odjížděli, ani se neohlédl.

Kathleen byla vzhůru, ale malátná. Hadí uštknutí a následná terapie protijedem ji fyzicky oslabily a pomyšlení na další noc na útěku jí příliš odvahy nedodalo. Objala Harryho, ale sama si opřela hlavu o okno a lhostejně zírala do noci, kterou projížděli na druhý konec města.

Když dojížděli na křižovatku, Avedissian zpomalil. Kathleen přelétla očima název baru na rohu. „The Nitelite“. Právě odtamtud vycházel nějaký člověk v plášti do deště. Najednou jí připadalo, že je na něm něco podivného, ale přitom jí byl nějak povědomý. Je to směšné, pomyslela si, ale když se muž zadíval přímo na ni, vykřikla hrůzou.

Avedissian se tak polekal, že na chvílku ztratil kontrolu nad volantem. „Co se, proboha, děje,“ zeptal se, když auto srovnal.

„Innes! Byl tam Innes!“ vzlykala Kathleen hystericky.

„Kde? O čem to mluvíš?“

„Vycházel z baru na rohu. Byl to on! Viděla jsem ho!“

Avedissian se už Kathleeniným strachem také nakazil. „A co on, viděl tě?“ vyštěkl na ni.

„Koukal přímo na mě!“ tvrdila Kathleen.

Avedissian šlápl na pedál a rozsvítil naplno přední světla. „Zatracená smůla pitomá,“ zaklel a stočil volant doprava, aby vyrovnal proklouznutí zadního kola. Silnice byla úzká a klikatá, vůz byl široký a měl měkké pérování. V zatáčkách se choval jako třínohá kráva na pískovišti. Avedissian znovu zaklel, protože zadek auta zase proklouzl, takže to s Kathleen a chlapcem hodilo přes celé sedadlo. „Vidíš něco za námi?“ zasípal.

Kathleen jen s obtížemi otáčela hlavu. Musela překonat divoké házení auta a udržet přitom Harryho ji stálo veškerý zbytek energie, který měla. K tomu byla k smrti vyděšená, což také celou věc neulehčilo. Byla vyčerpaná a ještě značně oblužená. Podívala se zadním oknem do tmy. „Ne, nic,“ odpověděla. Ale sotva to dořekla, zachytila na okamžik někde za nimi záblesk reflektoru, takže se musela opravit. Avedissian pak vybičoval své úsilí i možnosti automobilu až po samý limit.

Najednou se ze tmy před nimi vynořila zeď. Avedissian dupl na brzdu a pokusil se vybrat zatáčku. Předek auta nedokázal udržet směr, vůz

sklouzl smykem přes silnici a narazil do zdi levým blatníkem, který se zdeformoval, drhl o pneumatiku a bránil kolu v pohybu. Z gumy se začalo kouřit a Avedissian zvedl nohu z pedálu. Ozval se výbuch prasklé pneumatiky a kolo se začalo otáčet na ráfku.

V posledním okamžiku, když se chystal zastavit, spatřil Avedissian vlevo polní cestu a stočil na ni auto. Poskakovalo po cestě se zhasnutými světly. Cesta končila asi po třiceti metrech u velké stodoly. V okolí nebylo vidět žádné jiné stavení. Zůstali mlčky sedět a vtom uslyšeli motor Innesova auta, které je po silnici minulo.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kathleen a z jejího třesoucího se hlasu bylo znát, že už se přestává ovládat.

„Pojďme se tady rozhlédnout,“ navrhl Avedissian. Stále měl u sebe Reaganovu pistoli, takže kdyby k něčemu došlo, budou mít s Innesem rovné možnosti. Problémem byla Kathleen

a Harry. Kdyby je mohl uklidit někam do bezpečí, byl odhodlaný se s Tally Manem utkat.

V čele stodoly byla dvoje ohromná vrata a po straně ještě jeden menší vchod. Když jej Avedissian zkusil otevřít, zjistil, že není zamčený. Nakoukl dovnitř, ale ve tmě nebylo vidět vůbec nic. „Pojď dovnitř,“ vyzval Kathleen. Zavřel za nimi dveře a pátral po vypínači. Ukázalo se, že stodola slouží jako garáž pro těžké zemědělské stroje. Jako spící obři tam stály bok po boku dva kombajny.

„Vezmi Harryho a vylezte si do kabiny tady toho!“ vybídl ji Avedissian. Pomohl Kathleen po stupačkách nahoru a vyzvedl k ní Harryho. „A teď se držte při zemi!“ přikázal. „Ať se děje cokoli, držte se pořád při zemi!“ Vrátil se k menším dveřím a zamkl je zevnitř. Kdyby se chtěl Innes dostat dovnitř, musel by otevřít hlavní vrata, a to bylo přesně to, co Avedissian chtěl. Zapamatoval si polohu druhého kombajnu, pak zhasl světla a pohyboval se ve tmě po paměti. Když lezl po žebříčku do kabiny, promluvil na Kathleen, aby ji ubezpečil, že všechno bude v pořádku, ale měl pocit, že mluví nadarmo. Kathleen bylo špatně. Víc už nemohla vydržet.

Avedissian seděl v kabině se zbraní v pohotovosti. Když Innes otevře velká vrata před kombajnem, on na něj bude připraven. Až vejde, bude ho mít přesně na mušce.

Vysoko nad nimi vylezl z mraků měsíc. Jeho bledý svit pronikl střešním oknem stodoly a zalil vnitřek kabiny matným světlem.

Avedissian obhlédl její vnitřní vybavení a posunul brzdovou páku dopředu, aby měl víc místa pro kolena.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Kathleen.

„Držíme se spolu,“ odpověděla, ale znělo to naprosto vyčerpaně.

„S Harrym nejsou žádné problémy?“

„Držíme se jeden druhého.“

„Tak se držte pevně!“

Avedissian přešel dlaní přes velké tlačítko startéru, které čnělo z palubní desky před ním. Bylo příjemně oblé a hladké na omak. Vtom se v dálce ozval rachot auta. Ještě jednou zkontroloval zbraň a řekl Kathleen: „Nebude to dlouho trvat. A pamatuj, držte se dole.“

Naslouchal, jak auto zpomaluje, a poznal, že Innes už našel odbočku. Zaslechl, jak se auto trochu pootočilo a najelo na štěrk. Tally Man přijel.

„Mám strach, že omdlím...,“ zašeptala v šeru Kathleen.

„Nesmíš!“ zasyčel Avedissian. „Proboha, vydrž!“

Avedissian slyšel, že Innes zkouší postranní vchod. Hlasitě to zarachotilo. Pak zaslechl, jak odjíždí z závoru na vratech, a puls se mu zrychlil. Jedno veliké křídlo vrat se rozletělo a Avedissian hlídal jejich okraj jako ostrůvek. Měl oči přizpůsobené na tmou a venku bylo víc světla. V momentě, kdy se Innes vynoří z ochrany dveří, vypálí a bude střílet dál.

Innes dveře otevřel docela a opřel je o vnější zeď. Avedissian stále mířil na roh vchodu, kde se musí vynořit. Soustředil se tak úporně, že téměř přestal dýchat. A najednou uslyšel vlevo od sebe vzdech a pak bouchnutí. A věděl, že Kathleen omdlela.

Innes ten zvuk uslyšel také. Jeho hlas prořízl ticho. „Tak dost s těma srandičkami,“ přikázal tichým, ale hrozivým irským nářečím. „Koukej navalit ty pásky a půjdem každé svou cestou.“

Takovou dohodu by byl Avedissian ochotně přijal, i kdyby pásky nebyly pro Innese tak bez užitku, jak teď byly, ale s lidmi jako Innes není radno dělat dohody. Zůstal zticha a stále držel zbraň namířenou na okraj vrat.

Náhle uslyšel zleva jiný zvuk. Na moment zadoufal, že snad Kathleen přichází k sobě. Ale ke své hrůze zjistil, že je to Hany, který se pokouší vylézt z kabiny. Chlapec, který nic neslyšel a nemohl mluvit, zůstal ve tmě osamocený s bezvládnou Kathleen, dostal strach a lezl ven někoho najít.

Instinktivně a naprosto zbytečně na něj Avedissian varovně křikl. Vzápětí však zaslechl, že se Hany pustil žebříku a svalil se na zem. V

naprostém zoufalství sledoval, že dítě tře pryč od kombajnu, přímo k čelním vratům... a k Innesovi. Jakmile zašel za roh, Innes ho okamžitě popadl, a to byl konec. Avedissian se zoufale chytil za hlavu.

„Toho kluka bys asi rád dostal nazpátek živýho, co?“ houkl zvenčí Innes.

„Ano,“ odpověděl Avedissian.

„Tak mi hoď svou bouchačku.“

Avedissian hodil zbraň ven z kabiny. Innes vylezl a držel dítě před sebou jako štít. Rozsvítil ve stodole světla a pohybem své zbraně naznačil Avedissianovi, že má vstát. Pak opatrně kroužil zbraní k druhému kombajnu, ale když spatřil, že v jeho kabině leží Kathleen v bezvědomí, věnoval veškerou pozornost Avedissianovi.

Avedissian viděl, jak se vyděšený Harry snaží vymanit z Innesova sevření, ale marně. „Ty pásky!“ opakoval Innes.

„Když vám dám ty pásky, necháte nás jít?“

„Prostě mi ty pásky dej,“ řekl Innes a bylo vidět, že mu dochází trpělivost.

V té chvíli se mu však Harry zakousl do ruky. Innes zařval bolestí, zvedl pistoli a třískl s ní Harryho do hlavy veškerou silou, kterou sebral.

Avedissian se málem zadusil vlastními zvratky, které mu vyhrkly do krku. Bylo mu jasné, že dětská hlavička nemůže takovou ránu přežít. Jeho nevolnost a úzkost vystřídal vztek. „Ty parchante!“ téměř zaječel na Innese. „Ty zvrhlej parchante! Ať se usmažíš v pekle!“

Innes ztěžka dýchal. Z obličeje mu zmizela otrávenost. Namířil na Avedissiana zbraň a zavrčel: „Zavři hubu a DEJ MI TY PÁSKY!“

Avedissian vyndal dvě kazety z kapsy a rozhodl se k poslednímu pokusu o záchranu svého života. Na chvíli zůstal stát s páskami v ruce.

„Dolů!“ zavelel Innes.

Avedissian je hodil tak, že přistály na zemi, ale pod čelní lištou kombajnu. A pak, když po nich Innes sáhl, opřel se kolenem o startér kombajnu a stroj se zařazenou rychlostí vyrazil vpřed.

Obrovské koleso se otočilo a vtáhlo pod sebe Innesovu paži. Síla kombajnu byla tak mohutná, že motor ani nezaznamenal překážku lidského těla. Prostě v několika sekundách rozdrtil Innese na beztvárovou kaši a pokropil stodolu jeho krví jako náhlá deštivá přeháňka. Avedissian zastavil stroj a pomalu vylezl z kabiny.

Kathleen se probírala z bezvědomí, ale byla dezorientovaná. Avedissian ji chytil do náruče, když nejistě sestupovala z kombajnu.

„Harry! Kde je Harry?“ zeptala se vyděšeně. Pak však spatřila, že dítě leží mezi dvěma, a než mohl Avedissian cokoli říct, vytrhla se mu a běžela k němu. Krátce ho k sobě přitiskla a zoufale se rozplakala. „Jak tohle někdo mohl udělat? Jak jen mohl?“ vzlykala.

Avedissian zhasl světla ve stodole, sklonil se k ní a snažil se ji utěšovat. Potom však řekl: „Musíme odsud pryč.“

„Nechci ho tady nechat,“ zašeptala Kathleen.

„Vezmeme ho s sebou,“ navrhl mírně Avedissian. Vzal Harryho tělíčko do náručí, odnesl ho k Innesovu autu a opatrně ho položil na zadní sedadlo. „Vezmeme si jeho auto,“ vysvětlil Kathleen. „Není kradené.“

Když už byli téměř na odchodu, dostal Avedissian nápad. Vystoupil zase z auta a zašel do stodoly pro kanystr s petrolejem. Otevřel dveře Feldmanova vozu a postříkal s ním vnitřek. Pak vytvořil ještě cestičku až k vratům garáže a prázdný kanystr hodil dovnitř. Innesovo auto posunul trochu dál po cestě, pak si však vzpomněl, že nemá zápalky. Musel použít zapalovač z auta. Zastrčil jej do zástrčky a netrpělivě čekal, až se rozpálí doruda. Hodil zapalovač do Feldmanova auta a viděl, jak vzplanul žlutý oheň, který poskakoval až ke stodole a v několika vteřinách začal stravovat celou budovu. Usedl do vozu vedle Kathleen, nastartoval a odjel.

„Proč jsi to zapálil?“ zeptala se.

„Policii bude nějaký čas trvat, než se v tom zmatku vyzná. Rozpoznají auto a nejdřív si budou myslet, že jsme v tom ohni zemřeli. Nález Innesova rozmačkaného těla ten dojem potvrdí, protože o něm ani nevědí, že existuje. A až to všechno vyšetří, už tady nebudeme a opustíme zemi.“

Projížděli tmou mlčky. Avedissian se soustředil na silnici a Kathleen myslela stále na Harryho a na to, co mohlo být, a nebude. Když se na nebe proti nim začalo vkrádat první světlo, zeptal se Avedissian: „Jsi v pořádku?“

Probrala se ze stavu, který se podobal transu, a lehce mu stiskla paži. „Ovšem, ale ty musíš být úplně vyčerpaný.“

„Chci se dostat co nejdál,“ vysvětlil jí Avedissian. „Pojedeme nepřetržitě celý den, pak se někde zastavíme na noc a ráno namíříme k chicagskému letišti.“

„A Harry?“ zeptala se Kathleen tiše.

„Najdeme nějaké místo... nějaké hezké místo.“

Když projeli okolo skupiny stromů u řeky, odbočil Avedissian ze silnice a otočil se. „Tady?“ zeptal se.

Kathleen spatřila záblesky slunce na hladině řeky, která pomalu obtékala zákřut se stromy, a řekla: „Ano, tady.“

Avedissian otevřel kufr auta a našel něco, co by mohlo posloužit jako rýč. Zabalil Harryho tělíčko do ručníku, který ležel na zadním sedadle, odnesl jej na břeh řeky a vykopal mělkou jámu.

Když navršil na hrob hlínu, postál u něj a sledoval Kathleen, která nabrala hrst země a pomalu ji vytrousila mezi prsty. Po tvářích se jí hrnuly slzy.

„Ale teď musíme jít,“ upozornil ji Avedissian co nejněžněji.

Přikývla a odvrátila se. Ovinul jí paži kolem ramen a pomalu se vraceli k autu.

Projeli Iowou a Illinois směrem k Chicagu, tak jak měli v plánu, a když přišla noc, zastavili se v městečku Fenning na nocleh. To městečko v sobě mělo něco příjemného, co na ně ihned zapůsobilo, když vystoupili do chladného vzduchu, aby si protáhli nohy po té maratónské jízdě.

„Myslíš, že zbývá ještě čas, abychom zachránili Martina?“ zeptala se Kathleen.

„To víš, že ano.“ Avedissian jí stiskl ruku. „Innes se stále snažil dostat ty pásky a Kell bude čekat, až od něj něco uslyší. Neudělá nic, dokud si nebude jistý, že má peníze.“

Lidé seděli na verandách nebo se ruku v ruce procházeli po Hlavní ulici. Nehybným vzduchem pronikal tlumený hovor. Na nárožích se shromažďovala mládež. „Tohle je jiný svět,“ uvažovala Kathleen.

„Ne náš,“ dodal Avedissian.

„Ale nemohli bychom si to aspoň na chvíli představovat?“ otázala se.

„Proč ne?“ usmál se. „Aspoň dnes večer.“

Procházeli se ruku v ruce po ulici, jako by to byli zvyklí dělat po večeri každý den. „Jak dlouho už jsme vlastně manželé?“ zeptala se Kathleen.

Avedissian se zamyslel a pak řekl: „Dvanáct let. Příští čtvrtek máme výročí.“

„A co děti?“

„Máme dvě. Chlapce a děvčátko.“

„Jakou děláme práci?“

„Já prodávám zemědělské stroje.“

„A co já?“

„Ty jsi byla sestřička v místním špitále, dokud nepřišla Janey.“

„Kdo dneska Janey hlídá?“

„Tvoje maminka. Přichází každé úterý a pátek.“

„Ta hra ti jde pěkně.“

„Ale dneska musíme tu svou procházku zkrátit.“

„Proč?“ zeptala se Kathleen.

Avedissian se zastavil a otočil se k ní. Něžně ji políbil na rty a řekl: „Protože se s tebou chci milovat.“

TWA Jumbo se zařadil na O’Harově letišti do fronty k odletu, která i teď, v osm hodin večer, byla působivě dlouhá. Většina letadel byly boeingsy s logy nejružnějších světových linek. Postupně se řadily na ranvej a odlétaly v intervalech, které snad trvaly pouze několik sekund. Když Avedissian ucítil tlak sedadla na záda, uchopil Kathleen za ruku a stiskl ji. „Dokázali jsme to,“ zašeptal. Kathleen přikývla a zavřela oči. Tiše a mlčky dala sbohem Harrymu.

## KAPITOLA DVANÁCTÁ

AVEDISSIAN SE OBRÁTIL NA KATHLEEN A ZJISTIL, že spí. Světla v kabině byla ztlumená a hučení motorů vnímala většina pasažérů v podvědomí jako uklidňující fádňí zvuk. Slabé zaskučení pomocného hydraulického motoru přimělo Avedissiana, aby se podíval okénkem ven. Sklon hrany křídla se maličko změnil, důkaz, že kapitán provedl korekci směru. Po levé straně svítil úplněk. Jeho svit se zachytil na nýtech na povrchu letadla a vytvořil na něm geometrické obrazce. Avedissian zavřel oči a představoval si, jak se asi měsíční světlo odráží v Atlantiku sedm mil pod nimi. Za chvíli usnul.

Nediskutovali s Kathleen o dalších plánech až do chvíle, kdy ujížděli v taxíku z letiště Heathrow k Avedissianovu bytu. Nad Londýnem ležela mlha, která by jindy asi působila depresivně, ale po vedrech Středozápadu ji docela uvítali. Avedissian si cestou všiml, že pouhý fakt, že neprší, stačil některým ženám, aby předstíraly, že je ještě léto, a byly podle toho oblečené. Obdivoval jejich kuráž.

„Jak se chceš po příjezdu do Belfastu spojit s Kellem?“ zeptal se Kathleen.

„Existuje pár hospod, do kterých chodí naši lidé. Můžu mu poslat vzkaz.“

Avedissian si všiml výrazu „naši lidé“ a pocítil v tom určitý odstup. Neřekl nic, ale přál si, aby Kathleen takové výrazy nepoužívala. Diskutovali o tom, kde budou v Belfastu bydlet, než uzavrou s Kellem

dohodu. Kathleen navrhovala, že má řadu příbuzných, kterým může důvěřovat, ale Avedissian byl proti tomu. Kathleen nakonec souhlasila, že by neměli důvěřovat vůbec nikomu. Najdou si nějaký anonymní pronájem.

„Ještě jedna věc,“ podotkl Avedissian. „Ty Kella znáš. Myslíš, že je schopný se nějak poctivě dohodnout?“

Kathleen se zatvářila ztrápeně: „Ze srdce si přeju, aby to tak bylo, ale můj mozek říká něco jiného. Nikdo, kdo se Kellovi postavil do cesty, z toho nevyšel se zdravou kůží. Něco mi říká, že i když dostane ty peníze, nedá si pokoj, dokud Martin a já nebudeme mrtví. To bude pro Kella zřejmě otázka principu.“

„Podle toho, co jsem o něm slyšel, jsem se právě něčeho takového obával. A my zkrátka nesmíme připustit, aby k něčemu takovému došlo,“ rozhodl Avedissian.

„Jak to myslíš?“

„Myslím tím, že se začneme starat o svou vlastní budoucnost.“

„V jakém směru?“

„Kell si stále myslí, že klíčem k penězům jsou ty pásky. Takže my vyměníme pásky za tvého bratra a peníze použijeme k tomu, abychom si pro nás všechny koupili nový život.“

Kathleen vykulila oči v úžasu. „Ty chceš přelstít Finbarra Kella?“ zvolala nevěřícně.

„Právě jsi řekla, že on se chystá přelstít tebe.“

„Ale Kell! Ty nevíš, co říkáš!“

„Je to jen člověk.“

„Ty ho neznáš.“

„Všechno, co vím, je, že za pětadvacet milionů dolarů můžeš koupit spoustu času a ohromné vzdálenosti. Co máme na vybranou? Utíkat? Schovávat se? Neustále se pořád za sebe ohlížet? To není život. Je na čase přestat být obětí okolností. Je na čase vybojovat si to, co chceš.“

„To je šílenství... šílenství,“ mumlala Kathleen při pomyšlení na to, co Avedissian navrhuje. Ale i přes svůj strach z Kella začínala chápat, že to má určitý smysl. Jestli se Kell chystá je zabít, i když dostane peníze, tak proč mu je mají dávat hned? „No tak dobrá,“ přikývla nakonec.

„Než jsme nastoupili do letadla, musel jsem se zbavit pistole. A teď se bez ní cítím jako nahý. Nemáš nějaký nápad?“ zeptal se jí Avedissian.

Podívala se na něj a uvažovala, jestli si opravdu dobře uvědomuje, do čeho se pouští. Málokdo se zdravým rozumem by se byl ve snu odvážil

utkat se s Kellem, ať by byl sebelépe vyzbrojen. A teď se jí tady Avedissian jen tak vyptává, kde sehnat pistoli. V té chvíli ho milovala víc, než si kdy dovedla představit. „Kupovat nějakou by bylo strašně riskantní. A kromě toho na to nemáme dost času,“ řekla. „Ale možná že by se jedna našla v té chalupě v Cladeen.“ Vyprávěla Avedissianovi o chalupě, kterou využívá IRA a ve které byli s Martinem spolu naposledy. „Martin měl pistoli nahoře ve skříňce; schovával si ji tam jako rezervu pro případ překvapení. Jestli ti Kellovi chlapi po našem odchodu chalupu neprohledali a jestli ji od té doby nikdo nevyužil, měla by tam pořád ještě být.“

Avedissian chtěl vědět, jak se tam dostanou.

„Potřebovali bychom auto.“

„Auto budeme potřebovat v každém případě. Nějaké si obstaráme z půjčovny.“

„Nejlepší by bylo jet tam v noci,“ navrhla Kathleen.

Avedissian se podíval na hodinky. „Můžeme být v Belfastu ještě dnes večer.“

„Potřebuješ si pořádně odpočinout,“ namítla Kathleen.

„Na to není čas. Ten si najdeme, až bude po všem. Co tvoje noha?“

„V pořádku,“ ujistila ho. „Řekla jsem ti v poslední době, že tě miluju?“

„Ne,“ usmál se.

„No tak ti to říkám teď.“

Avedissian jí prsty lehce prohrábl vlasy. „Teď musím jít ven, obstarat letenky, zajít do banky a sehnat nějaké drobnosti. Vrátím se brzy.“

Cestou si koupil noviny a po návratu do bytu si je prohlédl. Číst, jak všechno ve světě normálně pokračuje, bylo podivně uklidňující. Čím byl článek obvyklejší, tím lip se Avedissianovi zamlouval a bavil ho. Taký v nich však našel článek o Irsku a o nepokojích. Psalo se tam, že dřívější obavy z nové vlády teroru v Belfastu v posledních týdnech vystřídal názor, že IRA po bombovém útoku v shamrockém nákupním centru vyhlásila jakési neoficiální příměří. Že tato mimořádná násilnost byla ojedinělou ukázkou síly pro ty, kdo by o novém režimu pochybovali, a údajně nezvěstuje novou vlnu násilí.

Avedissianovi se nad samolibostí toho článku udělalo nanic. Vzpomněl si na to, co říkala Kathleen o pověstech, že se Kell chystá na operaci, která by měla překonat i Bryantovo grandiózní schéma. Přeběhl

mu mráz po zádech, když si vzpomněl i na to, co tvrdila: že ještě nikdo, kdo se postavil Kellovi do cesty, z toho nevyváží se zdravou kůží.

Otočil stránku a četl o návyku jisté televizní hvězdy na heroin, o tom, jak hasiči zachraňovali kočku ze střechy kostela, o tom, jak se neohrožený penzista utkal s mladistvými zloději. A potom, když už chtěl přeskočit stránku pro děti, uviděl fotografii, která zaujala jeho pozornost, a článek nadepsaný „Další prvenství *Modrého Petra*“. Mladý následník trůnu bude slavit své narozeniny ve společnosti handicapovaných dětí z celé země. Avedissian si prohlížel dítě na fotografii a pocítil zoufalou trpkost při pomyslení na Harryho. Dítě na fotce se nikdy nedoví, co a proč se přihodilo jeho náhodnému alter ego. Ale Bryant se to doví, sliboval si v duchu Avedissian.

Když přistáli v Belfastu, přšelo. Z nějakého důvodu to Avedissian tušil předem. Ta všeobecná šedá vlhkost, to bylo přesně to, co si před dvěma dny ve Fenningu v duchu představoval. Na letišti si vyzvedli pronajaté auto a zamířili do městské čtvrti, kde bylo dost domů se samostatnými byty k pronajmutí. Namátkou si jeden vybrali a přihlásili se na noc. Nazítří se se stejnou historkou přestěhují zase do jiného: zastavili se v Belfastu pouze na noc a zítra jedou na jih.

V osm večer vyrazili do Cladeen. Kathleen navigovala, protože Avedissian měl dost starostí s deštěm, který stěrače těžko zvládaly. Náhle vpředu zazářila rudá brzdová světla a mnohonásobně se odrážela v proudech vody na čelním skle. Avedissian zpomalil a zjistil, že vpředu na silnici stojí vojenská hlídka. Jeden voják s puškou na rameni a druhý, který vyzýval k zastavení provozu.

Pro Avedissiana to znamenalo okamžik úzkosti. Nijak netoužil po prověřování své falešné totožnosti. Ale ukázalo se, že o ně se vojáci nezajímají. Provoz byl zastaven kvůli obrovskému vojenskému vozidlu, které muselo projet. Když se tak stalo, kolona pokračovala v jízdě.

I když oba doufali, že přívalový déšť nemůže trvat dlouho, ukázalo se, že může. Stále ještě lilo jak z konve, když dorazili do Cladeen a zabočili na úzkou cestu k chalupě. Jakmile vylezli z auta a rozběhli se k domu, byli v okamžiku promočení skrz naskrz. Poslední kus cesty museli projít pěšky pro případ, že by tam někdo byl.

Chalupa však byla tmavá a zevnitř se neozýval žádný zvuk až na déšť, který bublal v přeplněných odpadech. Kathleen naznačila Avedissianovi, aby ji následoval. Obešla chalupu až k zadnímu přízemnímu oknu.

Zkusila je otevřít a podařilo se jí to. Avedissian vlezl dovnitř za ní a zavřel okno. Voda z něj kapala na kuchyňskou podlahu.

„Tudy,“ řekla Kathleen a vedla ho nahoru do ložnice. Tam otevřela zásuvku, vytáhla automatickou pistoli a podala ji Avedissianovi. Překontroloval zásobník a s uspokojením přikývl. „Je nabitá.“

Vrátili se dolů a Kathleen se rozhlédla po obývacím pokoji. Všechno tam bylo tak, jak to té ohavné noci opustili. Stínidlo lampy pořád ještě leželo na zemi, jak ho tam odhodili, aby jim ukázali mikrofon. V duchu viděla bratra, jak tam bezvládně leží v agónii, a Kella, jak na něj zírá s šílenou zuřivostí v očích. Pouhá myšlenka, že se má někdy znova dostat do Keltovy blízkosti, v ní probudila zoufalou úzkost. „Radši půjdeme,“ zaprosila.

„Do které hospody zajdeme?“ zeptal se Avedissian, když se dostali na předměstí Belfastu.

„Zkus Slepého koně v Lyndock Street,“ navrhla Kathleen.

„A jak se tam dostanu?“

„Zastav tady.“

Avedissian zastavil a Kathleen si sedla za volant.

Sotva projeli belfastskými doky, byli tam za deset minut. Avedissianovi se to místo na pohled moc nezalíbilo. Snad by se mu líbilo za slunného letního dne, ale teď byla deštivá noc a blížila se zavírací hodina. Londýnské přístavní hospody mu proti tomu místu připadaly přímo přepychové.

„Co mám dělat?“ zeptal se.

„Drž se za mnou a neotvírej pusu, nebo si ji při tom svém akcentu budeš za chvíli máchat v louži.“

Vnitřek hospody byl stejně ošumělý a zašlý jako vnějšek. Avedissian byl rád, že se v Cladeen tak promočili, aspoň s těmi nasáklými šaty a vlasy vypadali podobně zanedbaně jako ostatní klientela.

Kathleen objednala pití a zaplatila je. To mu bylo trochu trapné, ale zdálo se, že v tom nikdo nevidí nic zvláštního. Usadili se na lavici a popíjeli Guinness. „Vidíš někoho?“ zašeptal Avedissian.

„Ne.“

Za pár minut se vynořil ze dveří „Pánů“ malý človíček v tmavém, špatně padnoucím obleku. V ústech měl zapálenou cigaretu, na jejímž konci byl popel nejméně dva centimetry dlouhý, a přece neupadl, ani když zakašlal. Avedissian cítil, že Kathleen vedle něj ztuhla. Zašeptala:

„To je Connell Murphy. Ten by mohl Kellovi předat vzkaz.“ Vstala a vydala se k baru. Avedissianovi pokynula, aby zůstal sedět.

Pozoroval, že se Kathleen dala s chlápkem do řeči, ale byl příliš daleko, než aby slyšel, o čem mluví. Viděl, že Murphy dvakrát nebo třikrát přikývl a pak se podle pokynů Kathleen obrátil na barmana. Na pultě se objevila pro oba whiskey. Mužik ji do sebe naráz obrátil a vyšel z baru ven. Kathleen se vrátila a zase si sedla. Právě chtěla něco říct, když zaznělo ohlušující zvonění zvonku na znamení zavírací hodiny. A než to stačila zkusit znova, přišlo zvonku na pomoc hulákání „Končíme“, tak se radši zvedli a šli. Teprve v autě mu Kathleen řekla: „Vzkázala jsem Kellovi, že tady budu zítra kolem oběda.“

Dohodli se, že Kathleen půjde jednat k Slepému koni o výměně sama. Avedissianovi se to sice moc nezamlouvalo, ale uznal, že je to asi rozumné. Kell si netroufne jí ublížit, když drží klíče k penězům. Ale i když je tohle pomýšlení mělo uklidnit, žádný z nich nemohl v noci spát, a když přišlo ráno, byla to přímo úleva. Zvuky rozvážky mléka a novin byly vítaným rozptýlením z úzkosti, kterou v nich probouzela představa Kella. Strávili celé dopoledne tím, že nacvičovali, jaké si má Kathleen pro předání pásků vyžádat podmínky. V půl dvanácté odešla na schůzku.

Avedissian sledoval pohyb minutové ručičky na hodinách. Představoval si, že by Kathleen měla být zpátky tak asi ve dvanáct čtyřicet i s oklikou, kterou zvolí pro případ, že by ji sledovali. Chystali se pak přesunout do jiného podnájmu a dohodnout konečné plány svého útěku z Irska podle toho, jaké Kathleen přinese informace.

Dvanáct čtyřicet přišlo a odešlo, stejně tak jako jedna hodina a čtvrt na dvě. Pak se ozvalo slabé zaklepání na dveře. Avedissian se k nim vrhl a otevřel, ale byla to jen paní domácí. „Neříkal jste, že dnes odjíždíte... pane Farmere?“

„Moc se omlouvám, paní Faganová. Manželka musela dopoledne zajít k zubaři. Strašně ji rozbolel zub. Určitě se co nevidět vrátí a pak zmizíme.“

„Víte, pane Farmere... jinak bych vám opravdu musela účtovat další den...“

Avedissian zavřel za ženou dveře a znovu se podíval na hodinky. Kde jen je? Co se stalo?

Ve tři čtvrtě na dvě se znova ozvalo lehké zaklepání. Avedissian, s nervy na prasknutí, tiše zaklel a vzal z náprsní tašky nějaké peníze, že je té ženské vrazí do ruky.

„Jste tam ještě, pane Farmere?“ zeptal se hlas, který Avedissiana přiměl zase zabručet, když šel otevřít dveře. „Tady máte, paní...“, spustil, ale vtom ji někdo odstrčil stranou a on dostal ránu pažbou pistole do obličeje. Zavrával a upadl na zem, čímž se stal snadným cílem pro boty, které ho začaly kopáním zpracovávat. Matně si uvědomoval, že ho vlečou z domu a cpou do auta, ale častěji spíš upadal do bezvědomí, takže z toho, co se dělo dál, neměl žádný souvislý dojem.

Když přišel k sobě, ležel v pološeru na kamenné podlaze a měl příšernou žízeň. Chvilí zůstal ještě bez pohybu, uvažoval, jestli má, nebo nemá polámaná žebra, ale když se zkusil trochu zhluboka nadechnout, zdálo se mu, že jsou v pořádku. Zahýbal dolní čelistí do stran. Ani ta nebyla zlomená. Zaťal zuby a pokusil se vstát, přičemž mu uniklo mimovolné zaskučení. Měl úplně ztuhlý zátylek, zřejmě od toho, že ležel bůhvíjak dlouho v jedné pozici.

Na dveřích zarachotil kov a otevřela se úzká štěrbin, kterou nahlédl dovnitř pár očí. Skulina se zase zavřela, za okamžik zarachotily závory a dveře se otevřely. Člověk, který vešel, měl v ruce pušku, ukázal hlavní a poručil: „Tak vypadni, ty parchante.“ Po celou cestu chodbou do Avedissiana strkal a rýpal, pak mu poručil, aby čekal, zatímco se odemykaly další dveře. Mrštil s ním dovnitř a zabouchl za ním.

Ted' už nebyl sám. V místnosti byli další dva lidé a jedním z nich byla Kathleen. Tvář měla zalitou slzami a zkřivenou bolestí. „Proboha, drahoušku!“ vykřikl zděšeně a plazil se k ní. „Co ti to udělali?“

„Kell ji pálil cigaretou tak dlouho, až mu řekla, kde jste,“ řekl ten druhý člověk v místnosti. Byl to hubený a zřejmě vyčerpaný mladík, který měl jen jednu ruku. „Já jsem Kathleenin bratr.“

Přestože v místnosti bylo šero, uviděl Avedissian na Kathleeniných odhalených prsou popáleniny od cigaret.

„Řekla jsem jim... Řekla jsem jim...,“ blábolila Kathleen. „Já jsem tě prozradila.“

„Přestaň, tohle neříkej,“ zašeptal Avedissian. Myslel na tu dlouhou dobu, po kterou čekal v podnájmu, a co zatím musela Kathleen vytrpět. Zavřel oči a přitiskl se jí tváří k vlasům. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Vůbec se mnou nemluvili,“ řekla Kathleen. „Sotva jsem došla ke Slepému koni, Kellovi chlapi mě strčili do auta a zavezli mě sem. Chtěli pořád vědět, kde jsi... a já jim to nakonec řekla.“ Zase začala plakat a Avedissian se ji snažil utišit.

Náhle jako by do místnosti zavanul mráz, když zaslechli vrzání. Avedissian pohlédl na O'Neill a zeptal se: „To je Kell?“ O'Neill přikývl. Vrzání bylo čím dál hlasitější. Avedissian cítil, jak Kathleenino tělo ztuhlo hrůzou.

Otevřely se dveře a Nelligan, Kellův pobočník, odborně vmanévroval dovnitř voziček. Na zadních kolech ho otočil dokola, takže se teď Kell díval přímo na ně tři. Nelligan se postavil za ním jako skála a v ruce třímál zbraň.

„No, no, no, no,“ pronesl Kell se zdůrazněnou precizností. „To je ale pěkná podívaná.“

Avedissian cítil, jak v něm narůstá dosud nepoznaný druh strachu, protože z té zrůdy na kočárku přímo sálalo zlo a násilí. Obrovské oči za brýlemi a bledá holá tvář jako by ho přímo hypnotizovaly.

„Takže,“ pronesl Kell hlasem, který Avedissiana propaloval jako páječka. „Chci svoje prachy.“

„Chtěl jste pásky. Proč jste teda kčertu musel dělat tohle?“ zeptal se Avedissian s větším hrdinstvím, než na jaké se cítil.

Kell ho uzemnil dlouhým pohledem a pak prohlásil: „Řekl jsem prachy, ne pásky.“

Avedissian stále mlčel, ale cítil, jak se pod Kellovým upřeným pohledem uvnitř hroutí.

„Když se ke mně včera dostala ta velkorysá nabídka slečny O'Neillové, řekl jsem si, že je na čase znovu navázat kontakt s našimi americkými přáteli a vyjádřit politování nad britským trikem, kterým nás oba ošálili. Sdělili mi, že situace je dokonce horší, než jsem si myslel. Těm britským bastardům se dokonce podařilo vztáhnout ruce na peníze, o kterých se domnívali, že jsou zatím v bezpečí. Ale vy i já ovšem víme, že to nebyli Britové, kdo se zmocnil těch peněz, že... doktore?“

Avedissian tvrdě polkl a řekl chraplavě: „Dobrá, Kelle. Mám ty peníze. Nechtě nás jít a můžete je mít.“

Z Kellovy tváře zmizel úsměv a nahradil jej jedovatý vztek. „Zeje můžu mít? Opravdu?“ zašeptal. „Jak velkorysá.“

Avedissian se zoufale snažil, aby vypadal klidně, ale v tom uzavřeném prostoru kobky byl Kellův vztek téměř hmatatelný. Nikdy v životě by neuvěřil, že ho někdo dokáže takovým způsobem nervově ničit.

„A kde jsou?“ zachraptěl Kell.

„Jsou v bance,“ odpověděl Avedissian.

„Tak je z té banky musíme dostat,“ prohlásil Kell s vyvalenýma očima.

„Jak jsem řekl, nechtě nás jít, a já vám ty peníze dám,“ řekl Avedissian.

Kell 1 pomalu zavrtěl hlavou. „Vy mi asi nerozumíte, co? Tohle není žádné handrkování. Vy ty prachy převedete bez jakýchkoliv podmínek.“

„Myslíte, že jsem blázen, pane Kelle?“ odfrkl pohrdavě Avedissian.

„Ne, já myslím, že jsi mrtvěj,“ odpověděl Kell s mrazivou konečností. „Všichni jste mrtví,“ dodal. „Jedinou otázkou je, kolik si toho vytrpíte, než vám dovolím chcípnout.“

„V tom případě nemám co ztratit, když převod těch peněz odmítnu,“ namítl Avedissian a přitom mu po zádech stékal ledový pot.

„To mi můžeš zopakovat, až bude Nelligan odřezávat kousky z tý O’Neillovic děvky a krmit s nima psy,“ zasyčel Kell.

„Dobrá, Kelle, zvítězil jste,“ zašeptal Avedissian.

„To se ví, že jsem zvítězil, doktore,“ prohlásil Kell, už zase s úsměvem. „Nakonec vždycky vyhraju. Ale žádný spěch. Užívejte si mého pohostinství, než se s Nelliganem vrátíme od Bryanta, kterému ten fakt teprve musím oznámit.“

„Co to znamená?“ zeptal se O’Neill.

Kell nasadil otcovský výraz a řekl tiše: „Ale ale, Martine, ty se svým univerzitním vzděláním a se vším kolem.“ Obrátil se ke Kathleen. „A ty taky, paní profesorko. Když víte, co na nás Bryant nastražil, co si myslíte, že bude poslední věc na světě, kterou by od nás za daných okolností mohl čekat?... Nevíte?... Při vašem vzdělání, a nevíte nic?“ Úsměv pohasl a Kell zasyčel: „Já tomu parchantovi ukážu, kdo je tady pán. Přiměju ho, aby proklel den, kdy zkřížil cestu Finbarru Kellovi.“ Obrátil se na Nelligana: „Máme práci. A bude to jako za starejch dobrejch časů, rozumíš, Nelligane?“

Nelligan horlivě přikývl, hrál se v projevu uznání svého pána jako labradorský pes. Vyvezl Kella z místnosti a zabouchl za sebou dveře. Všichni, kdo tam zůstali, mlčky poslouchali, až vrzání koleček kočárku zanikne. Nakonec promluvila Kathleen: „Takže my všichni máme zemřít?“

„Ještě mrtví nejsme,“ řekl Avedissian, ale nepodařilo se mu přesvědčit ani sebe, že před sebou mají nějakou jinou budoucnost. „Kdybych to stvoření neviděl na vlastní oči, nikdy bych tomu neuvěřil,“ dodal.

O'Neill věděl, co tím myslí. „Ovšem podle toho, co říká Kathleen, není Bryant o moc lepší.“

„Co tím myslel, když řekl, že to bude jako za starých časů?“ uvažoval Avedissian.

„Nejsem si jistý,“ připustil O'Neill. „Ale vím, že Kell a Nelligan spolupracovali ještě dřív, než Kell přišel o nohy.“

Kathleen sužovaly bolesti a Avedissian byl zoufalý z vědomí, že jí za daných okolností nemůže moc ulevit, jen ji utěšovat slovně. A i k tomu mu chybělo opravdové přesvědčení.

Zůstávali samotní se svými myšlenkami a obavami. Později jim jejich strážce, mimořádně zapšklé a nekomunikativní individuum, přinesl kus černého chleba a džbán vody. Odmítl veškeré žádosti o lékárníčku první pomoci k ošetření Kathleeniných popálenin. „Přinesl jsem všechno, k čemu jsem dostal rozkaz,“ zavrčel. „Jinýho nic.“

Toaletní zařízení v jejich cele sestávalo z pouhé rezavé plechovky. Vzhledem k tomu, že tam nebylo žádné větrání, mělo

to za následek, že jejich prostředí už k večeru, kdy se střídali strážní, odporně páchlo.

Příští služba jim přinesla čaj a rohlíky. O'Neill toho člověka znal. Byl to Liam Drummond, řidič, který jej po amputaci paže vezl do Cladeen a z Cladeen. Tehdy si trpce stěžoval na Kellovo chování. O'Neill mu to připomněl: „Ted' vidím, že jsi měl s Kel-lem pravdu.“

Do Drummondovy tváře se vkradl strach. Chraptivě zašeptal: „Proboha, pane O'Neille, mluvte tiše! Dělán jen svou práci. Nechci žádné trable.“

O'Neill viděl, že ten člověk má opravdu veliký strach. Měl by s ním jednat s největší opatrností, jestli chce dokázat, aby jim Drummond mohl nějak prospět. Možná že je jejich jedinou šancí. Drummond mu stále říkal „Pane“. Kolik vlivu si na toho člověka ještě zachoval? „Moje sestra je ošklivě poraněná,“ zkusil to. „Kell ji popálil. Potřebovala by ošetřit. Mohl bys jí něco sehnat?“

„Mějte rozum, pane O'Neille,“ prosil ho Drummond. „Rozzuřit Kella mě může stát život. To přece víte.“

„Kathleen může umřít, když se jí ty rány infikují,“ řekl O'Neill. „A má hrozné bolesti.“

„Po pravdě řečeno, pane O'Neille, až se Děčko vrátí, tak umřete všichni.“

„Odkud se vrátí?“ zeptal se O'Neill.

„Z Anglie. Odjel tam na nějakou akci.“

O'Neill tomu nemohl uvěřit, ale viděl, že to Drummond myslí vážně, a musel se otočit, aby se tomu sdělení nerozesmál. „Na jakou akci?“ vyzvídál.

„Já nevím, pane O'Neille, na mou duši nevím, ale je to něco velkého, opravdu velkého.“

„A Kell to chce provést sám?“

„Že přej jo. Má to provést s Nelliganem, prej jak to dělávali dřív,“ šeptal Drummond.

„Řekl jsi, až se Kell vrátí. Znamená to, že už odjel?“

„Asi před hodinou.“

„Tak snad bys mohl sehnat nějakou tu první pomoc, Kell se to nikdy nedoví.“

Drummond se zatvářil nejistě.

O'Neill trošinku přitlačil. „Běž, přines něco z marodky.“

„No, uvidím, co se dá dělat.“

„A proboha tě prosím, vyměň nám ten kbelík, ano?“ požádal ho O'Neill a ukázal na jejich záchod.

Avedissian musel obdivovat způsob, jakým O'Neill zvládal situaci. Ten člověk zřejmě rozuměl lidem a věděl, jak s nimi jednat. To ukazovalo na určitý stupeň citlivosti. Ulevilo se mu, že ji u O'Neilla objevil, protože měl původně ze shledání s bratrem, na kterém Kathleen tolik záleželo, obavy. Vzhledem k O'Neillově minulosti předpokládal, že je zcela vyloučeno, aby v něm našel zalíbení. Teď už si nebyl tak jistý. A navíc se mu kupodivu zdálo, že je mu nějak povědomý, ale nedovedl si to vysvětlit.

Kathleen měla teď tak velké bolesti, že už nedokázala nic předstírat. Seděla v koutě schoulená, kolébala se dopředu a dozadu a snažila se ze své agónie uniknout do jakéhosi transu. Oba muži už se přestali pokoušet ji nějak utěšovat, protože se zdálo, že jejich snahy dělají víc škody než užitku a jen ji rozčilují. O'Neill zašel za Avedissianem ke dveřím a pošeptal mu: „Kdyby mi Bůh splnil před smrtí aspoň ještě jedno přání, tak bych chtěl vidět toho mrňavého parchanta chcípat.“

„To jsme na tom stejně.“

O'Neill znovu zašeptal: „Požádal jsem Drummonda, aby přinesl krabice z marodky. Nejsou to jen krabice první pomoci. Jsou tam všechny ty věci, co doktor potřebuje, když je někdo z našich raněný. Vemte z toho

všechno, co by mohlo být k užitku, prášky a podobné věci, pro případ, že by bylo hodně zle.“

Avedissian slíbil, že to udělá, ale myšlenkou na hromadnou sebevraždu neměl moc velkou chuť se zabývat.

Drummond, celý zpocený strachem, se vrátil s lékařskými krabicemi. „Pane bože, jestli na to Kell přijde,“ mumlal.

„Nepřijde,“ ujišťoval ho O'Neill. „Uklidni se, člověče.“

Avedissian se pustil do práce. Začal se probírat obsahem krabic a zároveň pozoroval, jak O'Neill Drummonda dál zpracovává. Kladl mu důležité otázky, ale předstíral, že se ptá jen tak, ze zájmu o něj.

„Koho by ses tady měl bát, když je Kell pryč? Kdo tady v Long House vlastně ještě zůstal?“

„Jen bratři Feelyové a já.“

„Jen vy čtyři? No tak vidíš. Kell se nic nedoví. Kam vlastně všichni ostatní odjeli?“

„Do Anglie. Kromě tý jedny operace jsou všechny ostatní zrušený.“

Avedissian dal Kathleen nejdřív injekci proti bolesti, teprve pak jí spáleniny vyčistil a přiložil antiseptické obvazy. Injekce zapůsobila téměř okamžitě, a protože ji trochu předávkoval, začala být Kathleen euforická. Vzhledla ke Drummondovi a téměř opilecky se zachichotala: „Líbí se ti ten pohled?“

Drummond upadl do rozpaků. „To né, slečno O'Neillová,“ zakoktal. „Jenom je mi to líto... to víte...,“ a zmlkl.

„Jsem ti za všechno moc vděčný, Liame,“ dodal honem O'Neill.

Ted' byl Drummond v rozpacích ještě víc. Sklopil oči a pak řekl: „Vy jste byl dycky gentleman, pane O'Neille. Kluci si vás vážili.“

O'Neill ho náhle prudce udeřil zezadu do zátylku. Drummond upadl na podlahu. O'Neill mu dal pro jistotu ještě jednu.

Avedissian to celé pozoroval. „A co dál?“ zeptal se.

O'Neill jednou rukou bezvládného muže dvakrát důkladně prohledal a konstatoval: „To je opravdu poetická hříčka spravedlnosti. Ten chudák mi tolik důvěroval, že si s sebou tentokrát ani nevzal svou pistoli. Takže nemáme žádnou zbraň a mezi námi a dveřmi jsou tři muži.“

„Kde jsou?“ zeptal se Avedissian.

„Ve služebně na konci chodby. Kdybychom se chtěli dostat ke schodům, musíme jít kolem.“

„Nedalo by se proplížit okolo?“ ptal se Avedissian.

„Vyloučeno. Dveře pod schody mají elektronický zámek. Ten se ovládá ze služebny.“

„A co zbraně?“

„Zbrojnice je zamčená. A klíče jsou ve služebně.“

Avedissian se podíval na lékařské krabice, které mu teď připadaly jako jejich jediná naděje, a po chvíli uvažování se zeptal: „Mají ve zvyku pít čaj?“

„Asi ano. Proč?“

„Kde si ho vaří?“

„Ve služebně. Mají tam vařič.“

„Škoda,“ řekl Avedissian.

O'Neill náhle pochopil, o čem spoluvězeň uvažuje, a podotkl: „No ovšem, ale pro vodu si musí chodit do jedné místnosti přes chodbu.“

„Tak to by mohla být šance,“ přemýšlel Avedissian nahlas. „Kdyby se mi podařilo dostat tohle...,“ vzal do ruky lahvičku s prášky, „do jejich čaje, vyřadíme je na týden.“

O'Neill mu podrobně vylíčil rozmístění jednotlivých místností na chodbě, a také jak to vypadá v místnosti, odkud si berou vodu. Avedissian chtěl vědět přesně, kde je výlevka a kde bude konvice, protože nebude mít možnost rozsvítit si světlo.

„To bude v pohodě,“ ujišťoval ho O'Neill. „Stejně si tam obvykle nikdo nerozsvěcuje, když jde jenom natočit vodu do konvice. Je tam dost světla z chodby.“

Avedissian rozmačkal takové množství tablet, které považoval za dostačující k dosažení požadovaného účinku, a prášek zatím nasypal do vyprázdněné skleničky. „Jen se modlím, aby si všichni dávali do čaje cukr a mléko,“ řekl, když se chystal vyrazit do chodby. Ještě se podíval na Kathleen a shledal, že pokojně spí. Než otevřel dveře, chvíli u nich poslouchal. Zdálo se, že je na chodbě klid.

„Zlomte vaz,“ popřál mu O'Neill.

Avedissian po špičkách běžel chodbou a téměř se neodvažoval dýchat, ale zdálo se mu, že cesta snad nikdy neskončí. Čekal s jistotou, že ze služebny každou vteřinou někdo vyjde a začne na něj střílet. Doběhl do poloviny a už viděl místnost, kam mířil. Posledních pár metrů se kradl s očima upřenýma na ni. Konečně byl uvnitř.

Jak O'Neill předpovídal, z chodby sem pronikalo dost světla, aby mohl rozeznávat předměty, ale znervózňovalo ho, že jsou dveře dokořán, a trochu do nich strčil. Vyvolalo to zaprašění, které mu připadalo, jako

kdyby se chystala spadnout obrovská sekvoj. Úplně ztuhl strachem, ale po chvíli slyšel, že se tlumený hovor ve služebně nijak nezměnil. Pomalu vydechl a nechal dveře být.

Konvice byla na polici u výlevky, přesně jak mu to vylíčil O'Neill. Avedissian ji pomalu a opatrně sundal. Vyhýbal se jakékoli akci, která by mohla způsobit hluk, a rychle vysypal obsah lahvičky do konve. Na dně bylo ještě trochu vody, tak v ní prášek mírně rozmíchal. Pak konvici s úzkostlivou pomalostí vrátil zpátky na polici.

Už se otáčel k odchodu, když uslyšel, že se zvuková hladina z druhé strany chodby zvýšila. Někdo vyšel ven a teď ho tu při –

stihne! Rychle si stoupl do stínu za dveřmi a modlil se. Jestli někdo přijde a rozsvítí světlo, je z něj mrtvý muž.

Do místnosti vešel menší chlap s býčí šíjí. Pořád ještě pokračoval v rozhovoru s těmi na druhém konci chodby. Nesáhl po vypínači, ale sundal konvici z police a začal do ní točit vodu z kohoutku. Stál tak blízko, až se Avedissian bál, že musí cítit pach jeho strachu. Ale ten člověk si zřejmě ničeho nevšiml. S rachotem přiklopil víko a vyšel ven.

Avedissian zůstal nějaký čas naprosto nehybný, stále ještě paralyzovaný hrůzným pomyslením na to, jak blízko byl smrti. Ale pak se v něm začalo rozlévat blaho skutečnosti, že tomu zřejmě unikl, a pomalu mu dodalo novou odvahu, aby znovu vyšel na chodbu a vrátil se ke Kathleen a O'Neillovi.

O'Neill už ho úzkostlivě očekával.

„Hotovo,“ oznámil Avedissian. „Teď musíme jen čekat.“

„Jak dlouho?“

Avedissian odhadoval, jak dlouho bude trvat, než se bude v konvici vařit voda, jak dlouho bude těm chlapům trvat, než čaj připraví a vypijí, za předpokladu, že jej vypijí všichni – není vyloučeno, že je odradí jeho chuť – a jak dlouho bude trvat, než droga zapůsobí. „Počítejme radši třicet minut, pro jistotu.“ Najednou ho napadla ošklivá myšlenka. Podíval se na Drummonda ležícího na zemi a nadhodil: „Nebudou ho postrádat?“

Jakoby v odpověď na jeho otázku se na konci chodby otevřely dveře a ozvalo se zavolání: „Liame, čaj je hotovej!“

Avedissian a O'Neill zkameněli. Čekali, že se dveře zase zavřou, ale nezavřely se. Někdo čeká na odpověď! O'Neill vstal a postavil se zády ke zdroji volání. Zabuřel jen: „Už jdu.“ A pak se zadržným dechem očekával reakci. Dveře na konci chodby se zavřely.

Avedissian prohlížel Kathleen. Díky analgetikům stále ještě spala klidně a na štěstí bez bolesti z přestálého mučení. Trochu jí zvedl jedno víčko a zjistil, že není natolik hluboce omámená, aby se v případě nutnosti náhlého odchodu nedala vzbudit. Trošku zasténala a odvrátila obličej směrem od jeho doteku. Avedissian se podíval na Drummonda ležícího na zemi. „Asi bych mu měl dát injekci, abychom měli jistotu, že zůstane ještě pár hodin mimo.“ A udělal to.

O'Neill za chvíli připomněl: „Myslím, že už je čas. Riskneme to?“

Avedissianovi se zase začal kroutit žaludek, ale přikývl. „Půjdem to okouknout.“

Nechali Kathleen v cele a sami se plížili chodbou směrem ke služební místnosti. Jejich naděje posilovala skutečnost, že odtamtud neslyšeli žádné zvuky. O'Neill se neodvažoval spolehnout tak úplně na účinek drog, takže to byl Avedissian, kdo nakonec položil ruku na kliku služební místnosti a pomalu otevřel dveře.

Dva muži spočívali tvářemi na stole, třetí ležel na zemi, kam upadl ze židle. O'Neill odemkl zámek u dveří pod schody, ale pak stále ještě něco sháněl. Avedissian se ho zeptal, co dělá.

„Koukám po nějakém vodítku k tomu, co ten mrňavej bastard chystá,“ odpověděl O'Neill. „Nemáme jistotu, že nechce vyvolat občanskou válku.“

Avedissian mu pomohl s prohlídkou, ale když ani po dalších pěti minutách nic nenašli, navrhl, aby toho nechali.

„Pojďme to ještě zkusit v Kellově místnosti,“ vybídl ho O'Neill. Pohlédl na bezvědomé muže. „Doufám, že jim to ještě nějakou dobu vydrží.“

„Velmi dlouho,“ ujistil ho Avedissian.

„Podívejte se na tohle,“ ukázal O'Neill Avedissianovi list papíru. Byla to fotokopie mapy. Topografická mapa Británie, usoudil Avedissian. Poznal typ, ale oblast ne. Vesnice Valham byla označena kroužkem. „Znamená to něco?“ zeptal se O'Neill.

„Nevím. Ale vezmeme si to s sebou.“

O'Neill požádal Avedissiana, aby mu pomohl uklidit lékařské krabice zpátky na marodku a odtáhnout bezvědomého Drummonda k jeho druhům do služebny. „Nechci, aby byl z něčeho obviněný,“ řekl. Avedissian to gesto ocenil. Když byli hotovi, probudili Kathleen a pomohli jí projít chodbou a nahoru po schodech.

A byli venku v belfastské noci. Ulice byly mokré, ale přestalo už pršet a vzduch jim ještě nikdy nevoněl tak sladce. Aspoň pro Avedissiana se stala vůně svobody realitou.

Neměli se o čem rozhodovat. Jejich prvním úkolem muselo být dostat se ze země, protože Irsko už pro žádného z nich ne –

bylo žádoucí. Avedissian navrhl, aby se vydali do jeho bytu v Londýně. Jakékoli další plány mohou vypracovat až tam. Všichni souhlasili.

Avedissian měl obavy, že by O’Neillovi mohli mít potíže se zvýšenou ostrahou na irsko-anglických hranicích. Ale ukázalo se, že nebyly oprávněné. Žádné akce IRA se už delší dobu nekonaly a přes veškeré snahy je paměť krátká. Přešli přes hranice bez obtíží.

## KAPITOLA TŘINÁCT

TEPRVE KDYŽ SI JE LONDÝNSKÝ TAXIKÁŘ už podruhé zkoumavě prohlédl, uvědomil si Avedissian proč. Byli totiž všichni tři dost špinaví a zanedbaní. Dosud měli myšlenky výhradně jen na útěk a až nyní, uprostřed londýnského provozu, se mohli trochu uvolnit a uvědomit si, že se jim to opravdu povedlo. Unikli ze spárů Finbarra Kella.

Když se taxík zastavil na semaforu, podíval se Avedissian na Kathleen a zjistil, že má pod očima strašné kruhy utrpení. Co opustili Belfast, ani jednou si nepostěžovala, ale on věděl, že účinky prostředků proti bolesti musely už před řadou hodin odeznít. Šetrně se jí zeptal, jestli je to moc zlé. Usmála se na něj a ujistila ho, že je v pořádku a aby si nedělal starosti.

Když dorazili do Avedissianova bytu a čekali, až ponorný vaříč ohřeje vodu, nalili si zatím whiskey. Nikomu nevadilo, že je teprve jedenáct dopoledne. V dané chvíli nebyl čas podstatný, potřebovali se hlavně napít.

Avedissian pustil O’Neilla do koupelny jako prvního a zatím vymetal kuchyňské skříňky, jestli nenajde nějaké konzervy, z nichž by se dalo připravit obstojné jídlo. Pak ošetřil Kathleen popáleniny a nakonec se také vykoupal a sedl si k jídlu.

„Bože, to je ohromný pocit,“ liboval si O’Neill a ostatní s ním souhlasili. O’Neillovi docela padlo oblečení, které mu Avedissian dal. Zato Kathleen vypadala v příliš velké košili a džínách s faldy přepásanými páskem jako odložený sirotek.

Zbavili se úzkosti, umyli se a najedli. Nastal čas, aby se dohodli, co si počnou dál. Všichni byli toho názoru, že ze všeho

nejdřív je zapotřebí zjistit, co má Kell za lubem, a pokud možno mu v tom zabránit. V této chvíli by asi bylo nejlepší upozornit úřady, že se v Anglii chystá nějaká velká operace IRA.

„Ale jakým způsobem je varovat?“ ptal se Avedissian.

„Mohli bychom je upozornit telefonicky,“ navrhla Kathleen.

„Budou nám věřit? Nebudou po nás chtít nějakou identifikaci?“

„Nejen to, určitě by chtěli vědět, čeho se ta operace má týkat a kdo nebo co je v ohrožení,“ tvrdil O'Neill.

„A to bychom jim nemohli říct, protože to sami nevíme,“ dodal Avedissian.

„Ale kdyby jim Martin řekl, kdo je, možná že by to varování vzali vážně,“ navrhla Kathleen.

„V očích úřadů je Martin O'Neill mrtvý,“ upozornil Avedissian. „Považovali by to za nejspíš vtip.“

Chvíli si s tím ještě lámali hlavu a nakonec promluvil Avedissian: „Vím o jednom člověku, který by nám uvěřil, že mluvíme pravdu.“

„A kdo to je?“

„Bryant.“

Kathleen upřela oči na desku stolu a nervózně si mnula prsty. „Já bych asi nesnesla podívat se tomu člověku znova do obličeje,“ vydechla.

Položil jí ruku na rameno a řekl tiše: „Takový pocit mám já také. Mám s touhle krysou ještě nějaké nevyřízené účty. Ale teď musíme uvažovat racionálně. Bryant má prostředky, jak Kella zastavit.“

„Jak se chcete k Bryantovi dostat?“ zeptal se O'Neill.

„Měl jsem důvod o tom přemýšlet,“ odpověděl Avedissian. „Neznám oficiální způsob, jak ho vyhledat, ale neoficiálně bych to možná dokázal.“

„Pokračujte,“ vyzval ho O'Neill.

„Když mě přivezli do Londýna k Bryantovi na pohovor, musel jsem čekat v předpokoji, který měl okna do nějaké uličky. Bylo to v noci a na protější budově zářil neónový nápis ‚Staplex Bindings‘. Kdybych mohl v telefonním seznamu zjistit adresu té firmy, snad by se mi podařilo najít dům, který Bryant používá.“

„Za zkoušku by to stálo,“ připustil O'Neill.

Kathleen, která vůbec netoužila zaplést se do jakéhokoliv jednání s Bryantem, zůstávala zticha.

Avedissian vzhlédl od telefonního seznamu: „Mám to.“

„Máme tam jít s vámi?“ zeptal se O'Neill.

Avedissian zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když tam půjdu sám. Času není nazbyt. Vy dva s Kathleen se zatím pustle do té mapy, kterou jsme odnesli z Kellova pokoje. Najděte, kde je ta vesnice a co je na ní zvláštního.“

„Taky si musíme obstarat nějaké oblečení,“ dodal O'Neill.

„Bud' opatrný,“ prosila Kathleen Avedissiana, když se chystal k odchodu. Políbil ji a uklidnil, že nemusí mít starost. Brzy bude zpátky.

K Staplexovu podniku jel taxíkem. Cesta tam trvala kvůli hustému provozu asi čtvrt hodiny. Přešel ulici a krácel kolem budovy, až došel k uličce, na kterou se pamatoval. Pohlédl na neonový nápis a pak na protější dům. Vypadal tmavý a bezvýrazný jako běžná anonymní budova, ale ve třetím patře spatřil okno, v němž bylo vidět květináč s nějakou velikou rostlinou. Ano, to byla ta místnost, kde mu přikázali čekat tu noc, co ho sem dovezli po výcvikovém táboře v Llangern.

Prošel po jedné straně ulice a pak po druhé a nenápadně zkoušel dveře, vedoucí do budovy. Všechny byly pevně uzamčené. Ale možná že to je právě dobře, pomyslel si. Nejlépe udělá, když si na Bryanta počká, až bude vycházet nebo vcházet do budovy. Tak bude moci využít momentu překvapení. Kdyby šel naslepo, zbyla by na něj v té hře role amatéra mezi profesionály.

Byl unavený čekáním. Už to trvalo přes tři hodiny a stále nikdo nepřišel ani neodešel. Začaly ho trápit obavy, že dům je úplně prázdný. Třeba se používá jen při výjimečných příležitostech, a ne pravidelně. Už o tom byl téměř najisto přesvědčený, když se v půl šesté dveře otevřely a vyšla z nich žena. Poznal ji, byla to Sarah Mileková, sekretářka, s kterou se setkal poprvé v Cambridge.

Kráčela po ulici a zabočila doleva. Avedissian šel asi třicet metrů za ní. Mileková zase odbočila doleva do další úzké ulice, směrem k řadě uzavřených garáží. Zastavila se u jedné z nich a hledala v kabelce klíče. Avedissian čekal, až odemkne a začne vytahovat nahoru roletu, načež k ní rychle přiběhl a strčil ji dovnitř. Ucpal jí ústa dlaní, aby nekřičela, a zašeptal jí do ucha:

„Žádný strach, slečno Mileková, jsem starý přítel. Pamatujete si na mne?“ A odtáhl dlaň z jejích úst.

„To jste vy!“ vydechla Sarah Mileková.

„Jste překvapená? Není to snad proto, že mám být údajně mrtvý?“

„Jsem ráda, že nejste.“

„No ovšem. Kde je Bryant?“ zeptal se ostře Avedissian.

„Chápu,“ řekla Sarah Mileková. „Přišel jste se mu pomstít.“

„To byl skutečně můj původní úmysl,“ přisvědčil. „Ale okolnosti mě nutí, abych ho žádal o pomoc.“

„Pomoc?“ užasla Sarah Mileková.

„IRA má v plánu uskutečnit zde v Anglii obrovskou operaci. Mělo by k tomu dojít každým dnem a Kellovi lidé už jsou tady. Má to být Kellova odplata za to, že ho Bryant podvedl.“

„Ale Kell přece neměl dost času zorganizovat něco velkého,“ namítla Sarah Mileková.

„Mýlíte se. Kell celou dobu věděl, že nešlo o únos žádného královského dítěte. A hned od začátku začal připravovat svůj plán a Bryanta jen tahal za nohu.“

„Ale pokusil se přece dostat peníze z těch bankovních loupeží.“

„Opět omyl. Kell nasadil na Bryanta Kathleen O’Neillovou a použil ji na to, aby si vyrovnal staré účty s INLA. Bryant měl uvěřit, že mu o chystané loupeži říká pravdu. Jejího bratra Kell nezabil. Je pořád naživu. Je tady se mnou v Londýně. A jeho prostřednictvím vím o Kellových plánech.“

„A Kathleen O’Neillová?“

„Ta je tady taky.“

„Co se stalo s tím chlapcem?“ zeptala se váhavě Sarah.

„Je mrtvý. Sám jsem ho pochoval na jedné louce v Illinois.“

„To je mi líto... Já vím, vy mi nevěříte, ale je mi to opravdu líto. Byl to opravdu hrůzný plán.“

„Tak proč jste mu nezabránila?“ obořil se na ni Avedissian.

„Bylo to dílo, které vytvořil Bryant. On a jeho zuřivá nenávist vůči Irům.“

„Proč?“

„Domnívá se, že to, že už tak dlouho trčí v Irské sekci, mu zničilo kariéru. Je naštvaný, že britské vlády, jedna po druhé, odmítaly utkat se s IRA tak radikálně, jak to navrhoval on. Je

přesvědčený, že s nepřitelem se má bojovat. Oheň proti ohni, tak nějak. Ale všechny návrhy, se kterými za ta léta přišel, byly zamítnuty jako příliš agresivní nebo příliš politicky háklivé. Odmítnutí svých plánů bral vždycky velmi osobně. Začal být paranoidní vůči ‚mafii panáků ze soukromých internátních škol‘, jak tomu říkal. Někdy mám pocit, že nenávidí lidi na naší straně stejně zarytě jako opozici.“

„A jaký byl ten jeho poslední plán?“

„Viděl v novinách fotografii postiženého chlapce, jehož rodiče zahynuli při autohavárii, a všiml si, že je navenek dost podobný jednomu z královských dětí. To mu vniklo nápad na operaci, která by podle jeho názoru mohla současným vedoucím silám dokázat, že by měl celou sekci řídit, a ne být pořád jen na druhém místě.“

„Proč ho nikdo nezastavil?“

„Bryant byl tentokrát chytrý. Čistě důvěrně vylíčil ten svůj nápad siru Michaelovi jako trik, jak by bylo možno zbavit se zároveň NORAIID a zdiskreditovat IRA. Nikoho ani nenapadlo užít pravé dítě, ale on trval na tom, že má-li mít celý plán úspěch, všichni musí jednat a chovat se tak, jako kdyby k únosu opravdu došlo. Sir Michael s tím nakonec souhlasil.“

„A proč to tak nezůstalo?“

„Bryant byl tou operací úplně unesen. Viděl v ní velkou příležitost ukázat, jak je dobrý.“

„Takže celou tu dobu plánoval svou vlastní verzi?“

Sarah Mileková přikývla. „Dokonce použil fondy ze sekce na placení nějakých pochybných vlastních agentů.“

„A ten chlapec?“

„Dítě se stále ještě zotavovalo po té havárii a sociální služba zatím řešila, co si s ním počne. Bryant si opatřil svolení předat je do dětského domova někde na druhém konci země, odůvodněné tím, že se našli nějakí vzdálení příbuzní a přichází v úvahu adopce. Místní úřady byly celé šťastné, že mají problém vyřešený.“

„Ale sir Michael přece musel mít podezření, co se děje, když Bryant tohle všechno prováděl,“ namítl Avedissian.

„Taky že měl, ale naneštěstí se do toho právě v té chvíli zapletla jeho minulost.“

„Co tím chcete říct?“

„Jeden z Bryantových lidí přišel na něco, co se týkalo osoby sira Michaela, provalilo se snad něco ošklivého s mladými chlapci. Od té chvíle Bryant skutečně převzal řízení operace a vlastně i celé sekce. Sir Michael se stal pouhou figurkou. Všechno vedl Bryant.“

„A kvůli tomu zřejmě starý pán spáchal sebevraždu, že?“ konstatoval Avedissian, který si vzpomněl na článek v novinách.

„Nemohl unést tu hanbu,“ přisvědčila Sarah Mileková.

„Bryantův plán nevyšel?“

„Nezískal sice peníze, ale INLA byla v Belfastu zlikvidována a za to se Bryantovi dostalo uznání. On také nachystal past, ve které zahynul Kevin O'Donnell. Vypadá to, že v blízké budoucnosti bude oficiálně jmenován šéfem sekce, bez ohledu na jakékoli námitky na nejvyšších místech.“

„Proč o něm ale nikdo neřekne pravdu? Například vy?“ ptal se Avedissian.

„Já vím jen to, co mi před svou smrtí pověděl sir Michael, a i tak se obávám, že jsou v té historii úseky, o kterých nemám ani ponětí. Vlastně ani moc netuším, na co využíval ty lidi mimo.“

„Používal je na to, aby ukládali do aut bomby,“ řekl trpce Avedissian.

„Cože?“

„To je jedno. Ale vy toho stejně víte dost,“ vyčetl jí Avedissian.

„Vědět něco a dokázat to jsou dvě rozdílné věci.“

„Musí snad existovat někdo, na koho byste se mohla obrátit?“

„Víte, doktore, já nejsem žádná hrdinka. Bryant je mocný člověk. Pohybuje se nad každým zákonem, nad vším, co hlásají politici. A když mám být upřímná, tak z něj mám strach. Člověku, jako je Bryant, nemůžete beztrestně zkřížit cestu.“

Avedissian zavřel oči a zašeptal: „Kde já už jsem něco takového slyšel?“

„Prosím?“

Nesnažil se jí to vysvětlit, jen řekl: „Já s Bryantem musím mluvit, kde je?“

„Je na nějaké schůzi. Je totiž bezpečnostním poradcem pro oslavu královských narozenin,“ řekla Sarah Mileková. Když se Avedissian zatvářil nechápavě, vysvětlila mu: „Zítra se má konat televizní přenos té narozeninové slavnosti. Program *Modrý Petr* pořádá slavnost pro handicapovanou mládež z celé země. Účastní se toho členové královské rodiny.“

Vzpomněl si, že o tom cosi četl. Ale teď když slyšel, že je do toho zapojený Bryant, začal to vidět v docela jiném světle a v hlavě se mu rozezněly poplašné zvonky. „Kde se to má konat?“ zeptal se.

„To je přísně tajné.“

„Pane bože, to by mohlo být ono!“ vydechl Avedissian.

„Co by to mohlo být?“

„Kell! Chystá se zaútočit na tu slavnost!“

„Ale...“

„To myslel tím, když řekl, že to bude ,ta poslední věc, na kterou by někdo za těch okolností pomyslel‘. Útok právě na to dítě, o které se mělo údajně vyjednávat na druhé straně Atlantiku!“

„Ale jak by se mu to mohlo podařit? Při takových příležitostech jsou vždycky mimořádně zesílená bezpečnostní opatření!“

„To nevím, ale teď už jsem si téměř jistý, že to musí být ono. Je možné se s Bryantem spojit?“

„Ano, pokud je to urgentní.“

„Tohle je urgentní.“

„Tak pojd‘te, vrátíme se do kanceláře.“

Avedissian čekal netrpělivě jako na jehlách, až se Sarah Milekové podaří domluvit s Bryantem. Slyšel, že mu vysvětluje, proč volá, ale neslyšel, jak reagoval Bryant, když mu řekla, kdo je tam s ní. Převzal telefon a uslyšel Bryanta. „Doktore, to je ale překvapení,“ ozval se hlas, který si tak dobře pamatoval.

„To věřím,“ konstatoval suše Avedissian. „Ale ani ten chlapec ani Paul Jarvis se bohužel nevrátili, aby vás mohli taky překvapit. Oba jsou mrtví.“

„To je mi ale líto. Válka dokáže být velmi nepříjemná, doktore. A to je právě situace, kterou tu máme, ano, válku.“

„A tahle ‚válka‘ má omluvit úplně všechno? To je ale pohodlné. Myslíte si, že to dítě pochopilo, že mu rozpoltili hlavičku, protože je ‚válka‘? Je mi z vás nanic.“

„Mému žaludku zase nesvědčí ufňukaná sentimentalita, doktore. Copak nechápete, co bylo v sázce? Příležitost vyhladit NO –

RAID, odstranit navždycky ten hnusnej bolák! A vy čekáte, že budu poslouchat tohle vaše ufňukaný truchlení nad jedním sirotkem, ze kterýho by nevyrostlo stejně nic jinýho než londýnskej povaleč!“

„Vy jste ale parchant!“

„Samozřejmě že jsem parchant, doktore. Kdyby nebylo takovejch parchantů, jako jsem já, tak by nějakejch padesát milionů lidí v tyhle zemi nemohlo dřepět na zadku, čumět na *Dallas* a libovat si, že oni by se nikdy nedokázali snížit k tomu, aby prováděli takový věci jako já. Tomu se říká pokrytectví, doktore. Ale to vám snad při vaší profesi nemusím vysvětlovat. Nebo chcete předstírat, že se všichni vy spořádaný doktůrci středních vrstev opravdu zajímáte jenom o plíseň mezi prsty na nohou nebo hemeroidy řidičů nákladáků?“

„Vy byste nejspíš potřeboval psychiatra, Bryante. Vy jste nemocný člověk.“

„Tyhle debaty o psychiatrii, doktore, jsou opravdu podle mého gusta...“

„Copak vám vůbec na ničem nezáleží, Bryante?“

„Ale ano! Na výhře, doktore, moc mi záleží na tom, abych vyhrál.“

„Úplně jako Kell.“

„Co to říkáte?“

„Kell odjakživa věděl, že se snažíte ho vynést nahoru. A teď si naplánoval, jak vám to splatit. A já myslím, že vím jak.“

„Jen dál.“

„Hodlá zítra přepadnout oslavu královských narozenin.“

„Počítám, že vám poslal dopis a všechno tohle vám vypsál,“ ušklíbl se Bryant.

Avedissian mu pověděl, jak se stalo, že Kell jeho a Kathleen zatkl, když se snažili osvobodit jejího bratra.

„Jejího bratra, jo?“ vykřikl Bryant. „Vy jste zachraňovali jejího bratra? Vážně, doktore, co je moc, to je moc. Musím obdivovat, jak se usilovně snažíte zahrát si roli Osamělého mstitele a úplně mě zničit. Ale snad nečekáte, že vám skočím na tyhle vaše bláboly?“

„Je to pravda, přísahám. Oba O’Neillovi jsou se mnou tady v Londýně. Navrhuju, abychom se všichni sešli, a...“

„Hele, nechtě si ty skautský povídačky. Jestli vám můžu poradit, doktore, vyinkasujte si své žetony, dokud můžete. Najděte si někde nějakou pěknou, slušnou práci a snažte se, aby se vám dařila.“

„Dokud mě nenajdete?“

„Já už o vás nemám zájem, doktore. Mně nemůžete uškodit. Kdo by věřil nějakým blábolům vykopnutého doktora, kterej propadl alkoholu? S touhle vaší historkou se neuchytíte ani jako otravnej bavič v putyce.“

Avedissian se opanoval a pravil tak chladně, jak jen dokázal: „To, co jsem vám řekl, je pravda! Kell už je tady v Anglii. Když nechcete spolupracovat se mnou a s O’Neillovými a nechcete odvolat tu slavnost, tak aspoň zesilte bezpečnostní opatření. Pošlete tam víc lidí!“

„Bezpečnostní opatření jsou naprosto perfektní, doktore. Žádný útok se nemůže podařit. Celý území bude uzavřeno kordonem vojska. Nemohl byste tam proniknout ani s tankem, i kdybyste ovšem věděl, kde to místo je.“

Avedissian usoudil, že už ví, jak přesvědčit Bryanta, aby ho bral vážně. „Jenže Kell ví, kde se ta slavnost bude konat.“

Bryant chvíli mlčel a pak tiše pronesl: „Jsem jedno ucho.“

„Má to být ve Valhamu,“ oznámil mu Avedissian.

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ odsekl Bryant.

„Nebo někde poblíž.“

„V okruhu padesáti mil od místa konání neexistuje žádné místo, které by se jmenovalo Valham nebo jak,“ pronesl nakonec Bryant.

Avedissian měl pocit, jako by se uvnitř úplně sesypal. Musí to být přece ta slavnost, na kterou se Kell chystá, nebo že by byl snad sám oslepený vlastní sebedůvěrou? Může se jednat o jiný cíl? „Opravdu nevím s určitostí, jestli je to ta oslava, kterou chce Kell napadnout,“ přiznal. „Ale vím, že je to něco opravdu velkého.“

„Dejte na mou radu, doktore,“ řekl Bryant. „Zmizte, dokud můžete.“ Telefon se odmlčel.

„Nevěřil vám, že?“ zeptala se Sarah Mileková, přestože už odpověď znala.

Avedissian potřásl hlavou. „Je to arogantní šílenec,“ mumlal. Obrátil se na Sarah Milekovou a zeptal se: „Co vám říká jméno Valham?“

„Nic.“

„Já nechci vědět nic tajného. Jen mi povězte, jestli vám připadá, že by to byl pro Kella významný cíl.“

„Nelžu vám,“ ohradila se Sarah Mileková. „O tom názvu jsem opravdu nikdy neslyšela. Ale jestli chcete, můžeme se podívat.“ Vytáhla z knihovny silniční atlas, a než v něm začala listovat, podívala se na index. „Tady,“ oznámila. „Je to vesnice v Norfolku.“

„Bryant říkal, že to nemůže být nikde poblíž místa, kde se bude konat oslava... Řekl to jen proto, aby mě od toho odradil, nebo mluvil pravdu?“

Sarah Mileková na něj pohlédla s podezřením.

„Já se nesnažím z vás vytáhnout, jak se dostat k Bryantovi, ujišťuju vás,“ prohlásil Avedissian.

„Bryant nelhal. Ta slavnost se nekoná ani v tomtéž hrabství.“

Uvědomoval si, že čas beznadějně utíká. Požádal Sarah o telefonní číslo, aby se s ní mohl spojit, kdyby přišel na něco nového.

„Svoje číslo vám dát můžu,“ řekla. „Ale Bryantovo ne.“

Podíval se na hodinky a zatvářil se zoufale. „Je pozdě,“ povzdechl.

„Na co?“

„Na vypůjčení automobilu.“

Sarah Mileková chvilku uvažovala a nakonec vzala klíčky a vtiskla je Avedissianovi do dlaně.

„Ale vy...“

„Pojedu taxíkem. Až budete hotov, přivezte mi auto zpátky.“

To Avedissianovi úplně vzalo dech. Zůstal tam stát celý zaražený a díval se, jak Sarah Mileková odchází. Otočila se a řekla: „Můžete to považovat za záležitost svědomí.“

Vrátil se do bytu a pověděl Kathleen a jejímu bratrovi, že se mu nezdařilo Bryanta přesvědčit o připravované mimořádné akci IRA.

„Dobře že jsi ho varoval,“ uvažovala Kathleen. „Jistě teď aspoň posílí ochranná opatření.“

„Možná,“ zašeptal, přecházející rozčileně po pokoji. „Jenomže já se nedovedu zbavit přesvědčení, že to, na co se Kell chystá, je přece jen ta královská slavnost.“

„Oslava královských narozenin?“

Avedissian jim pověděl o akci *Modrý Petr* a vysvětlil, proč se mu zdá, že to odpovídá tomu, co říkal Kell.

„Podle mne je to určitě ono,“ souhlasil O'Neill.

„Potíž je v tom, že slavnost se nemá konat nikde poblíž Valhamu, dokonce ani ne v tomtéž hrabství.“

„My jsme našli, že Valham je vesnice v Norfolku,“ řekla Kathleen.

„To já taky. Ještě něco?“

Kathleen zavrtěla hlavou. „Ne, je to zřejmě malá obec, nic víc.“

„Ale proč měl tedy Kell u sebe mapu norfolkské vsi?“

Všichni mlčeli.

„Čas běží. Myslím, že bychom se tam měli vydat,“ prohlásil Avedissian. „Sarah Mileková mi půjčila své auto.“

„Určitě to bude lepší než jen tak sedět,“ mínil O'Neill.

„Může se stát, že až tam dojedeme, vyjasní se nám nějaký důvod, proč to tam Kella tak zajímá.“

„Kdy vyrazíme?“

„Za úsvitu,“ rozhodl Avedissian. Podíval se z okna a zjistil, že začalo pršet.

Odešli z bytu v půl šesté. Pršet už přestalo, ráno bylo překrásně jasné a vzduch tak čistý, že v něm rachocení mlékařských konví znělo až přehnaně pronikavě. Vydali se po M 11 na sever, většinu cesty se drželi ve vnějším pruhu silnice, takže do Cambridge dojeli v dobrém čase.

Zastavili se tam na krátkou snídani. Pak zamířili severozápadním směrem na Norfolk.

Jak cesta pokračovala, silnice se zužovaly a křoviny na jejich okrajích jako by jim chtěly zabránit v průjezdu.

„Jsi si jistý, že je tohle správná cesta?“ ptala se Kathleen, když je silnice, která byla sotva víc než polní cesta, přiměla zpomalit jízdu.

„Je to odtud asi půl druhé míle,“ tvrdil O'Neill s prstem na Kellově mapce.

„Když říkáš...,“ stále s pochybnostmi přikývla Kathleen.

Dojeli k polorozpadlé dřevěné tabulce, téměř úplně zakryté porostem, a Avedissian zastavil. „Co je tam napsáno?“ zeptal se O'Neilla, který k ní byl blíž.

„Valham,“ odpověděl O'Neill.

Cesta najednou vyústila do prostranství, které jako by vypadlo z obrázku pohlednice. Seskupení domků, které vypadaly, že tu stojí od začátku věků, a k tomu i malý kostelík s věžičkou, svědčící o normanském původu.

„Vidím jeden krámek,“ komentovala Kathleen při průjezdu vesnicí.

„A já jednu hospodu,“ dodal O'Neill, když dojeli ke stavení pod vysokými stromy, s nápisem U Myši a zlatáku.

„To je všechno, co potřebujem,“ řekl Avedissian.

„Je to tu hezoučké,“ usoudila Kathleen.

„Ale co na tom viděl Kell?“

„Tak se musíme vyptávat,“ rozhodl se Avedissian. „Na hospodu je moc brzy. Martine, vy si vemte ten krám. My zkusíme kostel.“

„Ale co vlastně hledáme?“

„Něco, co by se hodilo Kellovi jako cíl. Musíš to zkoušet.“

Avedissian s Kathleen zamířili ke kostelu a vešli na jeho pozemek malou železnou brankou. Pod nohama jim chrastil štěrk a museli sklonit hlavu před dolními větvemi tisu, který byl možná ještě starší než kostel sám. Náhrobní kameny beznadějně prohrávaly zápas s mechem a lišejníky. Nakonec byli nuceni se z té změti uchýlit až do stínu samotného kostela.

Avedissian zkusil zčernalou kliku a kostelní dveře se otevřely. Vešli dovnitř, kde je uvítal pach zaprášených modlitebních knih a ošoupaných kostelních lavic. Sluneční jas, pronikající oknem vysoko nad oltářem, prosvětloval zvířený prach ve vzduchu.

„Dobré ráno,“ ozval se ze šera na druhém konci jakýsi hlas.

Ze stínu se vynořila postava v černém odění, poklekla a poklonila se před oltářem. Čekali, až se kněz obrátí do hlavní kostelní lodi a přijde k nim. „Já jsem vikář Simon Welsby. Přejete si něco, nebo si to tu jen prohlížíte?“

„Po pravdě řečeno jsme se ztratili,“ odpověděl Avedissian, protože v té chvíli nepřišel na nic lepšího. „Hledáme základnu a octli jsme se nějak ve Valhamu.“

„Základnu? Jaká by to měla být základna?“

„Nějaké vojenské zařízení,“ zkusil Avedissian.

„Ale, drahý pane, v okolí Valhamu není žádné vojenské zařízení.“

„No, snad ani ne tak vojenské, spíš nějaká výzkumná instituce.“

„Ach tak, vědecký výzkum, takového něco?“

„Přesně tak.“

„A říkáte v této oblasti... to tedy nemám tušení...“

Avedissian a Kathleen se s Welsbym rozloučili a vrátili se k vozu, kde už na ně čekal O'Neill a hlásil: „Nic.“

„My taky nic,“ přidali se.

„Ale mám jednu dobrou zprávu,“ oznámil O'Neill. Avedissian a Kathleen se prudce obrátili. „Hospoda už je otevřená.“

Museli počkat venku, než hostinský odklidí ode dveří hromadu přepravek, naplněných lahvemi limonády. Vypadal našťavaně a nemínil si své rozladění nechat pro sebe. „To je k nevíře,“ brumlal. „Některý lidi to nemaj' v hlavě v pořádku.“

„Nějaká nepřijemnost?“ zeptal se Avedissian.

Hostinský se zastavil, aby si setřel pot z čela a narovnal si záda. „Vobjednaj' si na vejlet šest bas limonády a já jim je extra vobstarám. A pak se ani nenamáhaj, aby si je vyzvedli. Já nevím...!“

„Tak to dneska chodí,“ podotkl s účastí Avedissian.

Muž uvolnil průchod. „A je to, tak pojd'te dál. Co to bude?“

Vzali si pití do zadní zahrádky a tam je ve všeobecně pesimistické náladě ucucávali.

„Už mě nenapadá nic, co bychom ještě mohli udělat,“ vzdychla Kathleen a O'Neill přikývl.

„Musí tu být aspoň nějaké panské sídlo, u takhle staré vesnice se to dá předpokládat,“ uvažoval nahlas Avedissian.

„Můžeme se zeptat,“ navrhla Kathleen.

Do hospody se vrátila hostinská a její manžel si začal znova stěžovat na záležitost s nevyzvednutými limonádami. Jeho nadávání proniklo až

do zahrádky, kde teď panovalo mlčení. „Třeba si pro ně přijedou někdy pozdějc, drahouši,“ uklidňovala ho žena.

„Nebud' blázen, ženská. Ty už jsou dávno pryč. Volal jsem do školy.“

„Asi na to v tom rozčilení zapomněli, drahouši.“

„Já tomu říkám sprostá nezodpovědnost,“ brblal hostinský.

„Máš pravdu, drahouši,“ přisvědčovala žena, ale když vyšla do zahrádky sebrat prázdné sklenice, spiklenecky na Avedissiana a ostatní zamrkala a pokrčila rameny. „Mužský,“ zašeptala s hraným zoufalstvím. „A pak že fňukaj ženský.“

Avedissian využil příležitosti a zeptal se jí na nějaký panský dům a ona si nejdřív zakryla pusou dlaní a pak hlasitě zašeptala: „Eště že ste se neptali Willa. Ten by asi proletěl stropem! Z našeho panskýho domu, Trelfordu, je teďka internátní škola, už pár let. A zrovna tahleta škola si vobjednala ty limonády!“

„Aha!“ zvolal Avedissian, ale bez valného nadšení. Jejich poslední šance, že najdou něco, o co se zajímal Kell, byla zřejmě pryč. Vstali a chystali se k odchodu.

Když kráčeli pomalu k vozu, Avedissian poodešel, aby se podíval přes zábradlí kamenného mostu na vesnický potok, a Kathleen se k němu přidala. Všimla si jeho utrápeného pohledu. „Udělal jsi, co jsi mohl. To přece víš.“

„Něco tu musí být,“ řekl Avedissian. „Jenomže my to nevidíme.“

Místo aby otočil auto, rozhodl se pokračovat na konec vesnice, doufaje, že tam bude nějaká odbočka, která ho dovede až k hlavní silnici. Cesta na tomhle konci vsi vypadala ještě užší než ta, po které přijeli, a klikatila se napravo nalevo, jako kdyby vedla korytem nějakého dávno vyschlého toku. Vysoké stromy nad nimi proplétaly své větve jako baldachýn a bránily slunci proniknout.

Asi půl míle od vesnice dojeli ke dvěma kamenným sloupům, ale křídla vrat, která kdysi držely, chyběla. Na jeden sloup byla přidělaná moderně vypadající tabulka s úředním nápisem „Trelfordská internátní škola“. Jak bránu míjeli, pohlédli na příjezdovou cestu, ale kvůli stromům nebylo nic vidět.

Jeli dál, ale Avedissian náhle prudce zabrzdil, až to s Kathleen hodilo ze zadního sedadla dopředu. „Co děláš, proboha?“ vykřikla.

„Ta škola! Bude to ta škola!“ vysvětloval rozčilený Avedissian.

„A co je s ní? Je to přece ta škola, co nám o ní říkala ta hospodská,“ poznamenala Kathleen, která si vyměnila udivený pohled s bratrem.

„Copak to nechápete? Kell měl zájem právě o tu školu!“

„Ale proč by se Kell zajímal o nějakou venkovskou školu?“ divila se Kathleen.

„Přece kvůli tomu, jaký typ školy to je! Viděla jsi ten štítek? Stálo tam ‚Trelfordská internátní škola... pro handicapovanou mládež‘.“

Kathleen a O'Neill se stále tvářili nechápavě a nedokázali sdílet Avedissianovo vzrušení.

„Trelford musí být jednou z těch institucí, která dostala pozvání na královskou party! Ten hostinský říkal, že se dnes chystali na výlet, ale že si nevyzvedli limonády! Já bych řekl, že ten výlet právě teď organizuje Kell. Kell nebude potřebovat tank na to, aby prošel bezpečnostním opatřením. On má oficiální pozvánku!“

„Panebože, oni mu prostě odmávnou volný průchod,“ zděsila se Kathleen.

„Otázka je, jestli ho dokážeme zastavit my?“ uvažoval Avedissian.

„Kell v tom domě určitě zanechal nějaké svoje lidi. Jistě nejeli všichni,“ přemítal O'Neill.

„Tak se přesvědčíme. A zjistíme, jestli neštěkáme pod nesprávným stromem,“ řekl Avedissian. Vrátil se s O'Neilem k domu a Kathleen zatím zajela příhodněji zaparkovat auto.

Avedissian s O'Neilem našli dobrý úkryt v bohatém porostu sahajícím do vzdálenosti asi třicet metrů od domu, kde pak už začínal trávník. Plazili se okrajem houští až k místu, odkud před sebou spatřili průčelí domu. Nezdálo se, že by tam bylo něco v nepořádku. Všude bylo ticho a klid.

Po chvíli však uslyšeli dětský výkřik. Nevydalo jej malé dítě, spíš tak deseti jedenáctileté, a mělo vadu řeči. Možná že bylo hluché. Za jedním z předních oken přešla nějaká žena a za ní muž. O'Neill se nadechl a řekl: „Měl jste pravdu, tohle byl jeden z Kellových chlapů.“

Avedissiana uznání, že měl pravdu, nijak zvlášť nepotěšilo hlavně proto, že byli v časové tísní. Už bylo po poledni a možnost, že zjistí, kde se slavnost koná, byla pochybná. Zvlášť když podle toho, co řekl Bryant, ani není v Norfolku. Jediná šance přijít na to se skrývala zřejmě v tomto domě. Ale bylo těžké si představit, že dva neozbrojení muži, z nichž jeden má jen jednu ruku, mohou ovládnout Trelford House. Avedissian navrhl, aby se nejdřív pokusili zjistit, kolik mužů z IRA je vůbec v domě, a O'Neill souhlasil. Dohodli se, že O'Neill zůstane zatím ukrytý v houští a dá Avedissianovi signál, až bude moci bezpečně přeběhnout k domu.

Avedissian se prodral křovím a otočil se na O'Neill, aby ho mohl sledovat. Po několika vteřinách O'Neill vystoupil dopředu a mávl na něj rukou. Jejich oči se setkaly jen na okamžik, ale ten trval natolik dlouho, aby si Avedissian stačil uvědomit, kde už toto gesto spatřil. Rozběhl se do stínu domu, ale přitom měl jedinou myšlenku. Že tehdy před lety, na tom irském statku, to byl O'Neill.

Avedissian postupoval kolem zdi a pod každým oknem chvilku poslouchal. Místnosti v průčelí domu vypadaly, že jsou neobydlené. Zahnul podél boku budovy, ale teprve když došel téměř až na konec, zaslechl nějaké zvuky. Podařilo se mu nahlédnout jedním oknem dovnitř a spatřil tam nějakých patnáct, dvacet dětí, shromážděných v prostorné zadní místnosti. Dohlížely na ně tři ženy v bílých šatech sestřiček. Byli tam však také dva muži; jeden seděl u dveří se zbraní v klíně, druhý se procházel po místnosti sem a tam.

Na sestrách bylo vidět, že prožívají silné napětí, ale děti, všechny těžce invalidní, si zřejmě vůbec neuvědomovaly, co se děje. Některé byly po mozkové obrně a pohybovaly se jako loutky na provázku, jiné jako by byly naprosto soustředěné na to, co právě dělaly, nebo nedělaly. Další civěly do neznáma, ostatní hleděly na zem.

Avedissian zaslechl pronikavý hlas jedné sestry, která se zřejmě přela s hlídačem. „Musím ho nutně umýt. Vidíte přece, že se podělal, ne?“

Sestra zřejmě hádku vyhrála a odvezla chlapce, který visel v pojízdném křesle, jako by neměl žádné kosti v těle. Z další místnosti pak Avedissian uslyšel tekoucí vodu a řekl si, že to by snad mohla být příležitost, na niž čeká. Kdyby mohl se sestrou promluvit, než se budou vracet zpátky, možná by mu pověděla, co potřebuje vědět.

Plížil se dál podle zdi, až došel k zamřížovanému oknu s matným sklem. Bylo dole trochu pootevřené. Avedissian uchopil mříže a snažil se přilákat sestřinu pozornost. Byla však zcela zabraná do své činnosti, při umývání na chlapce mluvila, i když to byla jednostranná konverzace, ale hovořila laskavě, a to bylo hlavní.

„Pssst!“ pokusil se Avedissian zasyčet do pauzy mezi jejími slovy, a tentokrát ho uslyšela. Poklekla ke škvíře okna a vzrušeně zašeptala, ohlížejíc se přes rameno ke dveřím koupelny: „Přišel jste nás zachránit? Musíte je zastavit! Musíte zastavit ten autobus!“

„Poslyšte, nemáme dost času,“ odpověděl jí šeptem Avedissian. „Prosím vás, jen mi odpovězte na mé otázky!“

Žena se uklidnila a přikývla.

„Kde se má konat ta královská slavnost?“

„V Crookham House. Je to v Leicestershire.“

„Kolik dětí tam odsud odjelo?“

„Dvanáct. Ve školním minibusu.“

„Kolik mužů s nimi bylo?“

„Tři, včetně toho strašlivého skřeta na vozíku.“

„Vzali s sebou i někoho ze zdejšího personálu?“

„Dvě. Slečnu Sandersovou a slečnu Crispinovou.“

„Brzy vám přijde někdo na pomoc, slibuju. Jen zachovejte klid a všechno dobře dopadne.“

Avedissian se odplížil zpět kolem průčelí domu a čekal, až mu O'Neill zamává, že je čistý vzduch. Pak spolu běželi houštím k bráně a po silnici ke Kathleen. Ta ihned sedla za volant a řítila se po klikaté silnici nejvyšší možnou rychlostí. Se skřípějícími brzdami zastavila u nejbližší telefonní budky. Avedissian vylovil z kapsy pár mincí a zavolal.

Zavolal číslo, které mu dala Sarah Mileková, a netrpělivě přešlapoval, čekaje, až se ozve. Netrpělivost přešla v zoufalství, když se ani po chvíli nedočkal. Sarah Mileková nebyla doma! Nakonec anonymně zavolal na policii a rozpoutal poplach ohledně trelfordské školy. Varoval policii, že muži IRA jsou ozbrojení. Požádal také, aby poslali varování bezpečnostním silám na královské oslavě narozenin.

Telefonista na policejní centrále nabyl očividně dojmu, že má na drátě nějakého šílence, a podle toho s ním jednal. Částečně to bral s humorem a částečně se snažil Avedissiana uklidnit a přesvědčoval ho, že by měl vyhledat nějakou odbornou pomoc. „Ale já mluvím naprosto vážně!“ křičel na něj Avedissian.

„Ale ovšem, pane,“ pravil policista otcovsky. „Možná že bychom tedy mohli začít s vaším jménem a adresou...“

Avedissian praštil s telefonem a pospíchal k autu. Podíval se na hodinky a prohlásil: „Tři hodiny! Máme ještě tři hodiny času! Pořád ještě je to možné!“

Kathleen se chystala přenechat mu volant, ale Avedissian ji požádal, aby zůstala. „Jsi lepší řidič než já. Vzhůru do Leicestershire!“

Pak společně s O'Neillem prohlíželi všechny mapy, které byly v autě, a hledali Crookham, ale bez úspěchu. Nakonec si nechali knihu Národní poklad a tam jej našli. Shodli se na nejlepší cestě, jak se tam dostat, až sjedou z dálnice. Kathleen se zatím potýkala se zákruty norfolkských silniček, které je svíraly jako pavučina.

Jakmile se dostali na hlavní silnici, mohli přidat rychlost, ale čas neúprosně utíkal. Minuli milník, na kterém bylo pořád ještě nepříjemně vysoké číslo. Kathleen sešlápla plynový pedál až k podlaze, ale dál už to nešlo. Avedissianovi se začal bolestně svírat žaludek.

Po třiceti minutách předal O'Neill knihu Národní poklad zase Avedissianovi. „Tohle si teď vemte radši vy. Aspoň budete moct Kathleen navigovat, až přijde čas.

Když šiji Avedissian od O'Neilla bral, řekl mu: „My dva jsme se už přece jednou setkali.“

O'Neill se na něj nechápavě podíval a čekal na vysvětlení.

„Kdysi jsme se setkali na dvoře jednoho statku. Já jsem měl tenkrát na sobě uniformu a mezi námi bylo dítě.“

O'Neill zíral na Avedissiana. „To jsi byl ty?“ zašeptal.

Avedissian přikývl a na chvíli se oba odmlčeli.

„Vděčím ti za svůj život,“ pravil Avedissian.

„Stálo to za to,“ prohlásil O'Neill.

„O co jde?“ vyptávala se Kathleen přes hluk motoru.

„Až někdy jindy,“ řekl Avedissian.

Silniční práce v okolí Peterborough způsobily, že se asi tři míle museli plazit téměř krokem, ale i potom, když skončila tato muka, byla před nimi dlouhá šňůra služebních a dodavatelských nákladňáků. Kathleen je musela postupně žabími skoky předjíždět, než konečně mohli pokračovat v normální jízdě. Kathleen se do ní pustila tak horlivě, že jí ostatní účastníci provozu dávali zuřivým troubením a blikáním reflektorů najevo svou nespokojenost. Byly už čtyři hodiny, když jí Avedissian nařídil: „Na příští odbočce zahni doleva.“ A byli na silnici do Crookhamu.

## KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ZASE UŽ JELI PO VENKOVSKÝCH SILNIČKÁCH a to znamenalo zpomalení. Napětí ve voze bylo teď téměř k nesnesení. „Královská rodina je už touto dobou určitě na místě,“ poznamenala Kathleen stísněně.

„Jen, prosím tě, jed’,“ naléhal Avedissian.

„Kudy teď?“ ptala se Kathleen, když dojížděli ke křižovatce.

„Doprava.“

„Jak je to ještě daleko?“

„Už moc ne. Na příští křižovatce doleva. Crookham by měl být na úpatí...“

Další pokyny byly zbytečné. Když Kathleen zabočila doleva, narazila na policejní vozidlo, zaparkované napříč vozovkou. Strážník s bílými návleky na ruku jim zvednutou rukou přikázal zastavit a dva jeho kolegové, oba ozbrojení, nahlíželi do vozu.

„Tato ulice je uzavřená, madam,“ oznámil jeden z nich. Opřel se o střechu automobilu a rozmlouval s Kathleen přes otevřené okénko na straně řidiče. Ačkoliv mluvil na Kathleen, věnoval zároveň pozornost Avedissianovi a O’Neillovi. „Kam jste měli namířeno?“

„Do Crookhamu,“ odpověděl Avedissian. „Potřebujeme se urychleně spojit s bezpečností! Je to otázka života a smrti!“

Policista se zatvářil rozpačitě a kývl na svého kolegu, aby se k němu připojil. „Myslím, že byste měli raději vystoupit z vozu,“ pravil a ustoupil o krok dozadu.

Avedissian vystoupil první a hned požádal: „Spojte se, prosím, s panem Bryantem. Je to naléhavé.“

„Nesmíme ztrácet ani vteřinu!“ přidala se Kathleen.

„Vy jste Irka,“ konstatoval policista, když slyšel, jak Kathleen mluví, a vytáhl z pouzdra revolver. „Odstupte od auta!“

„Pro boha živého!“ vykřikl Avedissian. „Chystá se tam atentát na královskou rodinu. Sežehnte Bryanta a varujte ho!“

Všichni tři policajti se v rozpacích dívali jeden na druhého.

„A kdo vlastně jste?“ zeptal se jeden.

„Na tohle teď není čas! Zavolejte vysílačkou Bryanta! Ohlaste mu, že mu Avedissian vzkazuje, že Kell už je uvnitř!“

Avedissianova vytrvalost přece jen zapůsobila. Jeden z policistů zapnul svůj přístroj a řekl: „Naléhavá zpráva pro pana Bryanta!“

Ulicí prosvíštěl landrover a s kvílejícími brzdami zastavil u bariéry. Bryant vyskočil z místa vedle řidiče s vysílačkou v ruce. Pod rozepnutým sakem obleku byl vidět závěs s pistolí. Policajti se postavili do pozoru, on je však ignoroval a hnál se přímo k Avedissianovi. „Co je, doktore? Co to máte s tím Kellem?“

Okolnosti zabránily Avedissianovi vychutnat si řádně skutečnost, že tohle je okamžik, který si od Harryho smrti v duchu tolikrát představoval, okamžik, kdy se setká s Bryantem tváří v tvář. Teď mu však jenom suše oznámil: „Kell a další dva muži už jsou uvnitř. IRA přepadla domov postižených dětí v Norfolku. Tihle tři přijeli s oficiální delegací.“

Bryant viditelně zbledl. „Uvnitř je přes šest set padesát lidí. Jsou roztroušeni po celém pozemku...“

Avedissian ho přerušil: „O’Neillovi znají Kellovy lidi. Mohou nám pomoci.“

„Pojďte se mnou!“ přikázal Bryant, otočil se na podpatku a pospíchal zpátky k landroveru.

Vozidlo s Avedissianem a O’Nelilovými uvnitř vklouzlo na pozemek Crookhamu v okamžiku, kdy se nad pestrobarevnými markýzami rozezněly tóny národní hymny, oznamující příchod královské rodiny. „Která škola to byla?“ ptal se Bryant.

„Trelford House... ve Valhamu.“

Minuli dlouhý průvod a Bryant vyskočil z auta a běžel dovnitř. Vrátil se se svazkem papírů a vlezl opět dovnitř. „Podle plánu měl být Trelford umístěn v sektoru F,“ řekl řidičovi. „Jedťe pomalu, nesmíme je vyplašit.“

„Přijeli školním minibusem,“ informoval Avedissian přes rameno řidiče, který pomalu dojížděl k sektoru F.

„To vozidlo by asi na sobě mělo mít znak školy,“ uvažoval Bryant.

Přiložil vysílačku k ústům a začal předávat rozkazy neviditelným mužům s připomínkou, aby se chovali nenápadně.

„Vidím ho,“ oznámil řidič klidně a díval se přitom přímo před sebe.

„Kde?“ ptal se Bryant.

„Tamhle vpravo. Je k nám obrácený zadními dveřmi. Má bílou barvu a na boku jméno školy.“

„Výborně,“ pochválil ho Bryant. „Zajedťe za ty stromy.“ Řidič zabočil doprava a zaparkoval tak, aby mezi landroverem a minibusem zůstala skupina stromů. „V tom minibusu byli lidé,“ řekl Bryant. „Všichni ostatní jsou teď okolo domu na seznamovacím ceremoniálu... Jestli je Kell pořád ještě v minibusu, tak odtamtud chystá smrtelný útok... Všechno, co potřebuje udělat, je rozrazit zadní dveře a začít pálit... Budem na to muset jít.“

„Ale co ty děti v autobusu...!“ zvolala Kathleen.

„Nemáme jinou možnost,“ usadil ji Bryant.

„Můžete odsud vyvést královskou rodinu!“ navrhl O’Neill.

„Na to už je pozdě. A kdyby Kell upozoroval, že se něco děje, začal by střílet okamžitě.“

To museli uznat všichni.

Bryant překontroloval vysílačkou, jestli jsou všichni jeho lidé na svých místech. Dva hlasy mu odpověděly, že ano.

„Murrayi, vidíte něco?“ zeptal se Bryant.

V rádiu to zapraskalo a ozval se hlas: „Vidím v dodávce s dětmi jen jednoho muže... a ještě to vypadá na... jednu nebo dvě ženy.“

„Ti dva ostatní můžou ležet na podlaze,“ usoudil Bryant. „Jackson! Jakmile se dveře dodávky otevřou, napalte to do nich!“

„Rozumím,“ odpověděl hlas.

„Máme to pokryté,“ oznámil Bryant tiše ostatním v landroveru. Obhlížel prostranství mezi minibusem a cípem zahrady,

kde děti očekávaly královský průvod, a zjistil, že je prázdné. Byl tam asi padesátimetrový travnatý svah od místa, kde parkovala auta, až k trávníku okolo domu. Avedissian jej také obhlédl, ale měl z toho vysloveně neuspokojivý dojem. „Něco se mi na tom nelíbí,“ řekl.

Oba O’Neillovi se na něj zadívali a Bryant se zeptal: „Co jako?“

„Tohle není ono. Tohle Kell neplánoval.“

„O čem to proboha mluvíte?“ vyptával se Bryant.

„Kell měl na mysli něco jiného než nějaký atentát, tím jsem si jistý. Mluvil o tom tak nafoukaně, byl si tak jistý úspěchem a byl tak... prostě zanícený.“

„Co to žvaníte za nesmysly?“ namítl Bryant.

„Já myslím, že ti rozumím,“ řekl O’Neill. „Celý ten rozhovor s Nelliganem, to jeho vychloubání, že to bude jako za starých zlatých časů. Vypadalo to, že Kell má v úmyslu provést skutečně něco mimořádného, a ne že si jen vyjedou na výlet.“

„No ale co by to asi mělo být?“ ptal se Bryant.

„Já nevím,“ přiznal se Avedissian. „Zeptejte se toho svého kolegy, jestli nevidí v minibusu ještě ty další dva.“

Bryant zavolal Murrayovi a dostal zápornou odpověď.

Avedissian se zadíval na dav dole se zvýšenou pozorností. Handicapované děti tam stály v řadách se svými ošetřovatelkami a učitelkami a čekaly na setkání s královskou skupinou, která ve slunci pozdního odpoledne pomalu postupovala okolo nich. V popředí byla skupinka slepých dětí nesoucích vlajky s Union Jackem.

Avedissianův pohled klouzal po řadách dál až k těžce tělesně postiženým dětem v invalidních křeslech a vozících. Některé už byly z čekání nervózní a ošetřovatelky je musely uklidňovat. Náhle se mu rozbřesklo, že se nejhorší noční můra stává skutkem. „Kell není v minibusu!“ hlesl. „Je tamhle dole v řadě... ve svém vozíku!“

V landroveru nastal v okamžení zmatek a všem bylo jasné, že Avedissian má pravdu.

„Počkat!“ zařval Bryant. Rázem nastalo ticho. „Jestli je to tak, tak ho musíme dostat ven z řady. To je naše jediná šance. Kdybychom se jakkoli pokusili odklonit královskou skupinu, okamžitě by začal střílet.“

„Nejdříve ho musíme najít!“ prohlásil Avedissian. Vylezl z vozu a začal se rozhlížet po davech lidí. „Musíme jít tam dolů.“

„Počkejte,“ přikázal Bryant. Otočil se k řidiči a požádal ho: „Dalekohled, rychle!“

Řidič podal Bryantovi kožené pouzdro a Bryant se otočil k Avedissianovi: „Vemte si tohle! Jestli je Kell na vozíku, musí mít nějakého pomocníka. Podívejte se, jestli někoho nepoznáváte!“

Avedissian předal dalekohled rovnou O’Neillovi a ten hned začal prohlížet řady na trávníku. Jak vteřiny ubíhaly, úzkost už byla téměř nesnesitelná.

„Dělej... dělej...“ šeptal Bryant.

„Tamhle!“ zvolal O’Neill. „Vidím jen jeho záda, ale je to určitě Nelligan. Má na sobě bílý plášť a stojí za něčím, co by mohl být Kellův vozík... Nevidím tam dobře, někdo mi stojí v cestě. Je za skupinou větších dětí na invalidních vozících až na druhém konci.“

Bryant zase popadl dalekohled a namířil jej do míst, která určil O’Neill. „Je to ten veliký chlap?“ zeptal se.

„Jo, to je on.“

„Je skoro až na konci. Jestli chce Kell počkat, až bude královská skupina přímo u něj, tak nám zbývá pár minut.“

„Ale třeba nebude tak dlouho čekat,“ namítla Kathleen.

„Jak znám Kella, tak si počká,“ odhadoval O’Neill. „Odpovídá to jeho smyslu pro drama.“

„Jak jen ho odtamtud dostaneme?“

Bryant se očividně potil. „Musíme tam jít a vytáhnout ho.“

„Ale ve chvíli, kdy se k němu přiblížíte... Chci říct, že pod tou pokrývkou má na klíně určitě automatickou zbraň,“ tvrdil Avedissian.

„Kdybychom se zbavili toho velkého chlapa, mohli bychom se ke Kellovi dostat zezadu. Stačilo by otočit ho, odklonit jeho palebné pole.“

„Já to zkusím,“ rozhodla se Kathleen. Ostatní se na ni překvapeně podívali. „Sežeňte mi ošetřovatelskou uniformu, ale rychle!“

Bryant požádal vysílačkou o stejnokroj a na dotazy z druhé strany vyštěkl: „Zastavte první, kterou uvidíte, a přiveďte ji

sem! A pošlete sem Millera!“ Zatímco čekali, přikázal vysílačkou stáhnout většinu mužů, kteří hlídali minibus, a poslat je do pozadí pozice, kde byl Kell s Nelliganem. „Chovejte se nenápadně a zatím nic nedělejte!“ dodal.

Vedle nich zaparkoval další landrover. Vyděšenou sestřičku spěšně přesvědčili, aby se rozloučila se svou uniformou. Kathleen si rychle přehodila pláštěnku a nasadila čepec. „Jak vypadám?“ zeptala se.

„Docela dobře,“ odpověděl Avedissian.

„Kdo se ujme Nelligana?“

„Miller si s ním poradí.“ Bryant ukázal na muže, který přijel v landroveru se sestrou. „Jděte na to!“ nařídil a už zase uchopil vysílačku. Vyžádal si někoho jménem Dell. „Odložte ohňostroj a rachejtle připravené na party s personálem a televizním štábem... Jakmile uslyšíte něco jako střelbu, spusťte to... Ano, jak jsem řekl, spustit.“

Bryant poručil řidiči, aby zezadu pomalu objel skupinu postižených dětí na vzdáleném konci trávníku a aby zastavil asi třicet metrů za nimi. Kathleen a Miller už byli téměř na okraji davu. Kathleen zahlédla, že Miller odložil svoji vysílačku a vytáhl vražedně vyhlížející nůž. Ihned si jej zastrčil do rukávu, aby nebyl vidět. Věděl, že to Kathleen spatřila, ale nekomentoval to. Zašeptal jenom: „Všechno, co musíte udělat, je trochu otočit Kellův vozík, aniž by něco zpozoroval. Hlavně ho obraťte pryč od královské skupiny!“

„Vy koukejte vyřídít Nelligana a já už Kella otočím,“ odpověděla mu Kathleen.

Pak Millera opustila a postupovala davem doprava, až byla asi deset metrů vpravo od Kellova stanoviště, ale trochu vzadu, aby nebyla v jeho zorném poli. Nemohla ho vidět, protože měl boudu na kočárku zvednutou, aby ho nikdo z lidí okolo neviděl zblízka. Nelligan ho umístil vedle invalidních vozíků dvou těžce postižených mladých albínů, kteří byli zastíněni podobným způsobem, ale v jejich případě to bylo opatření proti slunci.

Když Kathleen uviděla, že se Miller prodral davem za Nelliganem, promluvila pronikavě, jako kdyby byla svou rolí oficiálně pověřená: „Tak co, vidíte všichni dobře? Už to nebude dlouho trvat. Možná že bychom mohli ty vozíky posunout trošku doprava...“ Uchopila vozík, který měla poblíž, a viděla,

že jí ošetřovatelka automaticky pomáhá. Stejná snaha pomáhat oficiální představitelce se rozšířila po celé řadě a vtom Kathleen uviděla,

že Miller využil příležitosti. Nelligan se beze slova složil dozadu, ale lidé v jeho blízkosti se začali dohadovat, že tam někdo „omdlel“.

Kathleen okamžitě viděla, že Kell musel poznat, že něco není v pořádku, a spěchala k jeho vozíku. Doběhla tam včas, aby zahlédla ústí automatické zbraně, která se odtamtud vynořila. „Tak tohle ne!“ vykřikla, vrhla se na vozík, zvedla ho na zadní kola a zatočila s ním. Kell stiskl spoušť a salva střel prolétla neškodně vzduchem. Lidé okolo ječeli a prchali odtamtud všemi směry.

Kathleen při svém úsilí strhnout kočárek padla na kolena a teď se snažila zvednout na nohy. Miller jí spěchal na pomoc, ale zasáhla ho nová Kellova salva. Když viděla, že Kell se usilovně snaží namířit zbraň na ni, strčila do vozíku vši silou, jakou sebrala. Vozík sice dorazil pouze k Nelliganovu nataženému tělu, avšak prudkost, jakou ho odstrčila, stačila na to, že když narazil koly na Nelliganovy nohy, převrátil se a vyhodil Kellovo beznohé torzo na zem. Padl, ale stále držel zbraň, a jak se kutálel, střílel ještě na Bryantovy muže, kteří tam přes otevřené prostranství běželi.

Kathleen viděla, že Kell je odhodlaný dokončit operaci za každou cenu, snaží se znova převalit a zahájit palbu na svůj původní cíl. Viděla, jak královskou skupinu spěšně odvádějí přes široký trávník pryč, ale stále ještě ji měl na dostřel. Byla Kellovi nejbližší, jenže ho nedokázala zastavit.

Ze všech ostatních zpozoroval Kellův úmysl nejdříve Martin O'Neill. Rozběhl se otevřeným prostorem, aby se na Kella vrhl a zabránil jeho akci. Kell však uslyšel, že se O'Neill blíží, stočil proti němu zbraň a ještě v letu na něj vypálil. O'Neill byl rozstřílený na kusy, ale jeho mrtvé tělo spadlo plnou vahou na Kella i jeho zbraň. Kathleen, která byla stále nejbližší, vyrazila dopředu a přidala se k propletenci těl ve snaze vyrvat Kellovi zbraň. To už Avedissian, Bryant a jeho muži dobíhali posledních pár metrů.

Bryant křikl na své muže: „Tyhle všichni jsou IRA! Zlikvidovat!“

Avedissian zděšeně zařval: „Ne! Počkejte!“ Ale to už se do všech tří na zemi zarylo množství kulek. Pak střelba ustala, jako když utne.

Avedissian byl ochromen žalem i vztekem. Poklekl vedle rozstřílených těl, vyhledal Kathleeninu hlavu a něžně ji houpal v náručí. V jejích očích byla stále ještě jiskřička života. „Ach, má lásko,“ zašeptal; přiložil tvář k jejímu obličejí a nedokázal zastavit slzy, které se mu hrnuly do očí.

Kathleen se pokoušela něco říct. „Děkuju ti,“ šeptala pomalu. „Na chvíli jsi mě skoro dokázal přesvědčit, abych uvěřila... že je to možné.“ Pak jí hlava klesla dozadu a byla mrtvá.

Avedissian byl bez sebe zuřivostí. Vstal a vyřítil se proti Bryantovi s úmyslem zabít ho holýma rukama, nic jiného nemělo smysl. Byl už pár stop od něj, ale Bryant šikovně uskočil stranou, a když ho Avedissian minul, udeřil ho prudce ze strany do hlavy. Avedissian padl na zem. Úder ho otupil a otrásl jím, ale jeho zuřivost ho držela při vědomí. Převalil se nahoru a pohlédl na Bryanta. „Tak pokračuj, zabij mě taky. To je přece tvůj styl, ne? Ať už ti nic nepřekáží.“

Bryant se však na něj nedíval. Díval se, v jaký masakr a zmatek se proměnila královská oslava, hleděl na zpanikařené lidi, pobíhající policisty, slyšel ječet sirény a nad hlavou směšné svištění rachejtlí, na které spoléhal, že zamaskují první výstřel, ale které nyní ještě zvyšovaly celkový zmatek. Královská rodina je sice v bezpečí, ale jinak to je průšvih, ze kterého se jeho kariéra nikdy nevzpamatuje. Pohlédl dolů na Avedissiana a zasípal: „O’Neillovi byli teroristi, irští teroristi, spodina země. Jděte domů, doktore. Tohle není svět pro vás. A nikdy nebyl.“

Avedissian sledoval, jak Bryant přikročil k mrtvým tělům, aby věnoval poslední pohled Kellovi a O’Neillovým. Když Kellovo tělo vyhrabal zpod ostatních a stál nad ním, postřehl Avedissian koutkem oka nějaký pohyb. Nelligan nebyl mrtvý! Miller ho bodl zezadu a všichni si mysleli, že je mrtev, ale teď se jeho ruka hýbala a svírala zbraň. Avedissian už otvíral ústa k varovnému výkřiku, ale slova mu zamrzla na rtech.

Kulka se Bryantovi zaryla do hrudi a on se s posledním překvapeným pohledem pomalu sesul na Kellovu mrtvolu. Nelliganovo tělo se zmítalo na zemi v dešti kulek, kterými ho okamžitě zasypali Bryantovi muži. Tím zabíjení konečně skončilo.

Avedissian zůstal sedět sám na zemi. Když se mu vyjasnilo v hlavě, vstal a popošel k místu, kde spolu leželi na jedné hromadě Bryant a Kell. Hleděl na ně dlouho a tvrdě a pak tiše řekl:

„Jestli si někdy dva lidé zasloužili jeden druhého, tak jste to byli vy dva.“

Nakonec si vyzvedl auto Sarah Milekové a zastavil se u telefonní budky. Zavolal Dotazy a požádal o jisté číslo. Operátor mu je sdělil.

„Děti v nouzi,“ ozval se ženský hlas.

„Rád bych učinil donaci.“

„Děkuju, pane. Menší donace mohou být...“

„Je to větší donace.“

„V tom případě bych vám, pane, mohla poslat příslušnou informaci, pokud si přejete.“

Avedissian řekl, že si nepřeje, a zeptal se na detaily bankovního účtu Charity.

„Mohu se zeptat, o jak vysokou částku jde, jestli to není příliš impertinentní?“

„Dvacet pět milionů dolarů,“ odpověděl.